

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ

সোণালী

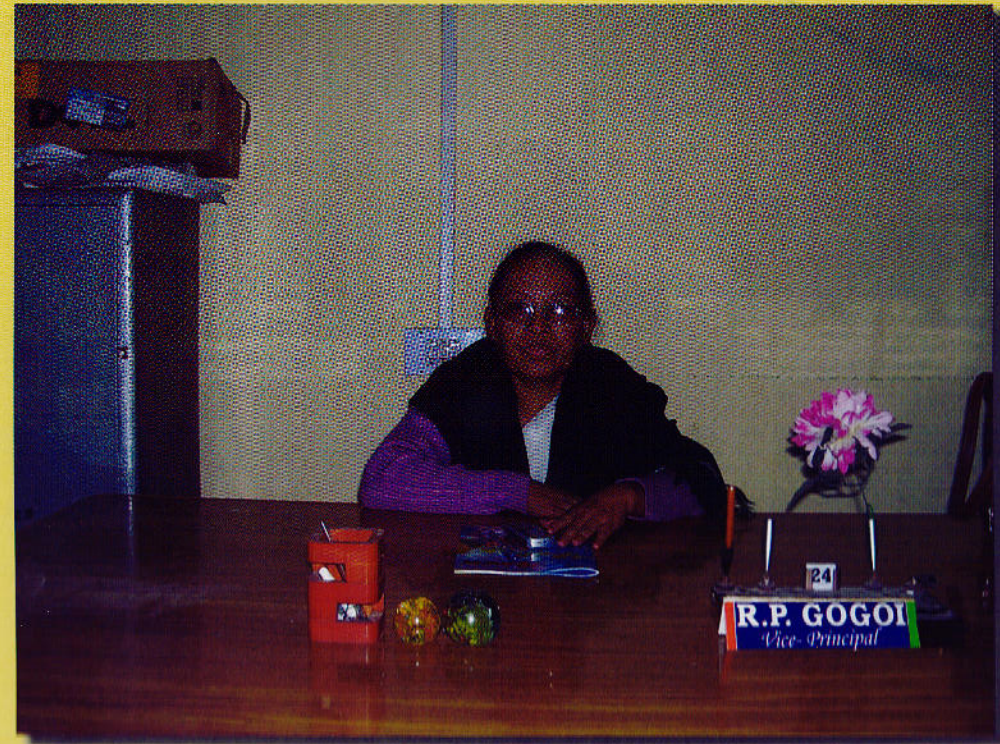
২০০৮-২০০৯ বৰ্ষ

সম্পাদনা :- শ্ৰী নয়নজ্যোতি বুঢ়াগোহাঁই

মাননীয় অধ্যক্ষ ড° বাজেন তামুলী

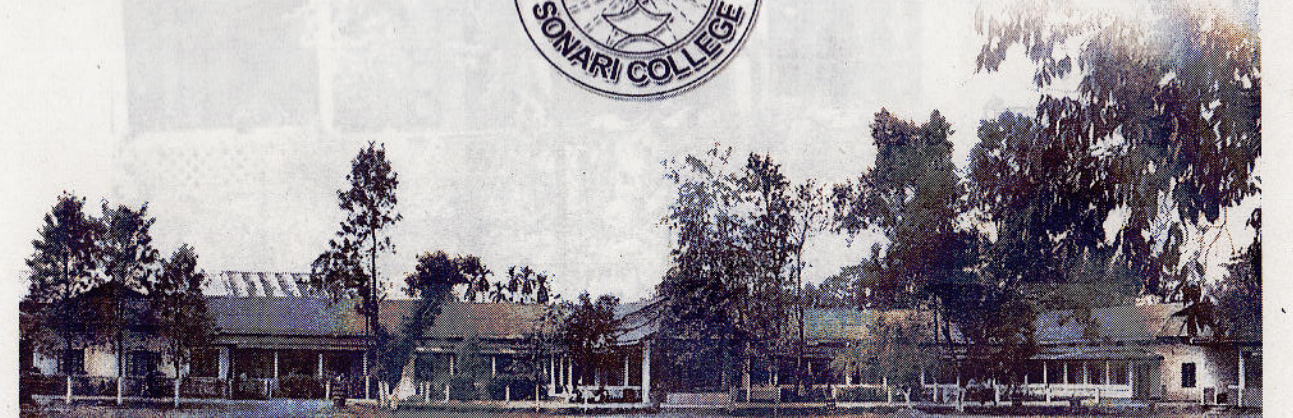
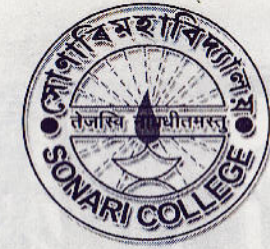

উপাধ্যক্ষা বতিপ্রভা গগৈ

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ
বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ

সোণালী

২০০৮-২০০৯ বৰ্ষ

প্ৰীতি আৰু শুভেচ্ছাবে -

প্ৰতি,

শ্ৰী / শ্ৰীমতী

.....

সম্পাদনাত : শ্ৰী নয়নজ্যোতি বুঢ়াগোঁহাই

'SONALEE' Sonari College Annual Magazine published by Sonari College Students' Union on behalf of Sonari College

সোণালী

সোণাৰি কলেজ আলোচনী
২০০৮-২০০৯ বৰ্ষ

সম্পাদনা সমিতি :

উপদেষ্টা মণ্ডলী :

শ্ৰীযুত সুনীল দত্ত
শ্ৰীযুত পৰানন কোঁৱৰ
শ্ৰীযুত বঘুনাথ কাগয়ুং

সভাপতি :

ডঃ ৰাজেন তামুলী

সম্পাদক :

শ্ৰী নয়নজ্যোতি বুঢ়াগোহাঁই

বেতুপাট :

শ্ৰী বিক্রমাদিত্য ৰাজকোঁৱৰ

বৰ্ণ বিন্যাস :

শ্ৰী ৰবীন বাইলুং

ভ্ৰাম্যভাষ : ৯৯৫৪৭১০৬২৯

প্ৰচ্ছদ আৰু অলংকৰণ :

ধন্বজ্যোতি কোঁৱৰ

মুদ্ৰণ :

লিপন অফচেট প্ৰিণ্টাৰ্চ,

লক্ষী মাৰ্কেট, জি. এন. জি. ৰোড

শিবসাগৰ - ৭৮৫ ৬৪০

ভ্ৰাম্যভাষ - ৯৯৫৪৬১৩৪৪১

অধ্যক্ষৰ কলম

স্বদেশ আৰু স্বজাতিৰ হকে

যি সকল ব্যক্তিয়ে

নিজৰ জীৱন আহুতি দিলে

তথা

উচৰ্গা

স্বদেশ আৰু স্বজাতিৰ হকে

যি সকল ব্যক্তিয়ে

নিজৰ জীৱন আহুতি দিলে

তথা

মহাবিদ্যালয়খনৰ উন্নতিৰ হকে নিঃস্বার্থ ত্যাগ আগবঢ়াই

ইহ সংসাৰৰ পৰা বিদায় মাগিলে সেইসকলৰ স্মৃতিত

“সোণালী”ক

উচৰ্গা কৰা হ'ল।

মহাবিদ্যালয় সংগীত

বচনা, সুৰ : শ্ৰীৰঞ্জিত চন্দ্ৰ বুঢ়াগোহাঁই

সাৰে আছে আমি

হেজাৰ সেনানি

জ্ঞানৰ পূজাৰী হৈ;

কলা বিজ্ঞানৰ দুগছি বস্তি

দুখনি হাততে লৈ।

সেউজী আমাৰ মনৰ পৃথিৱী

জ্ঞানেৰে জীপাল কৰা,

দুখ দৈন্য দূৰতে বিদূৰি

হৰষে উপচাওঁ ধৰা;

দৃষ্টি আমাৰ দূৰ দিগন্ত

পাখি মেলি উৰি যাওঁ

শান্তিৰ পখী হৈ।।

সৃষ্টিৰ কঠিয়া আহা গুজি দিওঁ

আমাৰ মনৰ পথাৰতে,

অন্ধকাৰৰ প্ৰাচীৰ ভাঙি

পোহৰৰে ঢল বোৰাওঁ আমি-

জ্ঞানৰ পূজাৰী হৈ

জ্ঞানৰ পূজাৰী হৈ।।

অধ্যক্ষৰ কলাম

অধ্যক্ষৰ কলাম

দ্বিতীয় বিশ্বযুদ্ধৰ পিছত ব্ৰিটিছ প্ৰধানমন্ত্ৰী Sir Winston Churchill ডাঙৰীয়াই এৰাৰ কথা কৈছিল, "The empires of the future will be the empire of the mind" অৰ্থাৎ ভৱিষ্যতে পৃথিৱীখনত জ্ঞানে প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিব আৰু সচৰাচৰ অৱস্থাত ইয়েই প্ৰতিফলিত হৈছে। গতিকে জ্ঞান লাভ কৰিবলৈ শিক্ষাৰ প্ৰয়োজন অতি বেছি। শিক্ষাৰ উন্নতি হ'লেই জ্ঞানৰ বিকাশ ঘটে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক দেশৰ ভৱিষ্যত বুলি কোৱা হয়। শিক্ষানুষ্ঠানত শিক্ষা লাভ কৰি ৰাষ্ট্ৰ নিৰ্মাণৰ বিভিন্ন দিশত নিজকে ব্ৰতী কৰিব পাবিলে নিজৰ সমাজখনৰ উন্নতি হয় আৰু দেশৰো বিকাশ হয়। Aristotle এ কৈছে- "A civilized society is one where good people become good citizen" সভ্য সমাজৰ প্ৰত্যেকটো প্ৰজন্মই ভৱিষ্যতে উন্নত প্ৰজন্মৰ আৰ্হিৰ হোৱাটো বিচাৰে। আৰু এই সভ্য সমাজখন গঢ় দিব সমাজত থকা শিক্ষানুষ্ঠানে। সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ভৱিষ্যত জীৱনৰ কাৰণে এখন আঁচনি থকা উচিত আৰু এই আঁচনি পূৰ্ণ কৰিবলৈ তেওঁবিলাকে সপোন দেখিব লাগিব। অকল সপোন দেখিলেই নহ'ব বাস্তৱত পৰিণত কৰিবলৈ কঠোৰ পৰিশ্ৰম কৰিব লাগিব যিসকলে জীৱন যুদ্ধত জয়ী হ'ব পাৰে তেওঁবিলাক দেশৰ নাগৰিক হ'ব পাৰিব। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অধ্যায়সায় ফলস্বৰূপে বহুতো ইঞ্জিনীয়াৰ, ডাক্তৰ, অধ্যাপক, ডাঙৰ ডাঙৰ প্ৰতিষ্ঠানৰ মুৰব্বী, চৰকাৰী চাকৰিয়াল সামৰিক স্ৰেণী ইত্যাদি বিভিন্ন দিশত যোগদান কৰি নাগৰিক হ'ব পাৰে। কিন্তু সু-নাগৰিক হোৱা বৰ কঠিন। বৰ্তমান সমাজ ব্যৱস্থা এনে হৈ পৰিছে যে কণ কণ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ কোমল মনবিলাক সৰুতেই সমাজৰ বিভিন্নস্তৰৰ মানুহে বিষাক্ত কৰি দিয়ে। জীৱন যুদ্ধৰ প্ৰত্যাহ্বানৰ কাৰণে ছাত্ৰ অৱস্থাতে বহুতে মানসিকতা হেৰুৱাই পেলায়। ফলস্বৰূপে সপোন বাস্তৱত পৰিণত কৰিবলৈ নাপায় বিশৃংখল জীৱন আৰম্ভ কৰে আৰু তেওঁবিলাক সমাজৰ কাৰণে বোজা স্বৰূপ হৈ পৰে। যেতিয়া তেওঁবিলাকে বুজি পায় সময়ৰ নিয়তি ইতিমধ্যে বহু আঙুৰাই যায়। আলেকজেণ্ডাৰ থকমটন নামৰ মনিষী এগৰাকীয়ে কৈছিল, "যিখিনি সময়ত মোৰ ডেউকাত শক্তি আৰু সামৰ্থ্য আছিল সেইখিনি সময়ত মোৰ সন্মুখত থকা পাহাৰৰ ওখ টিলাটো মই দেখা নাছিলো। এতিয়া যিখিনি সময়ত মোৰ সন্মুখত থকা পাহাৰৰ ওখ টিলাবোৰ দেখিছো এতিয়া তালৈ উৰি যাবলৈ মোৰ ডেউকাত শক্তি আৰু সামৰ্থ্য কোনোটো নাই" থকমটনৰ কথাষাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে গভীৰভাৱে উপলব্ধি কৰা উচিত যাতে জীৱনৰ শেষত তেওঁবিলাকৰ অনুশোচনা নাহে। সেয়েহে জীৱনক সুদৃঢ় কৰিবলৈ হ'লে ছাত্ৰ অৱস্থাৰ পৰাই শৃংখলাবদ্ধ হ'ব লাগিব আৰু সময়ৰ সদ্ব্যৱহাৰ কৰি কৰ্মময় পথ লব লাগিব। কিয়নো মানুহৰ জীৱনত কৰ্মই ধৰ্ম আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ কৰ্ম হৈছে অধ্যয়ন কৰা। অধ্যায়সায়ৰ দ্বাৰা বিখ্যাত হোৱা এজন কালজয়ী বিজ্ঞানী হ'ল মাইকেল ফেৰাডে। আধুনিক যুগৰ মূল চালিত শক্তি বিদ্যুৎৰ জন্মদাতা মাইকেল ফেৰাডেৰ কোনো আনুষ্ঠানিক শিক্ষা নাছিল। তেৰ বছৰ বয়সতে আৰ্থিক অৱস্থাৰ কাৰণে স্কুল এৰা মাইকেল ফেৰাডে জীৱিকাৰ কাৰণে বাতৰি কাকত বিলাই ফুৰিছিল। আজৰি সময়ত তেওঁ বিজ্ঞান সঙ্ঘস্বীয় প্ৰবন্ধ বিলাক পঢ়িছিল আৰু পিছলৈ প্ৰসিদ্ধ বিজ্ঞানী ছাৰ হামফ্ৰে ডেভিৰ সংস্পৰ্শলৈ আহিল আৰু ইয়াৰ পিছত তেওঁ পিছলৈ ঘূৰি চাব লগা নহৈছিল। একাগ্ৰতা আৰু অধ্যায়সায় থাকিলে কোনো বিঘিনিয়েই মানুহৰ অগ্ৰগতিত বাধা দিব নোৱাৰে, মাত্ৰ তেওঁবিলাকৰ লাগিব দৃঢ়সংকল্প। নেপোলিয়নে কৈছিল, "অসম্ভৱ শব্দটো মুৰ্খৰ অভিধানত পোৱা যায়।" গতিকে নিজৰ জীৱনটোৰ কাৰণে নিজেই কষ্ট কৰি আগবাঢ়ি যাব

লাগিব। আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত যি প্ৰতিভা নিহিত হৈ আছে তাক বিকশিত কৰা একমাত্ৰ উপায় হৈছে কঠোৰ পৰিশ্ৰম। প্ৰফেট মহম্মদে কৈছিল- "God changeth not what is in people until they change what is in themselves." এতিয়া আহো শিক্ষাদান ব্যৱস্থাতোলৈ। মহাবিদ্যালয় বিলাকত ৩৬৫ দিনৰ ভিতৰত কমেও ১৮০ দিন শ্ৰেণীত পাঠদান হ'ব লাগে। কিন্তু প্ৰকৃততে সেইটো হৈ নুঠে। গণনা কৰি পোৱা গৈছে যে, এবছৰত ১০০ দিনতকৈও কম দিনৰ কাৰণে শিক্ষাদান কৰা হয়। ইমান কমদিনৰ কাৰণে এটা বছৰৰ Syllabus শেষ কৰাটো সম্ভৱ নহয়। সেয়েহে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীবিলাকে যিকেইদিন Class হয় তাত উপস্থিত থকাটো নিতান্ত বাঞ্ছনীয়। এখন মহাবিদ্যালয়ৰ সুনাম আহে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পৰীক্ষাৰ উত্তীৰ্ণ হাৰৰ ওপৰত। যোৱা কিছু বছৰৰ পৰা উত্তীৰ্ণ হাৰৰ গ্ৰাফডাল উৰ্দ্ধমুখী হৈছে। এইটো ভাল কথা। ইয়াৰ কাৰণে শিক্ষকসকলো ধন্যভাগৰ ভাগী। বৰ্তমান সময়ত মহাবিদ্যালয়ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা যথেষ্ট পৰিমাণে বৃদ্ধি পাইছে। সেই অনুপাতে শিক্ষকৰ সংখ্যা কম হোৱাৰ কাৰণে কেতিয়াবা পাঠদানত অসুবিধাৰ সৃষ্টি হয়। কলেজত প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰতি মনোযোগ দিব পৰা নাযায়। সেয়েহে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে নিজে আগবাঢ়ি আহি শিক্ষকৰ লগত Interaction কৰিলে ফলপ্ৰসূ হয়। বৰ্তমান প্ৰযুক্তি বিদ্যাৰ যুগত শ্ৰেণীত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মনোযোগ দিবৰ কাৰণে LCD Projector ৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে। যদি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ পৰা চাহিদা বাঢ়ে তেতিয়াহে প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ সন্ধানহাৰৰ গুৰুত্ব বাঢ়িব। আমি চেষ্টা চলাইছো মহাবিদ্যালয়ত উচ্চ শিক্ষা লবলৈ অহা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে জ্ঞানৰ উৎসৰ্গ সাধন কৰি, জ্ঞান বহন কৰি সমাজত বিয়পাই দিয়ে যাৰ ফলস্বৰূপে সমাজৰ বিকাশৰ লগতে দেশৰ অৰ্থনীতিৰ উন্নতি হয়। মহাত্মা গান্ধীয়ে এষাৰ কথা কৈছিল - 'We must become the change we want to see in the world.'

ড° ৰাজেন তামুলী
 অধ্যক্ষ
 সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

উপাধ্যক্ষাৰ মেজৰ পৰা

উপাধ্যক্ষাৰ মেজৰ পৰা

“মাউখে উটিলে গুড়ি পৰুৱাবো মৰণ নাই।”

খেয়ালী কবিয়ে কয় জানো ক'লে - “অতীতক যোৱাহে পাহৰি” কিন্তু সেই একেজন কবিৰ কাপৰ পৰাই পুনৰ নিঃসৃত হ'ল- “অতীতক নাযাবা পাহৰি।” হয়তো বিষাদ গধুৰ অতীতক পাহৰি সুমধুৰ সোঁৱৰণীক কবিয়ে চিৰদিন জীয়াই ৰাখিব বিচাৰিছে।

অতীতে বৰ্তমানৰ মাজেদি ভৱিষ্যতলৈ গতি কৰে। গতিশীলতাই জীৱন। অতীতক খামুচি ৰক্ষণশীলতাৰ পৰিচয় দিয়াটো কেতিয়াও উচিত নহয়। কিন্তু অতীতৰ সুমধুৰ সোঁৱৰণীয়ে বৰ্তমানক উৎসাহ আৰু প্ৰেৰণা যোগায়।

সুদূৰ অতীতৰ নহয়, ২০০৪ চনৰ ৩০ আৰু ৩১ আগষ্টত NAAC ৰ Peer Team য়ে আমাৰ মহাবিদ্যালয় পৰিদৰ্শনৰ প্ৰস্তুতিৰ কথা সুঁৱৰিব খুজিছে। সঁচাকৈয়ে 'NAAC' ৰ Peer Team য়ে “পৰিদৰ্শনৰ প্ৰস্তুতি” সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত মোৰ কৰ্মজীৱনৰ এক মধুৰ সোঁৱৰণী। শিক্ষক-কৰ্মচাৰী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলোৰে ঐকান্তিক প্ৰচেষ্টাত মহাবিদ্যালয় খনিক সজাই-পৰাই পৰিদৰ্শক (Peer Team) সকলক আদৰিবলৈ কৰা প্ৰচেষ্টা মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালৰ সকলো সদস্য-সদস্যাৰ মনত নিশ্চয় সোণালী আখৰেৰে খোদিত হৈ ৰ'ব।

আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ তেনেই কাৰ্যবীয়া মহাবিদ্যালয় হিচাবে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ লগত যুটীয়াভাৱে আমাৰ মহাবিদ্যালয় পৰিদৰ্শনৰ দিন ধাৰ্য্য কৰা হ'ল। ২০০৪ চনৰ ২৭/২৮ আগষ্টত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় আৰু ৩০/৩১ আগষ্টত আমাৰ মহাবিদ্যালয় পৰিদৰ্শনৰ কথা।

কিন্তু Peer Team ৰ আগত দেখুৱাব পৰাকৈ আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত বহুত বস্তুৰ অভাৱ। মহাবিদ্যালয়ৰ চাৰিসীমানমৰা ধোবাং বাং অৱস্থা, কেঁচা মজিয়াৰ শ্ৰেণী কোঠা, চিলিং নোহোৱা শ্ৰেণী কোঠা, যৎসামান্য কিতাপেৰে পুথি ভৰাল, শোচনীয় পঢ়া-কোঠা, প্ৰস্ৰাৱগাৰৰ নাম মাত্ৰ অস্তিত্বৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ‘কমনৰাম’, ছাত্ৰাবাস, ছাত্ৰীবাসৰ তথৈবচ্ অৱস্থা। মুঠতে NAAC ৰ Peer Team ক দেখুৱাব পৰাকৈ বহুত অভাৱ পূৰণ কৰাৰ গুৰু দায়িত্ব মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালৰ ওপৰত পৰিল।

আনহাতে ইং ২০০৪ চনৰ ৩১ মাৰ্চ তাৰিখে অধ্যক্ষাৰ দায়িত্বত থকা স্বৰ্গীয়া কমলাৱতী শইকীয়া বাইদেউ আমাৰ মাজৰ পৰা চিৰদিনৰ বাবে আঁতৰি গ'ল। ইং ২০০৪ চনৰ ৪ এপ্ৰিলত কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰি প্ৰয়াত কমলাৱতী বাইদেউৰে মহাবিদ্যালয় Cash Box ত এৰি যোৱা ৯০,০০০/- (নব্বৈ হেজাৰ) টকাকে মূলধন হিচাবে লৈ আমি NAAC ৰ Peer Team ক দেখুৱাবৰ বাবে উপযোগী কৰি কলেজ খনক সজাই-পৰাই উলিয়াবলৈ চেষ্টা কৰিলোঁ।

আধা হৈ থকা মহাবিদ্যালয় চাৰিসীমাৰ বেৰাৰ পৰা শ্ৰেণী কোঠাৰ চিলিং লগোৱা, মজিয়া পকা কৰা, ‘কমনৰাম’ (ছাত্ৰ-ছাত্ৰী উভয়ৰে) নৰীকৰণৰ লগতে পায়খানা প্ৰস্ৰাৱগাৰ আদিৰ নৰীকৰণ, পুথিভঁৰালৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পঢ়া কোঠা (অন্ততঃ ৩০ জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে একেলগে পঢ়িব পৰা), পুৰণা টেবুলত ছানমাইকা লগাই ব্যৱহাৰৰ উপযোগী কৰা, শিক্ষকৰ ‘কমনৰাম’ত পায়খানা প্ৰস্ৰাৱগাৰত ‘টাইলচ’ লগোৱা মহিলাৰ বাবে সুকীয়া প্ৰস্ৰাৱগাৰ সজোৱা- ইত্যাদি সমস্ত প্ৰস্তুতিত মহাবিদ্যালয়ৰ চতুৰ্থ শ্ৰেণীৰ কৰ্মচাৰীৰ পৰা শিক্ষক-কৰ্মচাৰী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলোৰে আন্তৰিক সহযোগিতাৰ

কথা ভাবিলে আজিও চকুৰ পানী ওলোৱাৰ উপক্ৰম কৰে।

শিক্ষক-কৰ্মচাৰী সকলক প্ৰত্যেককে সুকীয়া সুকীয়া দায়িত্ব ভাগ কৰি দিয়া হৈছিল। প্ৰত্যেকে স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱে নিজৰ নিজৰ দায়িত্ব পালন কৰিছিল। 'Co-Ordinator' হিচাবে সুনীল দত্তকে আদি কৰি 'Building Committee' ত মিণ্টু গগৈ, ভূপেন দিহিঙ্গীয়া, ডঃ বানা কোঁৱৰ, অমৃত বৰপূজাৰী, ৰাজীৱ কটকী, কাৰ্য্যালয়ৰ 'ফাইল' পত্ৰ তন্ন তন্নকৈ চাই চিজিল লগোৱা কামত দিলীপ ৰঞ্জন বৰুৱা, মুহিধৰ চেতিয়া, অন্যান্য বিভিন্ন দিশৰ তদাৰকী কৰাত প্ৰবীণ বৰা, জ্যোতি প্ৰসাদ ফুকন, নিজৰ নিজৰ বিভাগ সজোৱাত অপৰ্ন কুমাৰ বৰুৱা, পৰানন কোঁৱৰ, বিনন্দ মহন, ৰীতা দত্ত, বঘুনাথ কাগয়ুং, জোনমণি বৰুৱা, জ্যোতিৰেখা গগৈ, ৰানু মহন, দীপাঞ্জলি গগৈ, আঞ্জুৱাৰা বেগম, মাধৱ দত্ত, মাণিক গগৈ, গিৰিগ গগৈ, সুশীল চুড়ী, দিব্যজ্যোতি কোঁৱৰ, শৈলেন ফুকন, গণেশ বৰুৱা, চক্ৰপানি পাতিৰ, ৰঞ্জিত চন্দ্ৰ বুঢ়াগোঁহাই, পল্টু পাল, ৰানা কোঁৱৰ, ডঃ জ্যোতিমা ফুকন, ৰীনা বৰঠাকুৰ, উৎপল কোঁৱৰ, নবীন গগৈ, মুক্তাবুল হুছেইন, উপাধ্যক্ষ হিচাবে নিয়াৰিকৈ নিজৰ দায়িত্ব পালন কৰা মানিক বৰুৱা, পুথিভঁৰাল সজোৱাত বাণী দেৱী, - কাৰ কথানো নোকোৱাকৈ থাকোঁ? 'বোটানিকেল গাৰ্ডেন' সজোৱাৰ দায়িত্ব ডঃ বুদ্ধিন গগৈৰ। বাগিচাখন সজোৱাত বুদ্ধিন গগৈৰ যত্নপৰোনা স্তি চেপ্তা মনত থাকিবলগীয়া। ফনীন্দ্ৰ কুমাৰ বৰুৱাই বিভিন্ন গছৰ বৈজ্ঞানিক নামেৰে আৰু মহৎ ব্যক্তি সকলৰ উক্তি সংগ্ৰহ কৰি লিখাই আনি ফলক সমূহ ঠায়ে ঠায়ে আঁৰি দিয়ে। সৰ্বশ্ৰী মাণিক গগৈ, সুশীল চুড়ী, বিনোদ ৰাজ খনিকৰৰ প্ৰচেষ্টাত এটি 'মিনি মিউজিয়াম' কৰা হয়। চৰাইদেউ মহকুমাৰ বিভিন্ন ঠাইৰ পৰা তেখেত সকলে আহোম ৰজাদিনীয়া হেংদান, মুদ্ৰা, কাঁহি-বাতি আদি সংগ্ৰহ কৰে।

কাৰ্যালয় সহায়কাৰীক ৰাতিক দিন কৰি সহযোগিতা আগবঢ়োৱা দিলীপ ৰঞ্জন বৰুৱা আৰু মুহিধৰ চেতিয়াৰ প্ৰচেষ্টা অতুলনীয়। যাৰ ফলত NAAC ৰ Peer team ৰ উচ্চ প্ৰশংসাৰ লগতে কাৰ্য্যালয় বিভাগে মুঠ ৮০ শতাংশ নম্বৰ পাবলৈ সক্ষম হৈছিল। 'বিল্ডিং কমিটি'ত থকা মিণ্টু গগৈক যেতিয়াই কওঁ 'এইটো কৰিবলৈ আছে' মিণ্টুৰ আশ্বাস- 'হৈ যাব বাইদেউ, চিন্তা নকৰিব।' "চিলিং মাৰিবলৈ আছে, মজিয়া পকা কৰিবলৈ আছে, ফুলনিৰ বেৰা দিবলৈ আছে, প্ৰস্ৰাৰ-পায়খানা ঘৰ ঠিক কৰিবলৈ আছে, লাইব্ৰেৰী, ছাত্ৰীবাস-ছাত্ৰাবাস ঠিক-ঠাক কৰিবলৈ আছে, সময় কম। পৰিদৰ্শনৰ দিন চমু চাপি অহাৰ লগে লগে বুকুত কঁপনি উঠিবলৈ ধৰিছে- ইমানবোৰ কাম কেতিয়ানো শেষ হ'ব; কিন্তু মিণ্টুৰ আশ্বাস 'হৈ যাব', 'চিন্তা নকৰিব'। হয় কামবোৰ প্ৰায় হৈ গ'ল কোনো কোনো দিনা ৰাতি এঘাৰ-বাৰ বজালৈ কাম কৰি অসম্পূৰ্ণ কামবোৰ সম্পূৰ্ণ কৰা হ'ল।

ইং ২৬/৮/০৪ তাৰিখ বৃহস্পতিবাৰ। যোৰহাটৰ ৰ-ৰেয়া বিমান বন্দৰৰ পৰা NAAC ৰ Peer team ক Co-Ordinator সুনীল দত্তৰ লগত আনি শিৱসাগৰৰ 'ব্ৰহ্মপুত্ৰ-হোটেল'ত থকাৰ ব্যৱস্থা কৰি প্ৰায় ৭, ৭-৩০ বজাত কলেজ পালোহি। সেই সময়ত বৰ্তমান শিক্ষা-বিভাগৰ (তেতিয়াৰ উপাধ্যক্ষৰ কাৰ্যালয়) সন্মুখৰ বাৰাণ্ডাত প্ৰবীণ বড়া আৰু জ্যোতি প্ৰসাদ ফুকনে ফুলৰ টাবত ৰঙ দি থকা দৃশ্যই মোৰ অন্তৰত যি গভীৰ সাঁচ বহুৱালে আমৃত্যু সেই সাঁচ মঁচ নাযাব। ইং ২৯/০৮/০৪ তাৰিখ দেওবাৰ। সেইদিনাই আমাৰ প্ৰস্তুতিৰ শেষ দিন। ইতিমধ্যে প্ৰায়বোৰ কামেই শেষ হৈছে- মাথোঁ বাকী আছে অধ্যক্ষৰ কোঠাটো সজাবলৈ। অধ্যক্ষৰ পুৰণা ঘূণে ধৰা টেবুলখন ৰঙ দিয়া হ'ল। কিন্তু শুকাবলৈ নোপোৱাত পিছদিনা কলেজ উন্নয়নৰ পৰিচালক শ্ৰীযুত ক্ষেত্ৰ গগৈদেৱৰ বগা পেণ্টত, Peer team ৰ প্ৰত্যেকজন সদস্যৰ পেণ্টত দাগ লাগিলত ডঃ পিল্লাইয়ে কৈছিল- "মেডাম মোক এটা পেণ্ট দিব লাগিব।"

অধ্যক্ষৰ কোঠাৰ মজিয়াত টাইলচৰ পৰিবৰ্ত্তে কাৰ্পেট এখন লগোৱাৰ যো-জা কৰা হ'ল। কিন্তু কমল, সুশীল, মিনেশ্বৰহঁতে দোকানে দোকানে বিচাৰিও নাপালে। অৱশেষত বিমলে কোনোবা এখন দোকানৰ পৰা সংগ্ৰহ কৰিলে যদিও দীঘে-প্ৰস্থই ১' ফুট মান জোৰা লগাব লগা হ'ল। কাৰ্পেট পৰাৰ সময়ত আলমাৰী দাঙি শ্ৰীগণেশ বৰুৱাৰ কঁকালত গাঠি লাগিলত বহুত দিনলৈকে কঁকাল পোনাৰ নোৱাৰিলে।

বহুতো স্মৃতি পাহৰণিৰ গৰ্ভত থিত ল'লে। কিন্তু সেই সময়ত পৰিচালনা সমিতি আৰু প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সহযোগিতা জীৱনত সোঁৱৰিব লগীয়া মধুৰ স্মৃতি। মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতিৰ সভাপতি তথা প্ৰাক্তন অসম বিধান সভাৰ শিক্ষামন্ত্ৰী, গড়কাপ্তানী মন্ত্ৰী, সেই সময়ৰ আৰু বৰ্তমানৰ সোণাৰি সমষ্টিৰ বিধায়ক অসমৰ পৰিকল্পনা

বিভাগৰ উপাধ্যক্ষ মাননীয় শৰৎ বৰকটকীদেৱে NAAC ৰ Peerteam ৰ সন্তুষ্টিৰ বাবে নিজৰ অমূল্য সময় পৰিহৰি যি অক্লান্ত প্ৰচেষ্টা কৰিলে সেইয়া সোণাৰি মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালৰ বাবে আছিল উৎসাহ আৰু প্ৰেৰণাৰ উৎস। সভাপতি মহোদয়ৰ লগতে বাকী সকল সদস্যইও যত্নপৰোনা স্তি সহায়ৰ হাত আগবঢ়াইছিল।

প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে বিভিন্ন প্ৰকাৰে সহায় কৰাৰ উপৰিও মাত্ৰ তিনিহেজাৰ কিতাপ থকা পথভিডালত একলাখ টকাৰ কিতাপ দিয়াৰ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰি কিতাপৰ সংখ্যা বৃদ্ধি কৰাত সহায় কৰে। এই ক্ষেত্ৰত বিশেষ ভাৱে মনত পেলাব লাগিব সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ সাধাৰণ সম্পাদক তপন গগৈক। শ্ৰীমান তপনে ছাত্ৰ বন্ধু সকলৰ লগত সততে উপস্থিত হৈ আমাৰ প্ৰস্তুতিত উৎসাহ যোগোৱাৰ প্ৰচেষ্টা অতি প্ৰশংসনীয়।

অৱশেষত NAAC ৰ পৰিদৰ্শনৰ সফল সমাপ্তিৰ পিছত মহাবিদ্যালয়ে Grade লাভ কৰিলে C⁺⁺। তেনেই চালুকীয়া বুলি গণ্য কৰা 'সোণাৰি মহাবিদ্যালয়'ৰ বাবে এই Grade লাভ কৰাটো সৌভাগ্যজনক। সেয়ে মনত পৰিছে আপু বাক্য স্বৰূপ বাণী "মাউখে উটিলে গুড়ি পৰুৱাৰো মৰণ নাই।" সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্ব্বতো প্ৰকাৰ উন্নতি আমাৰ কাম।

বতিপ্ৰভা গগৈ
উপাধ্যক্ষ
সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

সম্পাদকীয় কলাম

নিশাৰ তিৰু বিৰ তৰাৰে ভৰি থকা আকাশখনলৈ চাই থাকিলে আমাৰ মনত জাগে অপাৰ বিস্ময়। মায়া-মায়া যেন লগা বাস্তৱ। জীৱন সম্পৰ্কে অহৰহ বাঢ়ি থাকে আমাৰ সীমাহীন কৌতুহল। জীৱনৰ ডেউকাত সাতোৰঙী ৰামধেনুৰ বোল সাজি চিৰবৰণীয়া হবলৈ কাৰ হেঁপাহ নাজাগে। এই অদম্য হেঁপাহক তথা মধুৰ আবেগে ভৰপূৰ বৈচিত্ৰময় সময়ছোৱাক পূৰ্ণতা প্ৰদান কৰে কলেজীয়া জীৱনে। মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদত ভৰি দি জ্ঞানৰ সৌধ সাজিবলৈ জাক পাতি অহা আলোক পিয়াসী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মুখপত্ৰ বা আলোচনী খনিত লেখকৰূপে নিজকে প্ৰতিষ্ঠিত কৰাৰ প্ৰথম পদক্ষেপ বুলিব পাৰি। কিয়নো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ সুপ্ত প্ৰতিভা জাগ্ৰত কৰি বৌদ্ধিক বিকাশত আলোচনীখনিয়ে সফল ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি আহিছে বুলি কব পাৰি।

বৰ্তমান যুগত মানুহৰ সামাজিক জীৱনৰ প্ৰতি আস্থা কমি আহিছে। ব্যক্তিগত জীৱনেই মূল হৈ পৰিছে যদিও তাৰো নেলু টিপি ধৰিছে চূড়ান্ত ভোগবাদে। সমাজ আৰু প্ৰকৃতিৰ লগত একাত্মতা কমি অহাৰ লগে লগে ব্যক্তি জীৱন হৈ পৰিছে একেবাৰে সংকুচিত। গুৰ্কাণ। জীৱনক জীপাল কৰি ৰখা প্ৰেম, স্নেহ, ভাতৃত্ববোধ আদি সহৃদয়তাৰ অনুভূতিবোৰক অৰ্থহীন কৰিবলৈ ধৰিছে অৰ্থৰ তুমুল প্ৰতিযোগিতাই। জীপ নোহোৱা জীৱন ক্ৰমে মৰুময় হৈ পৰিছে। এই মৰুময়তাৰ মাজতো মৰুদ্যান আছে। সন্ত্ৰাসৰ কলিয়া ডাৱৰে চৌদিশ ঢাকি ধৰাৰ সময়তো গুৱাহাটীৰ বেলতলাত বিবস্ত্ৰা হোৱা যুৱতীৰ গাত কাপোৰ দিবলৈ কোনোবা আছে। বিধংসী বোমাৰ আতংকৰ মাজতো জাতি-অজাতি নিবিছাৰি মানুহৰ জীৱন বচাবলৈ নিজৰ জীৱনক তুচ্ছ জ্ঞান কৰা মানুহো আছে। এনেবোৰ প্ৰয়াসৰ মাজেৰেই জীৱন্ত হৈ আছে মানৱতা, প্ৰেম, সহৃদয়তা।

আজিৰ পৃথিৱীত হিংসাৰ দাবানলে এফালৰ পৰা যি দৰে গোটেইখন পুৰি ছৰখাৰ কৰি নিব ধৰিছে তাক নিৰ্বাপিত কৰাৰ তীব্ৰ বাসনা, সৃষ্টিৰ পটভূমি গঢ়াৰ দায়িত্ব সমাজৰ নতুন প্ৰজন্মই লবই লাগিব। পৰিবৰ্তিত পৰিস্থিতিত নতুন প্ৰজন্মই সন্মুখৰ বাট পিচল হ'লেও, এখন সুস্থ সমাজ প্ৰতিষ্ঠাৰ স্বাৰ্থত আজিৰ নতুন প্ৰজন্ম সচেতন আৰু দিকদৰ্শী হবই লাগিব। আমি আমাৰ প্ৰতিটো খোজকেই উচিত ভাৱে চোৱা উচিত যাতে ই নিৰ্ভাঁজ আৰু সু-শৃংখলিত হয়।

সাহিত্যৰ দৰে এখন বিশাল জগতত আৰোহণ কৰাৰ সামৰ্থ্য তেনেই সীমিত। এখন মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীৰ সম্পাদকৰ দৰে এটা গুৰু দায়িত্ব বহন কৰি নিজ সামৰ্থ্য অনুসাৰে কাৰ্য সম্পন্ন কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰিছিলো। অৱশ্যে ইয়াত কিমানদূৰ সফল হলো সেয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্য বিষয়।

যি কি নহ'ওক আলোচনী প্ৰকাশ কৰি উলিওৱাত সম্পাদনা সমিতিৰ সভাপতি তথা শ্ৰদ্ধাৰ ডঃ ৰাজেন তামুলীচাৰ, উপাধ্যক্ষা শ্ৰীযুক্তা ৰতিপ্ৰভা গগৈ বাইদেউ, সম্পাদনা সমিতিৰ উপদেষ্টা সকল আৰু সমূহ বিষয়ববীয়াই যি গঠনমূলক দিশ-পৰামৰ্শ প্ৰদান কৰি কাৰ্য্যভাৱ চলাই যোৱাত সহায়ৰ হাত আগবঢ়ালে তেখেতসকললৈ কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই আগবঢ়ালো। আৰু লগতে মোৰ বন্ধু সকলোলৈকে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

আলোচনীখনৰ প্ৰস্তুতি আগতীয়া আছিল যদিও উপযুক্ত সময়ত আপোনালোকৰ হাতত তুলি দিব নোৱাৰাৰ বাবে আমি আপোনালোকৰ ক্ষমাৰ ভিক্ষাৰি হৈ ৰলো। আলোচনীখনৰ অত-তত দুই চাৰিটা ভুল ৰৈ গৈছে। তাৰ বাবে আমি আপোনালোকৰ শ্ৰীচৰণত আমাৰ অজ্ঞতাৰ কথা প্ৰকাশ কৰিছো আৰু লগতে ক্ষমা ভিক্ষা মাগিছো।

জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

শ্ৰী নয়ন জ্যোতি বুঢ়াগোহাঁই
আলোচনী সম্পাদক, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

সূচীপত্ৰ

অসমীয়া বিভাগ

প্ৰবন্ধ

শ্ৰ তথ্য জনাৰ অধিকাৰ আইন ২০০৫	- সুশীল চুঁড়ী	- ১
শ্ৰ অসমীয়া সংস্কৃতি আৰু শংকৰদেৱ	- বিজয়লক্ষ্মী গগৈ	- ৪
শ্ৰ অসমীয়া অনুবাদ সাহিত্যৰ ধাৰা	- জ্যোতিৰেখা গগৈ	- ৬
শ্ৰ সুস্থ সবল এটি মানৱ জগৎ আৰু চিকিৎসা বিজ্ঞান	- ড° জ্যোতিমা ফুকন	- ৮
শ্ৰ পৰিবেশ অধ্যয়নৰ প্ৰয়োজনীয়তা বনাম সূলভ বিলাসিতা	- সুৰজ ফুকন	- ১০
শ্ৰ বিশ্ববেংক	- পল্লৱী গগৈ	- ১১

গল্প

শ্ৰ চকুলো নীৰৱে বয়	- আনচিং পাংগিং	- ১২
শ্ৰ জীৱনটো বৰ অনুপম	- সুৰভী গগৈ	- ১৫
শ্ৰ অচিনাকি প্ৰেমৰ পৰিণতি	- জোনালী বিশ্বকৰ্মা	- ১৯
শ্ৰ দাগ	- ইমানী বৰুৱা	- ২২
শ্ৰ নিজান দুপৰৰ আনন্দাশ্ৰু	- মন্দাকিনী দত্ত	- ২৪
শ্ৰ অতীতৰ হেৰুৱা সপোনবোৰৰ স্মৃতিত	- কৃষ্ণ কাগয়ুং	- ২৫
শ্ৰ অজানিতে	- পল্লৱী প্ৰিয়া কোঁচ	- ২৭
শ্ৰ মৰমৰ নীলা	- পৰীক্ষিত গগৈ	- ২৯

কবিতা

শ্ৰ কবি আৰু কবিতাৰ মৌ মেল	- ৰীতা দত্ত	- ৩০
শ্ৰ অপেক্ষা - নহয় অনন্তকালৰ প্ৰতীক্ষা	- ডলীৰাণী বৰুৱা	- ৩০
শ্ৰ বিৰিখৰ নিবিড় ছাঁ	- পল্লৱীপ্ৰিয়া কোঁচ	- ৩১
শ্ৰ বিচিত্ৰ নৈৰ পাৰ	- জয়শ্ৰী কাকতি	- ৩১
শ্ৰ আঘোৰৰ স্তবক	- বিতোপন গগৈ	- ৩২
শ্ৰ শৰত	- কবিতা বৰুৱা	- ৩২
শ্ৰ ফাগুনী	- নৱদ্বীপ বৰুৱা	- ৩২
শ্ৰ স্মৃতি	- বৰ্ণালী বড়া	- ৩৩
শ্ৰ সন্ত্ৰাস	- দীপজ্যোতি তেলী	- ৩৩
শ্ৰ স্বপ্নিল জীৱন মোৰ অলীক কল্পনা	- জ্যোতি বৰুৱা	- ৩৪
শ্ৰ আঘোণ	- সৌৰভ কোঁৱৰ	- ৩৪
শ্ৰ কবিতা	- মল্লিকা বেগম	- ৩৫
শ্ৰ এটি শৰৎ সন্ধিয়া	- পিংকী বান্ধি	- ৩৫
শ্ৰ তোমালোকে নাযাবা পাহৰি.....	- বিতোপন শৰ্মা	- ৩৬
শ্ৰ সোণালী	- সুৰভী গগৈ	- ৩৬
শ্ৰ তোমাক আজি লগ পামেই পাম ক'ত পলাই হাবিবা	- ননীমাধৱ ফুকন	- ৩৭
শ্ৰ ভালপোৱা	- চিৰঞ্জীৱ কটকী	- ৩৮
শ্ৰ কৃত্ৰিমতা	- চিৰন্তন গগৈ	- ৩৮

অনুভৱ

শ্ৰ বিদায়ৰ সন্ধিক্ষণত অনুভৱৰ একলম...		- ৩৯
---------------------------------------	--	------

English Section

Article

✦ NREGA as a tool to remove poverty	- Arpon kr. Boruah	- ৪২
✦ Inclusive Growth - Theoretical and Practical issues	- Dilip Ranjan Boruah	- ৪৫
✦ Chaman Nahal and his Novels : An Introduction	- Sunil Dutta	- ৪৮
✦ Atom and Tiniest Particles	- Nabin Gogoi	- ৫২
✦ Wuthering Heights A Two - Generation Love Theme	- Deepanjali Gogoi	- ৫৩
✦ Dietary Habit And Nutrition	- Jyoti Pd. Phukan	- ৫৬
✦ Noah and the Great Flood : Search for Historical Facts	- Anita Konwar	- ৫৮
✦ A Brief History of Internet	- Himanshu Bhuyan	- ৫৯
✦ Global Warming : A Threat to Mankind	- Anurag Protim Das	- ৬২
✦ Value and Utility of Games and Sports	- Champha Wangsu	- ৬৫
✦ The Mysterious Bermuda Triangle	- Chow Hansang Konwar	- ৬৬
✦ Society and Social Life	- Sunny Bawri	- ৬৭
✦ World of Science	- Puja Kumari Chowdhary	- ৬৮
✦ A Rose in Bloom	- Madhu Poli Gogoi	- ৬৯
Short Story		
✦ Betrayed	- Mandita Rajkumari	- ৭০
Poem		
✦ If you want	- Ritumoni Boruah	- ৭২
✦ Whenever I	- Manamee Khanikar	- ৭২
✦ Roses with thorns as Life is...	- Sunny Bawri	- ৭২

প্রবন্ধ

তথ্য জনাৰ অধিকাৰ আইন ২০০৫

সুশীল চুঁড়ী
প্রবন্ধ, বুৰঞ্জী বিভাগ

তথ্য জনাৰ অধিকাৰ ২০০৫ আইনখন ভাৰতীয় গণতন্ত্ৰৰ অন্যতম গুৰুত্বপূৰ্ণ মানৱ অধিকাৰ হিচাবে স্বীকৃত হৈছে। ভাৰতীয় সংবিধানৰ ১৯ (১) নং অনুচ্ছেদে নাগৰিকক, 'All citizen have the right to freedom of speech and expression' বাক স্বাধীনতা দিছে। কিন্তু এগৰাকী ব্যক্তিক প্ৰকাশ কৰিবলৈ সুবিধা দিলেই নহব তেওঁক জানিবলৈ দিব লাগিব। তথ্য নজনাকৈ প্ৰকাশ কৰাটো সম্ভৱ নহয়। সেয়ে ১৯৭৬ চনত ৰাজ নাৰায়ণ বনাম উত্তৰ প্ৰদেশ চৰকাৰৰ মাজৰ গোচৰৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ ৰায়দান কৰি ভাৰতৰ সৰ্বোচ্চ ন্যায়ালয়ে কয় যে 'People cannot speak or express themselves unless they know. Therefore the right to information is embedded in Article 19' একে ঘটনাত সৰ্বোচ্চ ন্যায়ালয়ে দোহাৰে যে ভাৰতবৰ্ষ এখন গণতন্ত্ৰ ইয়াত জনগণই সৰ্বসৰ্বা, সেয়ে জনগণক তেওঁলোকৰ চৰকাৰখনে কেনেকৈ সেৱা আগবঢ়াইছে জানিব লাগিব। তাৰোপৰি সকলো নাগৰিকে কৰ পৰিশোধ কৰিছে। আনকি এজন ৰাজপথৰ ভিক্ষাৰীয়েও কৰ দিছে (বিক্ৰী কৰ, আৱকাৰী কৰ আদি) যেতিয়া তেওঁ লাগতিয়াল চাবোন টুকুৰা বজাৰৰ পৰা কিনিছে। গতিকে নাগৰিক সকলৰ প্ৰতিটো টকা কেনেদৰে খৰচ হৈছে জানিবৰ সম্পূৰ্ণ অধিকাৰ আছে। সেয়ে তথ্য জনাৰ অধিকাৰ জনগণৰ সংবিধান প্ৰদত্ত মৌলিক অধিকাৰ হিচাবে ৰাষ্ট্ৰই গ্ৰহণ কৰিছে।

এতিয়া এটা প্ৰশ্ন হয় যে, তথ্য জনা অধিকাৰ যেতিয়া সংবিধান প্ৰদত্ত মৌলিক অধিকাৰ তেন্তে আমাক আকৌ আন এখন আইনৰ প্ৰয়োজন কিয়? এইটো এই কাৰণেই প্ৰয়োজনীয় যে যদি এজন ব্যক্তিয়ে মৌলিক অধিকাৰ সাব্যস্ত কৰিবলৈ চৰকাৰী বিভাগ এটালৈ যায় আৰু নাগৰিক হিচাপে তথ্য জনাতো ব্যক্তিজনৰ অধিকাৰ বুলি দাবী কৰি অফিচৰ ফাইল-পত্ৰ চাব বিচাৰে, তেন্তে সম্ভৱত অফিচৰ কৰ্মচাৰী সকলে ব্যক্তিজনক গটা মাৰি কোঠাৰ পৰা উলিয়াই দিব। সেয়ে তথ্য জনাৰ সুবিধাৰ বাবে এটা ব্যৱস্থা বা প্ৰণালীৰ প্ৰয়োজন। Right to information Act. 2005 তাৰে এটা উপায়। যিখন ১২ অক্টোবৰ ২০০৫ চনত কাৰ্যকৰী হৈছে। যাৰ যোগেদি এজন নাগৰিকে ক'ত কেনেকৈ আবেদন দাখিল কৰিব, কিমান মাচুল কিদৰে দিব ইত্যাদি বিধান পাব পাৰিব।

তথ্য জনাৰ অধিকাৰ আইন ২০০৫ ৰ যোগেদি এজন নাগৰিকে সাধাৰণতে -
 ⇒ চৰকাৰৰ পৰা যিকোনো ধৰণৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ আৰু তথ্যাদি বিচাৰিব পাৰিব।
 ⇒ চৰকাৰৰ পৰা সকলো ধৰণৰ নথি-পত্ৰৰ প্ৰতিলিপি ল'ব পাৰিব।
 ⇒ চৰকাৰৰ যিকোনো ধৰণৰ তথ্য-নথি পৰীক্ষা কৰিব পাৰিব।
 ⇒ চৰকাৰী কামৰ সা-সামগ্ৰীৰ নমুনা আনিব পাৰিব।
 সমগ্ৰ ভাৰতবৰ্ষৰ প্ৰতিটো বিভাগ কেৱল জম্মু আৰু কাশ্মীৰ ৰাজ্যৰ বাদে, সংবিধানৰ বিধি অনুযায়ী প্ৰতিষ্ঠিত অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠান, অন্য চৰকাৰী অনুষ্ঠান আৰু যিবোৰ অনুষ্ঠান প্ৰতিষ্ঠান চৰকাৰী সাহায্য আদিৰে পৰিস্ফুট সেই সকলো এই আইনৰ অধীনত পৰিব। যিকোনো ধৰণৰ ব্যক্তিগত অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠান যিবোৰৰ পৰা চৰকাৰে প্ৰয়োজনৰ খাতিৰত তথ্য বিচাৰিব পাৰে। সেইবোৰ অনুষ্ঠানৰ পৰা চৰকাৰৰ যোগেদি তথ্য বিচাৰ অধিকাৰ জনসাধাৰণক প্ৰদান কৰিছে।

এই ক্ষেত্ৰত তথ্য জনাত Official Secrets Act -1923 খন প্ৰতিবন্ধকতাৰ কাৰণ হ'ব পাৰে নেকি? স্বাভাৱিকতেই এটা প্ৰশ্ন উত্থাপন হ'ব পাৰে। কিয়নো উক্ত আইনৰ আধাৰত সৰ্বসাধাৰণক যিকোনো ধৰণৰ চৰকাৰী তথ্যৰ সৰবৰাহৰ ওপৰত বাধা আৰোপ কৰা হৈছিল। সেয়ে RTI 2005 ২২ নং দফাত স্পষ্ট ভাৱে কোৱা হৈছে যে, তথ্য দিয়াৰ ক্ষেত্ৰত Official Secrets Act বাধা সৃষ্টি কৰিব নোৱাৰিব।

ৰাজহুৱা তথ্য বিষয়াজনে এজন নাগৰিকক তথ্যৰ পৰা বঞ্চিত কৰিব পাৰিবনে? হয় ৰাজহুৱা তথ্য বিষয়াজনে (P.I.O) এই আইনৰ ৮ নং দফা অনুযায়ী ১১ টা বিষয়ত যেনে বৈদেশিক বিষয়ৰ তথ্য, নিৰাপত্তা সংক্ৰান্তীয় যুদ্ধ-কৌশল, বিজ্ঞান আৰু অৰ্থনৈতিক স্বার্থৰ বিষয়, বিধান মণ্ডলৰ বিশেষাধিকাৰ ভংগৰ বিষয় আদিৰ তথ্য দিব নোৱাৰিব। আন ১৮ টা বিষয়তো RTI আইন প্ৰযোজ্য নহয় কিন্তু বিষয়বস্তু যদি দুৰ্নীতি আৰু মানৱ অধিকাৰ ভংগৰ অভিযোগ হয় তেন্তে তথ্য দিবলৈ বাধা হ'ব। প্ৰশ্ন হয় কোনে তথ্য যোগান ধৰিব। RTI আইনৰ আধাৰত, প্ৰতিটো চৰকাৰী বিভাগতে ৰাজহুৱা তথ্য বিষয়া (Public Information Officer, P.I.O) অথবা সহকাৰী (APIO) বিষয়া থাকিব। PIO সকল তথ্য নিৰ্দিষ্ট বিভাগৰ পৰা অনাৰ বাবে দায়বদ্ধ, প্ৰয়োজনত তেওঁলোকে আন

বিষয়াৰ সহায় লব পাৰিব। সাধাৰণ ৰাইজৰ পৰা আবেদন গ্ৰহণ কৰিবৰ বাবে আৰু নিৰ্দিষ্ট বিভাগলৈ প্ৰেৰণ কৰাৰ বাবে বহুতো সহকাৰী ৰাজহুৱা তথ্য বিষয়া থাকিব (APIO)। কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ পৰা তথ্য পাবলৈ চৰকাৰে ৬২৯ টা ডাকঘৰত (APIO) নিযুক্তি দিছে। উচিত পৰিমাণৰ মালু জমা দি যিকোনো ব্যক্তিয়ে এইবোৰত তথ্য বিচাৰিব পাৰিব। তেওঁলোকে প্ৰাপ্তি স্বীকাৰ পত্ৰ দিব লাগিব। কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ বাবে প্ৰতিখন আবেদনৰ বিপৰীতে ১০.০০টকা মালু ধাৰ্য কৰিছে, ৰাজ্য অনুপাতে মালুলৰ তাৰাতম্য আছে। প্ৰতিটো পৃষ্ঠাৰ তথ্যৰ বাবে ২.০০ টকা দিব লাগে। একেদৰে নথি পৰীক্ষাৰ বাবে প্ৰথম ঘণ্টাত কোনো মালুল দিব নালাগে কিন্তু পাছৰ প্ৰতি ঘণ্টাত ৫.০০টকাকৈ দিব লাগে। এই টকা নগদ অথবা বেঙ্ক ড্ৰাফট/ IPOৰে দিব পাৰি। আবেদন সমূহ হাতে হাতে অথবা ডাকৰ যোগেদি দাখিল কৰিব পাৰি।

যদি কোনোৱা IPO তথ্য বিচাৰি কৰা আবেদন গ্ৰহণ কৰিবলৈ অমান্তি বা অস্বীকাৰ কৰে তেন্তে ডাকৰ যোগেদি তেখেতক আবেদন দিব পাৰি, তাৰোপৰি উক্ত বিষয়া জনৰ বিৰুদ্ধে তথ্য আয়ুক্তজনক দফা ১৮ অনুযায়ী অভিযোগ দাখিল কৰিব পাৰি। তথ্য আয়ুক্তজনে বিষয়া গৰাকীৰ ওপৰত ২৫,০০০ টকা পৰ্যন্ত জৰিমাণা বিহিব পাৰিব।

কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ বিভাগীয় তথ্য জানিবলৈ কোনো নিৰ্দিষ্ট প্ৰ-পত্ৰ নাই। কিন্তু ৰাজ্য চৰকাৰ বিশেষে প্ৰ-পত্ৰ বেলেগে আছে। সংশ্লিষ্ট বিভাগৰ প্ৰ-পত্ৰৰ যোগেদি তথ্য পাবলৈ সুবিধা আছে। প্ৰ-পত্ৰ সমূহ নিৰ্দ্ধাৰিত ভাবে লিখি ৰাজহুৱা তথ্য বিষয়া PIO/APIO ৰ ওচৰত দাখিল কৰিব লাগে। নিজৰ সুবিধাৰ বাবে প্ৰাপ্তি স্বীকাৰ সহ মালুল দিয়া ৰচিদ লগত ৰাখিব লাগে। PIO/APIO ৰ অনুপস্থিতিত দ্বায়িত্ব প্ৰদান কৰা বিষয়াৰ হাতত আবেদন দাখিল কৰিব পাৰি। আইন খনৰ বিষয়ে সবিশেষ জানিবলৈ চৰকাৰী Website of Department of personal and Training www.persmin.nic.in চাব পাৰি। আবেদনখন নিৰ্দিষ্ট বিভাগৰ মাৰফৎ PIOলৈ পঠিয়াব পাৰি। নিৰ্দিষ্ট বিভাগৰ PIO ৰ হাতত দাখিল কৰা আবেদনৰ ৩০ দিনৰ ভিতৰত তথ্য সংশ্লিষ্ট ব্যক্তিজনক দিব লাগিব। APIO ৰ হাতত দাখিল কৰিলে ৩৫ দিনৰ ভিতৰত, কিন্তু বিষয়টো যদি জীৱন আৰু মানৱ অধিকাৰ ভংগৰ ভিতৰত পৰে তেন্তে ৪৮ ঘণ্টাৰ ভিতৰত তথ্য জনাব লাগিব। তথ্য বিচৰা ব্যক্তিজনক কিয় এই তথ্যৰ প্ৰয়োজন বুলি কোনেও প্ৰশ্ন তুলিব নোৱাৰিব আৰু তথ্য বিচৰাৰ কাৰণ দিয়াৰো কোনো প্ৰয়োজন নাই। এনে অৱস্থাতে আন এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰশ্ন উত্থাপিত হয় যে দেশৰ আন আইন সমূহ নামানিলে যেতিয়া একো ব্যৱস্থা নলয় এই RTI আইন নামানিলে কি হব? এই ক্ষেত্ৰত প্ৰথমবাৰৰ বাবে স্বাধীন ভাৰতৰ এখন আইনে পাৰদৰ্শিতা দেখুৱাইছে, কোনো বিষয়াই যদি তথ্য দিবলৈ হেমাৰি কৰে তেন্তে উক্ত বিষয়া জনে দেখুওৱা বিলম্ব বা হেমাৰিৰ বাবে দিনে প্ৰতি

তেওঁক ২৫০.০০ টকা জৰিমাণা দিবলৈ বাধ্য কৰিছে। আনহাতে বিচৰা তথ্য যদি মিছা হয় তেন্তে ২৫,০০০.০০ টকা জৰিমাণা বিহাৰ ব্যৱস্থা আছে। অসম্পূৰ্ণ তথ্য বা অস্বীকাৰ কৰোতা জনকো জৰিমাণা বিহিব পৰা ব্যৱস্থা দিয়া হৈছে। উক্ত জৰিমাণা বিষয়াজনৰ ব্যক্তিগত দৰমহাৰ পৰা কৰ্তনৰ বিধি আছে। এই জৰিমাণা চৰকাৰী ৰাজকোষাগাৰত জমা হব আৰু আবেদন কৰিলে সংশ্লিষ্ট তথ্য বিচৰাজনক ক্ষতিপূৰণ দিয়াৰ ব্যৱস্থা আছে। কিবা তথ্যৰ ওপৰত সন্দেহ নহ'লে ব্যক্তিজনে 19 (1) নং দফা অনুযায়ী আপীল কৰিব পাৰিব। আপীলৰ বাবে কোনো মালুল দিব নালাগে, তথ্য পোৱা ৩০ দিনৰ ভিতৰত অথবা প্ৰথমে দাখিল কৰা আবেদনৰ ৬০ দিনৰ ভিতৰত আপীল কৰিব লাগে। প্ৰথম আপীলৰ পাছতো যদি তথ্য নিদিয় তেন্তে দ্বিতীয় আপীলৰ অনুৰোধ জনাব পাৰি। প্ৰথম আপীল জনোৱাৰ ৯০ দিনৰ ভিতৰত জনাব পাৰি। (দ্বিতীয় আপীল জনোৱাৰ পূৰ্বে ভালদৰে আপীল বিধি সমূহ পঢ়ি লব লাগে) অন্যথা আপীল খাৰিজ কৰিব পাৰে।

এইটো প্ৰশিধানযোগ্য যে তথ্যৰ গোপনীয়তাৰ সুযোগতে চৰকাৰী বিভাগবোৰে দুৰ্নীতিৰ পাহাৰ গঢ়ে। আজিও যিকোনো বিভাগতে নিজৰ প্ৰয়োজনীয় তথ্য বিচাৰি যোৱাটো অতি কষ্টকৰ। গ্ৰাম্যাঞ্চলত ৰূপায়িত হৈ থকা আঁচনিসমূহৰ বিষয়ে সৰ্বসাধাৰণ ৰাইজে ভূ'কে নাপায়। গতিকে উন্নয়নৰ আঁচনিৰ সবিশেষ, ৰাজহুৱা বিতৰণ ব্যৱস্থা, ঠিকাদাৰী কাম ইত্যাদিৰ খতিয়ান বিচাৰি জনসাধাৰণে উন্নয়নত আগভাগ লোৱাৰ আইনী ব্যৱস্থা চৰকাৰে দিছে। দুৰ্নীতি, অযথা বিলম্ব, বৈষম্যমূলক আচৰণ, স্বজন-তোষণ আদি তথ্য বিচাৰি কৰা আবেদনৰ ভিত্তিত ফাদিল কৰিব পাৰি। সাধাৰণ লোকৰ অজ্ঞতাই যিহেতুকে তেওঁলোক বঞ্চিত হোৱাৰ কাৰণ বুলি ধৰা হয়, গতিকে তথ্য জানিলেই অন্ততঃ সিংহভাগ দুৰ্নীতি, অ-নীতি বন্ধ হব বুলি ঠাৱৰ কৰিব পাৰি। নীতি বিৰোধ কাম সমূহ বাতৰি কাকতৰ যোগেদি ফাদিল কৰিব পাৰি। তাৰোপৰি CBI দ্বাৰা, বিভিন্ন বিভাগীয় দুৰ্নীতি নিবাৰণী গোট সমূহৰ যোগেদি বা পুলিচৰ ওচৰত FIR দাখিল কৰিও পৰিত্ৰাণ পাব পাৰি।

এইটো দেখা যায় যে যিহেতু দুৰ্নীতি পৰায়ণ বিষয়া, ঠিকাদাৰ বা মাফিয়া সকল বহু শক্তিশালী, তথ্য বিচাৰি কৰা আবেদনে এই শ্ৰেণীক বিতুষ্ট কৰাটো স্বাভাৱিক, সেয়ে ব্যক্তিগত আবেদনৰ পৰা বাচিবলৈ কৌশলেৰে একেলগে ১০-১৫ টা আবেদন দাখিল কৰিব পাৰি বেলেগ বেলেগৰ নামত। এনে কৰিলে কোনো কাৰণতে হাত কৰা বা ভাবুকি প্ৰদান কৰাৰ খল নাথাকে।

এই আইনৰ যোগেদি বিষয়া-কৰ্মচাৰী বা সংশ্লিষ্ট ব্যক্তিক ব্লেক মেইলিং কৰাৰ সুবিধা দিছে নেকি? হয় দোষী ব্যক্তিক তথ্য বিচৰা নামত ব্লেক মেইলিং কৰাৰ সুবিধা আছে। আইনখনৰ প্ৰকৃত উদ্দেশ্য হৈছে, “স্বচ্ছতা আৰু পাৰদৰ্শিতা দেখুওৱা। দোষী বিষয়া বা ব্যক্তিক ৰক্ষণাবেক্ষন দিয়াটো নহয়।” সকলো ধৰণৰ তথ্য সকলো

লোকৰে বোধগম্য হোৱাটো প্ৰকাশ পালে নিশ্চিতভাবে দুৰ্নীতি প্ৰতিৰোধ কৰাত সহায় হ'ব, তাৰোপৰি ব্লেক মেইলিং হব পৰা আশংকা দূৰ হব।

এই আইন প্ৰণয়নৰ লগে লগে এটা ধাৰণা কৰা হৈছে যে, চৰকাৰে হাজাৰ হিচাপে তথ্য জনাৰ আবেদন লাভ কৰিব আৰু ইয়াৰ উত্তৰ দিয়াটো এটা সমস্যা হব। কিন্তু এনে ধৰণৰ কোনো অৱকাশ নাথাকিব বুলি প্ৰমাণিত হৈছে। কাৰণ R.T.I. আইনখন কেৱল ভাৰততে নাই সমগ্ৰ বিশ্বত প্ৰায় ৬৫ খন দেশত এই আইন সফলতাৰে চলি আছে। আমেৰিকাকে আদি কৰি উন্নত দেশ বোৰত পাৰদৰ্শিতা আৰু স্বচ্ছতাৰ বাবে এই আইনৰ প্ৰয়োজন্য বাবে যথেষ্ট খৰচ কৰিছে, কাৰণ তেওঁলোকে উপলব্ধি কৰিছে যে R.T.I. ৰ প্ৰয়োগৰ বাবে যিমান খৰচ হৈছে, তাতকৈ ইয়াৰ কাৰ্যকাৰিতাই দেশৰ বহু বেছি ৰাজহ/ সম্পদ বিনষ্ট হোৱাৰ পৰা ৰক্ষা কৰিছে আৰু ৰাজহুৱা ধন অপব্যয়ৰ পথো বন্ধ কৰিছে। মুঠৰ ওপৰত খৰচৰ তুলনাত বাহি যথেষ্ট হৈছে।

R.T.I. 2005 আইনৰ প্ৰয়োগে বহুতো নিকা-ভাৰমূৰ্ত্তিৰ

বিষয়া কৰ্মচাৰীক আশ্বস্ত কৰিছে। কাৰণ ধন টকা পইচা স্বজন-তোষণ আৰু ৰাজনৈতিক হেঁচাত পৰি বহু সময়ত বিষয়া সকলে জনস্বার্থৰ বিৰোধী সিদ্ধান্ত লব লগা হয়। এতিয়া অন্ততঃ স্বচ্ছতা প্ৰদৰ্শনৰ নামতে হওঁক বা প্ৰভাবী সামাজিক সংগঠনৰ নামতে হওঁক ৰাইজৰ ওচৰত জবাব দিহি হোৱাৰ ভয়তো জনস্বার্থ বিৰোধী সিদ্ধান্ত লব নোৱাৰিব।

গণতন্ত্ৰত যিহেতুকে ৰাইজেই ৰজা- গতিকৈ প্ৰতিজন নাগৰিকে তেওঁলোকৰ প্ৰতিটো টকা কেনেদৰে খৰচ হৈছে? ইয়াৰ পৰা কি লাভ হ'ব? ইত্যাদি জনাৰ সম্পূৰ্ণ অধিকাৰ আছে। সৌভাগ্যৰ বিষয় যে, আমাৰ দেশখন পৃথিৱীৰ অন্যতম বৃহৎ গণতন্ত্ৰ, কিন্তু দুৰ্ভাগ্য যে, পৃথিৱীৰ ২০ খন অতি দুৰ্নীতি পৰায়ণ দেশৰ ভিতৰৰ এখন। নিৰক্ষৰতা, দৰিদ্ৰতা, সাম্প্ৰদায়িক চিন্তা আদি আমাৰ মূল সমস্যা। সেয়ে শিক্ষিত, সচেতন, সমাজৰ প্ৰতি দ্বায়বদ্ধ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকল এই দিশবোৰৰ ওপৰত মনোযোগ দিয়াতো অতীৰ প্ৰয়োজনীয়। অন্যথা- গণতন্ত্ৰৰ ধ্বজাবাহী বিশ্বৰ অনন্য সভ্যতাৰ জনক ৰাষ্ট্ৰখনে নিজৰ মাজতে উজুটি খাব। □

মহৎ লোকৰ বাণী

- (১) সৰু ফুটাৰ মাজেদি যেনেকৈ সূৰ্যৰ পোহৰ দেখা যায় তেনেকৈ সৰু সুৰা কথাৰ মাজেদি এজন মানুহৰ চৰিত্ৰৰ মাহাত্ম্য প্ৰকাশ পায়। - লৰ্ড এভাৰ বেৰী।
- (২) আনক সমালোচনা কৰিবলৈ যোৱাৰ আগতে নিজকে সমালোচনা কৰা। নিজে শুদ্ধ আৰু পবিত্ৰ হ'ব পাৰিলেহে আনৰ বিষয়ে মতামত দিয়াৰ যোগ্যতা অৰ্জন কৰিব। - ছফ্ৰেটিছ।
- (৩) জীয়াই থকাটোৱেই একমাত্ৰ উদ্দেশ্য নহয়, ভালদৰে জীয়াই থকাটোহে জীৱনৰ সাৰ কথা। - এৰিষ্টটল।

জানানে?

- ১) শ্ৰীলংকাৰ আগৰ নাম কি? ২) বতৰ বিজ্ঞানৰ বাটকটীয়া কোন?
- ৩) অষ্ট্ৰেলিয়াৰ জাতীয় প্ৰতীক কি? ৪) ব্ৰাজিলৰ ৰাজধানী খনৰ নাম কি?
- ৫) কুটুবমিনাৰ কোন চনত নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল?

উত্তৰ

- ১) সিংহল। ২) চাৰ জন ডেল্টন। ৩) কান্সাক। ৪) ব্ৰাচিলিয়া। ৫) ১১১৯ চনত

ছাত্ৰৰ পৰম কৰ্তব্য

ছাত্ৰ হ'লে হোৱা ভাল স্বভাৱ সুন্দৰ,
ছাত্ৰৰ কৰ্তব্যবোৰ অতি গুৰুত্বৰ।
ছাত্ৰই এদিন দেশৰ নেতা হবগই,
লাগিব চলাব দেশ অধিকাৰ লই।
যিদৰে একেটি বেলি এই পৃথিৱীত
সকলোকে জ্যোতি দান কৰে পুলকিত
কোনো ঠাই গছে-বনে জেউতি বঢ়ায়।
মাজে মাজে মৰুভূমি হয় বহু ঠাই।

বহুতো ছাত্ৰৰ গুণ থাকে লোকায়িত,
গুৰুৰ আগত আহি হয় প্ৰকাশিত।
কোনোটি একেই ছাত্ৰ জ্ঞানী হৈ পৰে,
কোনোটিয়ে সমাজত মূৰ্খ নাম ধৰে।
যদিও সকলো ছাত্ৰ দেখাত একেই
সকলো দিশত কিন্তু নিমিলে মুঠেই।
শিক্ষাৰ অবিহনে এই জীৱনৰ ৰূপ
নোৱাৰে দেখিব সবে বুজিব ধূৰূপ।

- বীণা দে
স্নাতক ১ম বৰ্ষ, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

অসমীয়া সংস্কৃতি আৰু শংকৰদেৱ

বিজয়লক্ষ্মী গগৈ
প্ৰবক্তা, অসমীয়া বিভাগ

সাধাৰণতে সংস্কৃতি বুলিলে সুকুমাৰ কলাকে বুজায়, কিন্তু আচলতে সংস্কৃতিয়ে মানৱ জাতিৰ চিন্তা, ধৰ্ম সকলোকে সামৰে। সংস্কৃতি পৰিবৰ্তনশীল আৰু ই নতুন সৃষ্টিৰ প্ৰেৰণা যোগায়। সংস্কৃতি মানৱ জীৱনৰ দাপোন স্বৰূপ। মানুহে যি চিন্তা কৰে, কিদৰে জীৱন নিৰ্বাহ কৰে, মানুহৰ জীৱনৰ গুৰ এই সকলোবিলাক সংস্কৃতিৰ ভিতৰ চ'ৰাৰ কথা। সংস্কৃতি কেৱল বিদ্যাৰ সঞ্চয় নহয়, ই বিদ্যাৰ ব্যৱহাৰ। সমালোচক মেথিউ আৰ্ণল্ডে কৈছে-

“মানুহৰ সকলো শক্তিৰ সুসামঞ্জ্য সাৰ্বিক সময়ৰ চেষ্টাই হৈছে সংস্কৃতিৰ লক্ষ্য”

মানুহ এক সাংস্কৃতিক জীৱ। সেয়েহে মানুহৰ ক্ৰমবিকাশৰ ইতিহাসেই মানুহৰ সংস্কৃতিৰ ৰূপান্তৰিত ইতিহাস। সংস্কৃতিৰ এনে প্ৰবাহতেই কেতিয়াবা একোটা যুগত একোজন মহাপুৰুষে জন্ম গ্ৰহণ কৰি জাতীয় সংস্কৃতি মহীয়ান কৰি তোলাত ইন্ধন যোগায়; ঠিক সেইদৰে অসমীয়া জাতিৰ যুগনায়ক শংকৰদেৱে তেখেতৰ অনবদ্য অৱদানে অসমীয়া জাতীয় সংস্কৃতি মহীয়ান কৰি তুলিলে।

শংকৰদেৱ আছিল বহুমুখী প্ৰতিভাৰ গৰাকী। কৃষ্ণ-ভক্তি শাখাৰ বৈষ্ণৱধৰ্ম প্ৰচাৰেই যদিও তেওঁৰ মুখ্য উদ্দেশ্য আছিল, পিছে তাকে কেন্দ্ৰ কৰি সাহিত্য নৃত্য, নাট্য, চিত্ৰকলা ভাস্কৰ্যৰ সৃষ্টি হৈছিল।

অসমীয়া সংস্কৃতি বুলি কলেই তাত শংকৰদেৱৰ নাম জড়িত হৈ পৰে। সংস্কৃতিৰ নিৰ্দেশক সাহিত্য, কলা, আচাৰ-ব্যৱহাৰ, ধৰ্ম সকলোতে শংকৰদেৱৰ অবিহণা বিদ্যমান। সেয়েহে বহুজন সমালোচকে অসমৰ জনজীৱনৰ সংস্কৃতিৰ ধাৰাক দুটা ৰূপত সজাইছে। এটা হ'ল নিসৰ্গ প্ৰকৃতিৰ বুকুয়েদি বৈ অহা এখনি নৈ যাৰ বুকুত নিনাদিত হৈছে আদিম কালৰে পৰা বৈ অহা পাহাৰীয়া সুন, আৰু আনটো ৰূপত আছে লুইতৰ দৰে বিশাল গভীৰ জলস্ৰোতেৰে সাগৰৰ বুকুত নিজকে বিলাই দিয়াৰ জোৰদাৰ আকাংখা।

বৈষ্ণৱ শব্দটোৱে যদিও এটা অলৌকিক মতবাদকে প্ৰধানকৈ বুজাই তথাপি অসমীয়া সমাজত ইয়াৰ এটা ব্যাপক অৰ্থ আছে। ইয়াক কেৱল এটা ধৰ্ম বোলাতকৈ আৰ্থ-সামাজিক আৰু

সাংস্কৃতিক জীৱনৰ অংগ বুলিব পাৰি।

শংকৰদেৱে নামঘৰ সৃষ্টি কৰি তাৰ মাজেৰে সমাজ গাঁঠনিৰে ভিত্তি ৰচনা কৰিছিল। ভক্তিবাদী ধৰ্মীয় ধাৰণাৰে সামন্তযোগীয়া জাতিভেদ প্ৰথাৰ প্ৰাচীৰখন সীমিত কৰি ৰাখিছিল। সংস্কৃতিৰ সাধনা কৰিবলৈ গৈ খোল, মৃদং বজাই ভাওনা সৰাহ পাতিলে অসমীয়া মানুহে এই পটভূমিৰ পৰাই বুটলি লৈ গুৰু-সেৱা, অতিথি সেৱা কৰিবলৈ শিকিলে। চিনাকী জনৰ সাক্ষাতত 'কৃষ্ণ' বুলি অভিবাদন জনাবলৈ শিকিলে। শংকৰী সংস্কৃতিৰ কেন্দ্ৰস্থল হিচাপে নামঘৰ শ্ৰেষ্ঠ উপাদান। অন্যহাতে অসমীয়া নাট্য জগতৰো সফল পদক্ষেপ হ'ল নামঘৰ।

যুগনায়ক জনাৰ ক্ষেত্ৰত ধৰ্ম আৰু সাহিত্য এটা আনটোৰ পৰিপূৰক। একশৰণীয়া ভাগৱতী নামধৰ্ম প্ৰচাৰ আগত ৰাখিয়েই গুৰুজনাই যি সাহিত্যৰ সৃষ্টি কৰিছিল সেই সাহিত্যই অসমীয়া ভাষা-সাহিত্য, সংস্কৃতিৰ উঁহাল মেটুমাৰ হৈ আছে। যি ভগৱন্ত অনাদি অনন্ত যি জনাৰ হাতত এই জগতৰ সৃষ্টি সেই বিষুও গুৰুজনাৰ ধৰ্মৰ ভজনীয়া ঈশ্বৰ। তেখেতৰ সাহিত্যৰ মূলভাৰ হ'ল-

পৰমাট্মা হৰি বিজ্ঞান মুৰতি
নিৰাকাৰ নিৰাময়
নিত্য নিৰঞ্জন আনন্দ স্বৰূপ
দেহ ইন্দ্ৰ নাহিকয়।। (ৰত্নাকৰ)

গীত, নৃত্য, নাটৰ মাজেদি ভজনীয় ঈশ্বৰৰ মাহাত্ম্য প্ৰকাশ কৰি তেওঁ সাহিত্য ৰসৰ মাজেদি নিপুণ ভাৱে যোগান ধৰি ভক্তিবসৰ। যাৰ সুৰ হ'ল-

যদ্যপিতো নৰবিধ-ভক্তি মাধৱৰ।
শ্ৰৱণ কীৰ্তন তাত অতি শ্ৰেষ্ঠতৰ।

অন্যহাতে গুৰুজনাৰ হাতত স্থাপত্য, ভাস্কৰ্য্য শিল্পই এক নৱৰূপ লাভ কৰিলে। হেঙুল হাইতালেৰে, তুলিকাই প্ৰাণ পাই উঠিল। দেৱতা অসুৰৰ মুখাই দৰ্শকক বেলেগ এখন জগতৰ সন্বেদ দিলে, যাৰ গইনাত মানুহে সৰগ আৰু নৰকৰ ছবি দেখিলে।

গুৰুজনাৰ মনোমোহা বৰগীতবোৰে জনতাক বৰ আকৰ্ষণ কৰে। গীতৰ পম খেদিয়েই অনেকে তেওঁলোকৰ ওচৰত

শৰণ ল'বলৈ আহিছিল। বৰগীতবোৰ ভাব-ভাষা, ছন্দৰ অপূৰ্ব সংমিশ্ৰণেৰে অনুপম। ভক্তিৰ মূল বসেৰে শীত্ৰ এই বৰগীতসমূহে লীলা অৱতাৰ কৃষ্ণৰ মাহাত্ম্য প্ৰকাশ কৰে।

অথিৰ ধন জন অথিৰ জীৱন
অথিৰ এহু সংসাৰ।।

বাগ আৰু তালেৰে এই বৰগীতবোৰক অসমৰ ধ্ৰুপদী সংগীত আখ্যা দিব পাৰি।

যুগনায়ক জনাৰ অমিয় সৃষ্টি অংকীয়া নাট। এই নাট অসমীয়া সংস্কৃতিৰ অভিনৱ দান। যাৰ বাবে আমি নিজকে আমি বিশ্বদৰবাৰত চিনাকী দিব পাৰোঁ। নৃত্যগীতযুক্ত এই নাটবোৰত নায়ক সদায়ে পৰম পুৰুষ - “জগতৰ পৰম ঈশ্বৰ নাৰায়ণ”। এই অংকীয়া নাটতেই নাট্য সাহিত্যই প্ৰথম অংকুৰ মেলে। যাৰ গদ্য বক্তব্য ধী, অন্ত্যানুপ্ৰাসযুক্ত সুবানুসৰি শব্দ প্ৰয়োগেৰে স্পন্দিত। ‘পত্নী প্ৰদাস’, ‘কালীয়া দমন’, ‘কেলি-গোপাল’, ‘পাৰিজাত হৰণ’, ‘ৰুক্মিণী হৰণ’, ‘ৰামবিজয়’ এই ছয়খন নাটৰ ভিতৰত ‘ৰুক্মিণী হৰণ’ খন সম্ভৱত সৰ্বাতোতকৈ জনপ্ৰিয়। ‘ৰুক্মিণী হৰণ’ কাব্য ‘অসমীয়া মতা মানুহৰ ‘কাণৰ লংকেৰু, হাতৰ গামখাৰু’ আৰু “তিৰোতা মানুহৰ ডিঙিৰ কেৰুমণি, গলপতা আৰু সাতশৰী হাৰ” হোৱাৰ মূলতে কাব্যখনৰ আদিৰে পৰা অন্তলৈকে থকা অসমৰ চিনাকী গোকটো।

অসমীয়া সংস্কৃতিৰ এটি আপুৰুগীয়া অংগ হ'ল সত্ৰ।

য'ত ঘোষা, কীৰ্তন, বৰগীত, ভটিমা গোৱা ভক্তৰ অশ্ৰুবিগলিত কণ্ঠৰ সুৰে ভক্ত শ্ৰোতাৰ অন্তৰ পৰিশি ভৱ সংসাৰৰ দুখ পাহৰি ভগৱানৰ চৰণত শৰণ লবলৈ উদ্গাই আহিছে। অসমীয়া গাঁও সমাজত ভাওনা সৰাহৰ দিনবোৰত খোল, মৃদঙৰ ৰজনজনীয়ে গাত গোঁসাই নথকা উৎসৱ মুখৰ পৰিবেশৰ সৃষ্টি কৰে। অসমীয়া লোকৰ ভাষাত ধুতি, বুনী,চুৰীয়া, গামোছা বৈষ্ণৱ আৰ্হিক পূজা সেৱাত চাকি-তেল, শলিতা, শৰাই-সফুৰা, পুথিত-ঠগা-ধৰা, আহাৰ বিহাৰত পঞ্চামৃত-পায়স, পৰমান্ন, মাহ-প্ৰসাদ আদি বস্তুবোৰো অংগ শংকৰদেৱৰ শংকৰী সংস্কৃতিৰ অংগ উপাদান।

ইয়াৰ উপৰি দৈনন্দিন জীৱনত পুৰাগধূলি থাপনাৰ সন্মুখত ঘোষা প্ৰাৰ্থনা গোৱা, ধুতি-নীতি মানি চলা যাত্ৰা আৰম্ভত কৃষ্ণ নাম স্মৰণ কৰা, কথা, ধ্যান ধাৰণা সকলোতে শংকৰদেৱৰ অবিহণা বিদ্যমান। শংকৰদেৱে অসমীয়া জনজীৱনক আধ্যাত্মিক ভাৱে এক সূত্ৰত বান্ধি সাংস্কৃতিক জীৱনৰো সোপান ৰচনা কৰি অসমীয়া সমাজ বিধি ৰচনা কৰিছিল। গাঁৱৰ সমাজত মেধি সাতুলাৰ নিৰ্দেশত মেল/দোৱান বহিছিল। এতিয়াও সত্ৰৰ গুৰু গোঁসাই আদেশ শিৰতলৈ ব্যক্তিগত জীৱন পৰিচালিত হৈছে।

এনেদৰে অসমীয়া সংস্কৃতিৰ এক ব্যাপক ক্ষেত্ৰলৈ শংকৰদেৱে অৱদান আগবঢ়াই থৈ গৈছে। যিজনাক এটি যুগৰ নায়ক বুলিব পাৰি। যি জন সৰ্বকালৰ বাবে প্ৰশংসনীয়। □

LEAVE SOME MARK BEHIND

As you have come into this world, leave some mark behind.
Otherwise where is the difference between
You and the trees and stones? They too
Came into existence, decay and die.

-Swami Vivekananda.

অসমীয়া অনুবাদ সাহিত্যৰ ধাৰা

জ্যোতিৰেখা গগৈ
অসমীয়া বিভাগ

অনুবাদ শব্দৰ সাধাৰণ অৰ্থ হ'ল পুনঃ কথন বা এবাৰ কোৱাৰ পাছত পুনৰ কোৱা। এটা ভাষাত কোৱা কথা পুনৰ অন্য ভাষাত কোৱাই অনুবাদ।

সাহিত্যৰ এটা বিশেষ ধাৰা হৈছে অনুবাদ। অসমীয়া সাহিত্যৰ সমৃদ্ধি আৰু বিকাশত অনুবাদৰ ভূমিকা গুৰুত্বপূৰ্ণ। অনুবাদৰ জৰিয়তে বিশ্বৰ বিভিন্ন সাহিত্যৰ লগত সম্পৰ্ক স্থাপন কৰিব পাৰি। অসমীয়া সাহিত্যৰ ইতিহাসত প্ৰাক্-শংকৰী যুগতেই অনুবাদ পৰম্পৰা আৰম্ভ হয়। প্ৰাক্-শংকৰী যুগৰ শ্ৰেষ্ঠ কবি মাধৱ কন্দলিৰ 'পঞ্চকোণ্ড ৰামায়ণ'তেই অনুবাদ সাহিত্যৰ শুভাৰম্ভ হয়। ইয়াৰ উপৰিও হেম সৰস্বতী, হৰিবৰ বিপ্ৰ, ৰুদ্ৰ কন্দলি, কবিৰত্ন সৰস্বতী আদি কবিসকলেও সংস্কৃতৰ পৰা অসমীয়ালৈ ভালেমান কাব্য অনুবাদ কৰিছিল।

বৈষ্ণৱযুগৰ শংকৰদেৱ, মাধৱদেৱ, ৰাম সৰস্বতী, অনন্ত কন্দলি আদিয়ে অনুবাদ কৰ্মৰ জৰিয়তে অসমীয়া সাহিত্যক সমৃদ্ধ কৰিছিল। শংকৰদেৱে ভাগৱতৰ প্ৰথম, দ্বিতীয়, ষষ্ঠ (কেৱল অজামিল উপাখ্যান), অষ্টম (বলিচলন, অমৃত মথন) দশম, একাদশ স্কন্ধ অনুবাদ কৰিছিল। কাব্যসমূহৰ বিষয়বস্তুও মাৰ্কণ্ডেয় পুৰাণ, হৰিবংশ, আৰু ভাগৱতৰ পৰা সংগ্ৰহ কৰিছিল। 'উত্তৰাকাণ্ড ৰামায়ণ' অনুবাদ কৰি মাধৱকন্দলিৰ অসম্পূৰ্ণ ৰামায়ণ সম্পূৰ্ণ কৰিছিল। মাধৱদেৱৰ নামঘোষাৰ এহেজাৰ ঘোষাৰ আধা অংশই সংস্কৃত গ্ৰন্থৰ শ্লোকৰ অনুবাদ। ভাগৱত, স্কন্ধ, নবসিংহ, বিষ্ণু, পদ্ম, কুৰ্ম, ব্ৰহ্মাণ্ড, বামন, মৎস্য, বৃহন্নাবদীয় আদি পুৰাণ আৰু পাণ্ডৱী গীতা, বৈষ্ণৱামৃত লহৰী, চপটপঞ্জৰিকা, আচাৰ্য সংহিতা, মোহমুদগৰ, মহাভাৰত, শান্তিশতক আদি ৰচনাৰ আশ্ৰয় লৈছে। বত্ৰাবলী, আদিকাণ্ড ৰামায়ণ, নামমালিকাও মাধৱদেৱৰ অনুবাদমূলক গ্ৰন্থ। ভাগৱতৰ দশম, মধ্য, অন্তৰ্গণ্ড, ৰামায়ণৰ অযোধ্যাকাণ্ড, অৰণ্যাকাণ্ড, কিষ্কিন্ধ্যাকাণ্ড, সুন্দৰাকাণ্ড, লংকাকাণ্ড আদি অনন্ত কন্দলিয়ে অনুবাদ কৰে। মহাভাৰতৰ বিভিন্ন পৰ্বসমূহক অনুবাদ কৰি ৰামসৰস্বতীয়ে মহাভাৰতীয় ঐতিহ্যক সফলভাৱে প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে। ইয়াৰ উপৰিও তেওঁ জয়দেৱৰ গীতগোবিন্দও অসমীয়ালৈ অনুবাদ কৰিছিল।

শংকৰদেৱ-মাধৱদেৱৰ সমসাময়িক পাঁচালী কবিসকলেও বহুকেইখন গ্ৰন্থ অনুবাদ কৰি অসমীয়া অনুবাদ

সাহিত্যৰ ভৰাল চহকী কৰিছিল।

শংকৰোত্তৰ যুগতো ৰামচৰণ ঠাকুৰে শংকৰদেৱৰ ভক্তি ৰত্নাকৰ সৰল পদ ভাঙনি; অনিৰুদ্ধদেৱৰ ভক্তিমংগল ঘোষা, পুৰঞ্জান উপাখ্যান, পঞ্চম স্কন্ধ ভাগৱত, ভট্টদেৱৰ বিষ্ণু সহস্ৰ নাম, সাহু তন্ত্ৰ, গোবিন্দ মিশ্ৰৰ শ্ৰীমদ্ভাগৱতগীতা, শ্ৰীহৰিদাসৰ ভাগৱত পদ, গোপালচৰণ দ্বিজৰ ভাগৱতৰ তৃতীয় স্কন্ধৰ পদ ভাঙনি, হৰিবংশৰ কিছু অংশৰ পদ ভাঙনি, ভক্তিৰত্নাকৰৰ গদ্যানুবাদ, গোপীনাথ পাঠকৰ সভাপৰ্ব, দ্ৰোণপৰ্ব, স্বৰ্গাৰোহণ পৰ্ব আদি উল্লেখনীয়।

মিছনেৰীসকল অহাৰ লগে লগে অনুবাদৰ এক নতুন পৰম্পৰা আৰম্ভ হৈছিল। ১৮১৩ চনত আত্মাৰাম শৰ্মাই বাইবেল অনুবাদ কৰাৰ লগে লগেই বিদেশী ভাষাৰ পৰা অসমীয়ালৈ অনুবাদ পৰম্পৰাৰ সূচনা হয়। জনবনিয়ানৰ Pilgrim's Progress ৰ ভাঙনি যাত্ৰিকৰ যাত্ৰা; নাথান ব্ৰাউনৰ নিউ টেষ্টামেণ্টৰ 'আমাৰ ত্ৰাণকৰ্তা যীশুখ্ৰীষ্টৰ নতুন নিয়ম; এ. কে গাৰ্নিয়ে অল্ড টেষ্টামেণ্টৰ 'পুৰণি নিয়ম', এলোকেশী বেষ্যাৰ কাহিনী' আৰু মিছেছ গাৰ্নিয়ে বাংলা ভাষাৰ পৰা 'ফুলমণি আৰু কৰুণা' আদি অসমীয়ালৈ অনুবাদ কৰে।

মিছনেৰীসকলৰ পিছতেই হেমচন্দ্ৰ বৰুৱাই 'Way to Health' ৰ 'স্বাস্থ্যৰক্ষা বা গা ভালে ৰাখিবৰ উপায়' নাম দি অসমীয়ালৈ ভাঙনি কৰে।

জোনাকী যুগত সাহিত্যৰ অন্যান্য শাখাৰ দৰে অনুবাদ সাহিত্যইও বিশেষ বিস্তৃতি লাভ কৰিছিল। কবিতা, নাটক, গল্প, উপন্যাস আদি সাহিত্যৰ সকলোবোৰ শাখাতেই অনুবাদ সাহিত্যই বিশেষ সমাদৰ লাভ কৰিছিল। কবিতাৰ ক্ষেত্ৰত দেখা যায় যে আলেকজেণ্ডাৰ পোপৰ Universal Prayer (স্তুতি); গেটেৰ To Unvail the Beauty's bust (সৌন্দৰ্যৰ বুকুৰ কাচলি উদঙাই) আদি উল্লেখযোগ্য অনুবাদ। আনন্দ চন্দ্ৰ আগৰৱালাৰ- লংফেলোৰ Psalm of life (জীৱন সংগীত); The Betterd Land (সুখৰ ঠাই); টমাছ গ্ৰে'ৰ The shepherdd and the Philosopher (চহা আৰু পণ্ডিত) আদি উল্লেখযোগ্য অনুবাদ। দুৰ্গেশ্বৰ শৰ্মাই ৰড্‌ছৰ্থৰ Lucy Gray (সাদৰী); শ্বেলীৰ Love's philosophy

(প্ৰকৃতিলৈ); ব্ৰাউনিঙৰ Sonnets from the Portuguers (মোৰ প্ৰেম) আদি অসমীয়ালৈ অনুবাদ কৰে। যতীন্দ্ৰনাথ দুৱৰাই ওমৰ খৈয়ামৰ ৰবাইয়েট 'ওমৰ তীৰ্থ' নাম দি অসমীয়ালৈ অনুবাদ কৰিছিল। আনন্দচন্দ্ৰ বৰুৱাই পাৰস্যক চুফী কবি হাফেজৰ কবিতা 'হাফেজৰ সুৰ' নাম দি অসমীয়া সাহিত্যলৈ পাৰস্যৰ কবিতা স্বাদ বোৱাই আনিছিল। ইয়াৰ উপৰিও হিতেশ্বৰ বৰবৰুৱা, ডিম্বেশ্বৰ নেওগ, বত্ৰকান্ত বৰকাকতি, দেবেশ্বৰ চলিহা, পাৰ্বতী প্ৰসাদ বৰুৱা আদিয়ে ভালেমান কবিতা অসমীয়ালৈ ভাঙনি কৰি অসমীয়া অনুবাদ সাহিত্যৰ ধাৰাটো সমৃদ্ধি কৰিছিল।

নীলমণি ফুকন, নৱকান্ত বৰুৱা, ৰবীন্দ্ৰ সৰকাৰ, দীনেশ গোস্বামী, অৰনী চন্দ্ৰৱৰ্তী, যতীন্দ্ৰনাথ গোহাঞিও আদিয়ে স্বৰাজ্যোত্তৰ কালত বিদেশী ভাষাৰ লগতে ভাৰতীয় অন্যান্য ভাষা হিন্দী, উড়িয়া, বাংলা আদি ভাষাৰ উপৰি অসমৰ থলুৱা জনগোষ্ঠীৰ লোক কবিতাসমূহো অনুবাদ কৰি অনুবাদ সাহিত্য সমৃদ্ধ কৰিছিল।

উপন্যাসৰ ক্ষেত্ৰত দেখা যায় যে সুপ্ৰভা গোস্বামীয়ে পাৰ্লবাৰ্কৰ - গুড আৰ্থৰ (মাটিৰ মানুহ); দীননাথ শৰ্মাই কেনিউট হামছাৰ - গ্ৰেউথ অব দি চইল (মাটি আৰু মানুহ); ডঃ সত্যেন্দ্ৰ নাৰায়ণ গোস্বামীয়ে হেমিংৱেৰ- ফেয়াৰবেল টু আৰ্মচ (বিদায় যুদ্ধ বিদায়); বীৰেন্দ্ৰকুমাৰ ভট্টাচাৰ্যই ফৰ হুম দা বেল টলচ (দেৱ দুন্দুভি বাজে কাৰ বাবে); যতীন্দ্ৰ নাথ গোস্বামীয়ে দি ওল্ডমেন এণ্ড দা ছি (বুঢ়া আৰু সাগৰ) আদি অনুবাদ কৰিছিল। ইয়াৰ উপৰিও হৰেণ কলিতা, বীৰেণ বৰকটকী, থানেশ্বৰ হাজৰিকা, বিমল ভাগৱতী, ফণী তালুকদাৰ, নিৰুপমা ফুকন, তীৰ্থ ফুকন, ৰাজেন শইকীয়া, প্ৰীতি বৰুৱা, অনু বৰুৱা আদি ভালেমান অনুবাদকে উপন্যাস অনুবাদ কৰি অসমীয়া অনুবাদ সাহিত্যৰ ধাৰাটো সমৃদ্ধ কৰিছিল।

বিজ্ঞানভিত্তিক বহুতো উপন্যাসেও অসমীয়া সাহিত্যৰ অনুবাদৰ ধাৰাটো চহকী কৰি থৈ গৈছে। ৰায়হান শ্বাহৰ 'বিলুপ্ত জগত'; ডঃ দীনেশ চন্দ্ৰ গোস্বামীৰ 'কেণ্ডেইন গ্ৰেণ্টৰ সন্তান';

'দুজন মহাকাশচাৰী', '২০০১ এখন মহাকাশ অভিযান', 'সাগৰৰ তলিয়েদি কুৰি হাজাৰ লিগ', 'কাইলৈ এনে ঘটিল', 'পৃথিৱীৰ কেন্দ্ৰলৈ অভিযান', শাস্ত্ৰু তামুলীৰ 'ইলেকট্ৰনিক নামৰ ল'ৰাটো', 'গ্ৰহযুদ্ধ', 'হেটি-টেটি' আৰু হেমবালা দাসৰ 'অদৃশ্য মানৱ' আদি উল্লেখযোগ্য।

নাটকৰ ক্ষেত্ৰত দেখা যায় যে ১৮৮৮ চনতেই ঘনশ্যাম বৰুৱা, বত্ৰধৰ বৰুৱা, ৰমাকান্ত বৰকাকতি, গুঞ্জানন বৰুৱাই শ্বেক্সপীয়েৰৰ 'কমেডি অব ই বৰচ'ক 'ভ্ৰমৰংগ' নাম দি অসমীয়ালৈ অনুবাদ কৰি অসমীয়া অনুবাদ নাটকৰ সূচনা হয়। ইয়াৰ উপৰিও দুৰ্গেশ্বৰ শৰ্মা, দেৱানন্দ ভৰালী, পদ্মধৰ চলিহা, অধিকা প্ৰসাদ গোস্বামী, শৈলধৰ ৰাজখোৱা, নবীন চন্দ্ৰ বৰদলৈ, অতুল চন্দ্ৰ হাজৰিকা, সত্যপ্ৰসাদ বৰুৱা আদিয়ে শ্বেক্সপীয়েৰৰ নাটকসমূহ অসমীয়ালৈ অনুবাদ কৰিছিল। পদ্ম বৰকটকী, সত্যপ্ৰসাদ বৰুৱা, মহেন্দ্ৰ বৰা, ত্ৰিবিদ নীলিম দত্তই ইবচেনৰ নাটক অনুবাদ কৰি অনুবাদ সাহিত্যত ইবচেনৰ প্ৰভাৱৰ পথ মুকলি কৰি দিলে। পাশ্চাত্য নাটকৰ উপৰিও সংস্কৃত, হিন্দী, বাংলা আদি নাটকৰ পৰাও বহুত নাটক অসমীয়ালৈ অনুবাদ হৈছে।

চুটিগল্পৰ ক্ষেত্ৰত দেখা যায় যে সুৰেন্দ্ৰনাথ দাসে 'টলষ্টয়ৰ সাধু'; হেম শৰ্মাই 'লিও টলষ্টয় গল্প আৰু উপন্যাস' নামেৰে কেইটামান গল্প অনুবাদ কৰে। টলষ্টয়ৰ উপৰিও মৌপাছ, চেখভ, মেক্সিম গৰ্কীৰ আদিৰ গল্পও অসমীয়ালৈ অনুবাদ হৈছে। শিশু আৰু কিশোৰৰ উপযোগীও বহুত গল্প অসমীয়ালৈ অনুবাদ হৈ ওলাইছে। মহেন্দ্ৰ বৰাৰ 'পিটাৰ পেন', 'ডন চুইকোটো', 'গালিভাৰ'; নীল সাগৰৰ সাধু; প্ৰবীণা শইকীয়াৰ 'অমূল্য বত্ৰৰ দ্বীপ'; 'অজান দেশত এলিচ', গীতা উপাধ্যায়ৰ 'এন ফ্ৰাংকৰ ডায়েৰী'; প্ৰফুল্ল বৰুৱাৰ 'গ্ৰিছ দেশৰ সাধু' আদি উল্লেখযোগ্য।

এইদৰেই দেখা যায় যে, অন্যান্য সাহিত্যৰ লগতে অনুবাদ সাহিত্যয়ো অসমীয়া সাহিত্যক বিশেষ গতি প্ৰদান কৰি আহিছে। সেয়ে অসমীয়া অনুবাদ সাহিত্যৰ এক গৌৰৱময় ঐতিহ্য আৰু পৰম্পৰা আছে। □

Quiz Crazy

⇒ What is the main relationship between them- "Jhora, Jhali, Dangi, Mahasn, Jadda, Jhainta, Charli"
Ans. These are the folk dances of Himachal Pradesh.

⇒ With which dance are they associated- "Bala Saraswati, Rukmini Devi, Jamini Krishnamurthy, Padma Subramanyam, leela Samson, Mrinalini Sarabhai."
Ans. They are Bharatnaty dancers.

⇒ Who was the recent Lok Sabha speaker?
Ans. Meina Kumar.

See page 9

সুস্থ সবল এটি মানৱ জ্ঞান আৰু চিকিৎসা বিজ্ঞান

ড° জ্যোতিমা ফুকন
প্রবন্ধা, প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগ

ন-বোৱাৰী এজনী এখন নতুন ঘৰলৈ আদৰি অনাৰ পিছত বছৰটো পাৰ হও নহওতেই ঘৰ একোখনত গোমোঠা ভাৰটো আহো নাহোতেই যদি বোৱাৰীয়ে ভাল খবৰটো দিলে তেন্তে বোৱাৰী বাচিল। 'হওক তেও- মোৰ আকৌ চিন্তাই হৈছিল' - শাছৰেকে বুকুৰ ভিতৰলৈকে বতাহখিনি টানি তৃপ্তিৰে ক'ব। 'নাতি এটি দৌৰি ফুৰিব কম-তি ভাল লাগিবনে' (নাতিনী নহয় কিন্তু!)। জ্ঞানটি একলা দুকলা কৰি বাঢ়ি অহাৰ মাজতে সংশয় এটিয়েও গা কৰিবলৈ ধৰে- 'ল'ৰা হব নে ছোৱালী!' সেই সংশয়ৰ ওৰ পেলাবলৈ বয়স্ক-অভিজ্ঞ কেইগৰাকীয়ে বাহ্যিক তাৰতম্যৰ আশ্ৰয়ত ক'ব- 'মাকজনী খিনাইছে বুজিছা, গতিকে ল'ৰা সন্তানেই হ'ব,' ইত্যাদি। পিছে বিজ্ঞানশ্ৰয়ীসকলে মেডিকেল চায়েন্সৰ সহায় লয়। মেডিকেল চায়েন্সৰ সেই বিশেষ পদ্ধতিটো হৈছে 'এমনিঅ'চিটেচিছ' (Amniocentesis)। আজিৰ সীমিত লিখাত কেৱল এই এমনিঅ'চিটেচিছ পদ্ধতিটোৰ বিষয়েহে আলোচনা কৰা হ'ব। মেডিকেল চায়েন্সৰ বহু চিকিৎসা অৱদানৰ ভিতৰত লিংগনিৰ্ধাৰণত ই এটি সফল পদ্ধতি। এই পদ্ধতি অনুসৰি এক বিশেষ বেজিৰ সহায়ত গৰ্ভধাৰণৰ প্ৰায় যোক্তসপ্তাহৰ পিছত মাতৃগৰ্ভৰ পৰা এমনিঅ'টিক্ (Amniotic) বস উলিয়াই অনা হয়। জ্ঞানটো তাৰ বৃদ্ধিকালত তাৰ এটি ব্যক্তিগত 'চুইমিং পুল'ৰ মাজত আৰামত সোমাই থাকে। এই পুখুৰীটো বা 'চুইমিং পুল'টো হৈছে 'এমনিয়ন' নামৰ এটি জুলীয়া পদাৰ্থ থকা মোনা। সেই জুলীয়া পদাৰ্থখিনিয়েই হৈছে এমনিয়টিক ফ্লুইদ (Amniotic fluid) ইয়াৰ PH 7.1 আৰু আপেক্ষিক গাঢ়তা 1.006-1.081, জুলীয়াভাগ প্ৰটিন, ইউৰিক এচিড, ক্ৰিয়েটিনিন, গ্লুক'জ, লিপিড, ফচফ'লিপিড, ক্লষ্টেৰেল, বিলিকবিন, হৰ্মন, ভিটামিন, ছিডিয়াম, পটাছিয়াম আৰু লৱণৰ সমাহাৰ। অপৈণত জ্ঞান এটি এমনিয়টিক ফ্লুইদৰ মাজত মানে তাৰ চুইমিংপুলত সাতুৰি-নাদুৰি কষ্ট নোপোৱাকৈ ডাঙৰ-দীঘল হ'বলৈ ধৰে। এই জুলীয়া পদাৰ্থখিনিতে কিছুমান জ্ঞানকোষ ওপঙি থাকে আৰু তাত বিভিন্ন ধৰণৰ উৎসেচকো থাকে। চেণ্টিফিউজ যন্ত্ৰৰ সহায়লৈ জ্ঞানটিৰ দেহৰ কোষবোৰ বেলেগে কৰি তাৰ ক্ৰম'চমবোৰ বিশ্লেষণ কৰা হয়। এই বিশ্লেষণত যদিহে মানুহৰ দেহত স্বাভাৱিক অৱস্থাত থাকিবলগা ৪৪ ডাল সাধাৰণ (অট'চম)

ক্ৰম'চমৰ ওপৰঞ্চি এডাল 'X' এডাল 'Y' ক্ৰম'চম থাকে তেনে সন্তানটি ল'ৰা আৰু 'Y' ৰ সলনি দুয়োডালেই 'X' ক্ৰম'চম হয় তেন্তে সন্তানটি লক্ষ্মীস্বৰূপা কন্যাসন্তান হয়। পিছে দুখৰ বিষয় যে বহুত সমাজত কন্যাসন্তান লক্ষ্মীস্বৰূপা নহৈ আপদহে বুলি গণ্য কৰি গৰ্ভপাত কৰিবলৈ উঠিপৰি লাগে। যৌতুকাদি প্ৰচলিত সমস্যায়ো ইয়াৰবাবে দায়ী। ১৯৯৪ চনত ভাৰত চৰকাৰে এই কন্যাসন্তান নষ্ট কৰাৰ ওপৰত নিষেধাজ্ঞা জাৰি কৰি আইন প্ৰণয়ন কৰে। এটি কন্যাসন্তান গৰ্ভস্থ হ'লে ঘৰখনৰ বোজা বুলি ভবাটো অশিক্ষিত মনৰহে পৰিচায়ক। ল'ৰাই হওক বা ছোৱালীয়ে হওক সুস্থ-সবল কৰি তুলি সুশিক্ষা দিব পাৰিলে ল'ৰা-ছোৱালীৰ পাৰ্থক্যইবা ক'ত।

এমনিঅ'চিটেচিছৰ জৰিয়তে লিঙ্গ নিৰ্দ্ধাৰণ কৰাতকৈ অন্য কিছুমান শৰীৰৰ বিসংগতি হোৱা বেমাৰ পূৰ্বপ্ৰসবৰ আগে আগে নিৰ্দ্ধাৰণ কৰাহে উচিত যাতে উচিত সময়ত উচিত ব্যৱস্থা লব পাৰি। ক্ৰম'চমৰ জৰিয়তে ধৰা পেলাবপৰা কিছুমান বংশগত আৰু জন্মগত ৰোগ হ'ল ডাউনচ্ চিনড্ৰম, বিপাক সম্পৰ্কীয় ৰোগ, লিঙ্গজড়িত ৰোগ ইত্যাদি।

মানুহৰ গাত স্বাভাৱিকতে থকা ৪৬ ডাল ক্ৰম'চমৰ সলনি কম বা বেছি বিসংগতিৰ ক্ৰম'চম থাকে। কম থাকিলে প্ৰসৱপূৰ্বতেই গৰ্ভপাত হয়- (মেন'চমি অৱস্থা) যদি ক্ৰম'চমৰ সংখ্যা বেছি থাকে চাউনচ্ বা মঙ্গোলিজম বেমাৰ হয়। সন্তানটি বাহিৰলৈ ওলোৱা চকু, চেপেটা নাক, সৰু মুখ-কাণ, বাহিৰলৈ ওলোৱা জিভা আৰু কম বুদ্ধিমত্তাৰ হয়। ইয়াৰ কাৰণ মাতৃৰ কম বয়স বা ৪৫ ৰ অধিক বয়স বা পিতৃৰ বয়স অধিক হ'লেও হয় বুলি প্ৰমাণিত হৈছে। ক্ৰম'চম বৃদ্ধিৰ ফলত (ট্ৰাইচ'মিয়ুজ্ গৰ্ভধাৰণ) শিশুৰ কলিজা, বৃক্ক, মগজুৰ অ-স্বাভাৱিকতাৰ বাবে শিশু বেছিদিন জীয়াই নাথাকে। লিংগ নিৰ্দ্ধাৰণকাৰী 'X' আৰু 'Y' ক্ৰম'চমৰ সংখ্যাৰ বিসংগতিৰ বাবে সন্তান ৰোগীয়া হ'ব পাৰে। তেনেধৰণৰ বেমাৰ দুটামান হ'ল-

ক্ৰায়েনফেল্টাৰ চিনড্ৰম- যদি 'XY' ক্ৰম'চমৰ পৰিৱৰ্তে 'XXY' ক্ৰম'চম (মুঠ ৪৭ ডাল ক্ৰম'চম) হয় তেতিয়া সন্তানটি অস্বাভাৱিক ওখ, অপৈণত শুক্ৰাশয়, ছোৱালীৰ দৰে বন্ধ, মানসিক ৰোগগ্ৰস্ত ল'ৰা সন্তান হয়। চিকিৎসাবিজ্ঞানৰ হৰ্মন

ট্ৰিটমেণ্টে অৱশ্যে যৌনজীৱন স্বাভাৱিক কৰাত সহায় কৰিব পাৰে।

চাৰনাৰ চিনড্ৰম- ছোৱালী সন্তানৰ 'XX' স্বাভাৱিক ক্ৰম'চমৰ ঠাইত যদি এডাল 'X' ক্ৰম'চম হ'লে ৰোগী অস্বাভাৱিক চাপৰ, চুটি ডিঙি, ঢালৰ দৰে বুকু, সৰু স্তন, চুটি আৰু বেকা কেএগ আঙুলি, মাহেকীয়া নোহোৱা ইত্যাদি লক্ষণ দেখা যায়। এনে মাতৃৰ গৰ্ভস্থ সন্তান প্ৰায়ে গৰ্ভপাত হৈ নষ্ট হয় বা বাচি থাকিলেও স্বাভাৱিক নহয়। গতিকে তেনে ৰোগী মাতৃৰ আশীষ নোলোৱাই ভাল।

ইয়াৰ উপৰিও ছেল্ছ ক্ৰম'চমৰ (X আৰু Y) যোগেদি আৰু অনেক ৰোগ বংশানুক্ৰমে পৰিবাৰিত হয় যেনে বৰ্ণান্ধতা (ৰোগীয়ে ৰঙা-সেউজীয়া ৰঙৰ পাৰ্থক্য বিচাৰ কৰিব নোৱাৰা

বেমাৰ), হিমফিলিয়া (ৰক্তক্ষৰণ অবিৰত হোৱা) হাণ্টাৰচিনড্ৰম (শৰীৰত এবিধ শৰ্কৰা সঞ্চিত হৈ ৰোগী ক্ৰমান্বয়ে মানসিক ৰোগগ্ৰস্ত হয়, যকৃত প্ৰীহাৰ বৃদ্ধি হয়) ইত্যাদি।

এনে বংশানুক্ৰমিক বা ছেল্ছক্ৰম'চমৰ যোগেদি পৰিবাৰিত বেমাৰে এগৰাকী নতুন দম্পতিয়ে হাঁহি হেৰুৱাব পাৰে। সচেতন দম্পতিয়ে উপযুক্ত স্থানত বাঞ্ছিত সন্তানটি অহাৰ পূৰ্বে বিশেষজ্ঞৰ সহায় পৰামৰ্শ লোৱা উচিত যি সন্তাননাময় বিপদৰ বাৰ্তা প্ৰসৱপূৰ্বেই দি সাৱধান হ'বলৈ সুবিধা দিব পাৰে। আধুনিক চিকিৎসা বিজ্ঞানৰ সহায়ত সুফল আনি দিবও পাৰে। কৰিবাৰ্জ-বেজ বেজনীৰ তালিবাৰ্জিত শাছ-শছৰ ল'ৰা-বোৱাৰী যাতে ঠগ নাখায় তাৰ প্ৰতি সচেতন হোৱা উচিত। ইয়াৰ বাবে এটি সচেতন বৈজ্ঞানিক মনৰ অতীৰ প্ৰয়োজন। □

Quiz Crazy

- ⇒ Which was the largest stadium in the world?
Ans Tuna Bharati Stadium (Salt lake Stadium), which accommodate 1,20,000 people.
- ⇒ In which game the below teams are used "Bogey, Caddie, Hole, Sinks, Put, Putting the green, Stymie, Jee."
Ans Golf.
- ⇒ In which game below measurement is taken- Field:- 1000X55yards to 100X60yards. Ball :- 5.50 ounces to 5.75 ounces.
Ans Hockey
- ⇒ ritten from right to left in the first line and left to right in the second line. Now identify what this style call?
Ans This style is called 'Boustrophedon.'
- ⇒ Name the other name of 'Salt Satyagraha?'
Ans DANDI MARCH (1930).

See page 18

পৰিবেশ অধ্যয়নৰ প্ৰয়োজনীয়তা বনাম

সুলভ বিলাসিতা

সুবজ ফুকন
প্ৰবন্ধা, শিক্ষা বিভাগ

বৰ্তমান সময়ত সমগ্ৰ বিশ্বৰ বাবে পৰিবেশ প্ৰদূষণে এক ভয়াবহ হিংগিত বহন কৰি অনাৰ সময়তে আমাৰ বিদ্যালয় মহাবিদ্যালয় বিলাকত পৰিবেশ অধ্যয়নক এক বাধ্যতামূলক বিষয় হিচাপে অন্তৰ্ভুক্ত কৰাটো এক শুভলক্ষণ বুলিব পাৰি। পৰিবেশ অধ্যয়নক এক বিষয় হিচাপে অন্তৰ্ভুক্ত কৰাৰ মূল উদ্দেশ্য হ'ল শিক্ষার্থীসকলক পৰিবেশৰ উপাদান বিলাকৰ বিষয়ে জ্ঞান দিয়া, এই বিলাকৰ পাৰস্পৰিক নিৰ্ভৰশীলতাৰ বিষয়ে বোধ জন্মোৱা আৰু কেনেদৰে ইয়াৰ ভাৰসাম্য বজায় ৰাখিব পাৰি তাৰ কৌশলগত দিশৰ বিকাশ সাধন কৰা। কিন্তু বৰ্তমানৰ মহাবিদ্যালয় বিলাকৰ পৰিবেশ অধ্যয়ন বিষয়ৰ কাৰ্য্যপ্ৰণালীৰ দিশলৈ মন কৰিলে দেখা যায় যে, ই কেৱল একোটা ভ্ৰমণ বিলাসতহে পৰিণত হৈছে আৰু প্ৰকৃত উদ্দেশ্যৰ পৰা ফালৰি কাটি গৈছে।

সাধাৰণভাৱে মন কৰিলে দেখা যাব যে, পৰিবেশ অধ্যয়নৰ মূল উদ্দেশ্য হ'ল স্থানীয় পৰিবেশৰ উন্নতি সাধনৰ যোগেদি বিশ্ব প্ৰকৃতিৰ ভাৰসাম্য ৰক্ষাত যৎকিঞ্চিৎ সহায় কৰা। অৰ্থাৎ আমি নিজে নিজৰ চাৰিওকাষৰ পৰিবেশটো প্ৰদূষণমুক্ত কৰি ৰাখি বিশ্ব প্ৰকৃতিৰ ভাৰসাম্য ৰক্ষাত কম-বেছি পৰিমাণে অৰিহণা যোগাব পাৰোঁ। ইয়াৰ বাবে কোনো এখন অভয়াৰণ্য বা তথাকথিত জৈৱ-বৈচিত্ৰৰে ভৰপূৰ ঠাইলৈ গৈ তাত থকা গছ-গছনি বা পশু-পক্ষীৰ তালিকা প্ৰস্তুত কৰাটো জৰুৰী নহয়। তাৰ বিপৰীতে নিজৰ চাৰিওকাষৰ পৰিবেশ প্ৰদূষণমুক্ত কৰি ৰখাৰ বাবে কেনেধৰণৰ আঁচনি কাৰ্য্যকৰী হ'ব তাক বিচাৰ কৰাটোহে জৰুৰী হৈ পৰিছে। কিয়নো স্থানীয় অভয়াৰণ্য বিলাকলৈ ভ্ৰমণ কৰিবলৈ যোৱাসকলে অভয়াৰণ্যৰ উন্নতি সাধন কৰাৰ বিপৰীতে তাৰ সাধাৰণ পৰিবেশৰ ভাৰসাম্য নষ্ট কৰাহে দেখা যায়। পৰিবেশৰ ভাৰসাম্য নষ্ট কৰিছে বুলি কোৱাৰ কাৰণ হ'ল-

- (১) ভ্ৰমণ কৰিবলৈ যোৱাসকলে তাত গৈ খোৱা-বোৱা কৰে আৰু খোৱাৰ শেষত অবশিষ্টবোৰ চাফা নকৰাকৈ এৰি আহে।
- (২) দ্বিতীয়তে, লগত নিয়া পলিথিন জাতীয় পদাৰ্থবোৰ তাত এৰি অহাৰ ফলত তাৰ পৰিবেশত ই এক দীৰ্ঘম্যাদী কু-প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰে।
- (৩) তৃতীয়তে, অভয়াৰণ্য ভ্ৰমণ কৰিবলৈ যোৱা ভ্ৰমণকাৰী সকলৰ

চাহিদা পূৰণ কৰিবৰ বাবে তাৰ আশে-পাশে গঢ়ি উঠা সৰু সূৰা দোকান পোহাৰ বিলাকেও পৰিবেশৰ ভাৰসাম্য নষ্ট কৰাত অনুঘটকৰ ভূমিকা পালন কৰি আহিছে।

এনেদৰে পৰিবেশ বা পৰিস্থিতিতন্ত্ৰৰ স্বাভাৱিক অৱস্থা পৰিবেশ অধ্যয়নৰ ক্ষেত্ৰভিত্তিক অধ্যয়নৰ বাবে যোৱা শিক্ষার্থীসকলেহে যে কৰিছে তেনে নহয়। এইক্ষেত্ৰত সাধাৰণ পৰ্য্যটকসকলেও একেবোৰ কামেই কৰে। অৱশ্যে এনে হোৱাৰ মূল কাৰণ হ'ল এনেবোৰ ঠাইত কৰিবলগা কাম আৰু কৰিবলগীয়া কামৰ সম্পৰ্কে উপযুক্ত নীতি নিৰ্দেশনাৰ অভাৱ বা উপযুক্ত ব্যৱস্থাৰ অভাৱ।

আকৌ এনে ক্ষেত্ৰ অধ্যয়ন দৰিদ্ৰ পৰিয়ালৰ শিক্ষার্থীৰ বাবে এক বৰ নোৱাৰা বোজা স্বৰূপ হৈ উঠিব পাৰে। ইয়াৰ বিপৰীতে অৱস্থাপন্ন ঘৰৰ শিক্ষার্থীৰ ক্ষেত্ৰত ই এক ভ্ৰমণ বিলাস বুলিবও পৰা যায়।

উপৰোক্ত অৱস্থাৰ পৰা ফালৰি কাটি আহি পৰিবেশ অধ্যয়নৰ প্ৰকৃত উদ্দেশ্যত উপনীত হ'বৰ বাবে নিম্নোক্ত কাৰ্য্যব্যৱস্থাবোৰ হাতত ল'ব পাৰি-

- (১) মহাবিদ্যালয়ৰ চাৰিওকাষৰ পৰিবেশটো কেনেদৰে সৰ্বাংগসুন্দৰ কৰি ৰাখিব পাৰি তাৰ বিষয়ে একো একোজন অধ্যাপকৰ অধীনত একোটা দল গঠন কৰি একোটা প্ৰকল্প তৈয়াৰ কৰি দলগতভাৱে কাম কৰিবলৈ দিব লাগে।
- (২) মহাবিদ্যালয়ৰ দাঁতি কাষৰীয়া অঞ্চললৈ গৈ তাৰ লোকসকলৰ মাজত পৰিবেশ প্ৰদূষণৰ বিষয়ে সজাগতা সৃষ্টি কৰা।
- (৩) বাসায়নিক দ্ৰব্যৰ অপকাৰীতাৰ বিষয়ে স্থানীয় কৃষক ৰাইজৰ মাজত জ্ঞান দান কৰা আৰু ইয়াৰ বিপৰীতে জৈৱ সাৰ আৰু জৈৱিক উপায়েৰে কীট-পতংগ নিয়ন্ত্ৰণৰ পদ্ধতিৰ বিষয়ে প্ৰায়োগিক জ্ঞান দিয়া।
- (৪) মহাবিদ্যালয় বিলাকত শিক্ষার্থীসকলৰ সহযোগত নবীকৰণযোগ্য সম্পদৰ ব্যৱহাৰ সম্পৰ্কে প্ৰকল্প হাতত লোৱা।
- (৫) মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিস্থা দিৱস বা অন্য কোনো গুৰুত্বপূৰ্ণ দিনত অন্ততঃ বছৰেকত এবাৰ কোনো এটা নিৰ্দিষ্ট অঞ্চল বাছি লৈ বৃক্ষৰোপন কাৰ্য্যসূচী হাতত ল'ব লাগে। □

বিশ্ববেংক

পল্লৱী গগৈ
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ, অৰ্থনীতি মেজৰ

বিশ্বৰ উন্নয়নৰ বৃহত্তম সহায়ৰ গোট হৈছে বিশ্ববেংক। এখন দৰিদ্ৰতামুক্ত পৃথিৱী গঢ়ি তোলাৰ উদ্দেশ্যেৰে আগবাঢ়ি আহিছে বিশ্ববেংক। বিশ্ববেংকৰ প্ৰতিষ্ঠা হৈছিল ১৯৪৪ চনৰ জুলাই মাহত। নিউ হেম্পশ্বায়াৰৰ ব্ৰেটন উড্‌ত বাষ্ট্ৰসংঘৰ মুদ্ৰা আৰু অৰ্থনৈতিক সন্মিলনত লোৱা সিদ্ধান্ত অনুসৰি বিশ্ববেংক গঠিত হৈছিল। ইণ্টাৰ্বেণশ্যনেল মনিটেৰি ফাণ্ড (IMF) আৰু ইণ্টাৰ্বেণশ্যনেল বেংক ফ'ৰ ৰিকনষ্ট্ৰাক্ছন এণ্ড ডেভলপমেণ্ট (IBRD) ৰ তদাৰকত ইয়াৰ সকলো কাম-কাজ সমাধা হৈছিল।

দ্বিতীয় বিশ্বযুদ্ধত বিধ্বস্ত ইউৰোপৰ পুনৰ নিৰ্মাণেই বিশ্ববেংকৰ প্ৰথম পদক্ষেপ। ১৯৪৭ চনত যুদ্ধ-বিধ্বস্ত ফ্ৰান্সৰ পুনৰ নিৰ্মাণৰ বাবে বিশ্ব বেংকে ২৫০ নিযুত ডলাৰৰ প্ৰথমটো ঋণ আগবঢ়াইছিল। প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ, জৰুৰীকালীন মানবীয় সাহায্য আৰু সংঘৰ্ষপীড়িত কোনো অঞ্চললৈ সাহায্য আগবঢ়াই অৰ্থনৈতিক স্থিতি সুদৃঢ় কৰাটো বিশ্ববেংকৰ অন্যতম উদ্দেশ্য। বিশ্ববেংকে দৰিদ্ৰতা নিৰ্মূল কৰি এখন শক্তিশালী বিশ্ব গঢ়াত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছে। অৰ্থনীতিবিদ, সমাজবিজ্ঞানী আৰু বিভিন্ন বিশেষজ্ঞৰে পৰিবেষ্টিত বিশ্ববেংকে আজি এখন শক্তিশালী বিশ্ব গঢ়াত কোনো ভুলি কৰা নাই।

পাঁচটা আন্তঃ ৰাষ্ট্ৰীয় সংস্থাৰ সহায়ত বিশ্ববেংক গঠিত হৈছে। সংস্থাকেইটা হৈছে-

- ১) ইণ্টাৰ্বেণশ্যনেল বেংক ফ'ৰ ৰিকনষ্ট্ৰাক্ছন এণ্ড ডেভলপমেণ্ট (IBRD)
- ২) ইণ্টাৰ্বেণশ্যনেল ডেভলপমেণ্ট এছ'ছিয়েচন (IDA)
- ৩) ইণ্টাৰ্বেণশ্যনেল ফাইনেঞ্চ কৰ্পৰেছন (IFC)
- ৪) মাল্টিলেটাৰেল ইন্ভেষ্টমেণ্ট গ্যাৰাণ্টি এজেন্সি (MIGA)
- ৫) ইণ্টাৰ্বেণশ্যনেল চেণ্টাৰ ফ'ৰ ছেটলমেণ্ট অব ইন্ভেষ্টমেণ্ট ডিছপিউটচ (ICSID)

বিশ্ববেংকৰ অন্তৰ্ভুক্ত পাঁচোটা সংস্থাবেই উন্নয়নৰ বিভিন্ন দিশত বিশেষভাৱে উল্লেখযোগ্য একোটা নিজা পৰিচয় থকা স্বত্বেও প্ৰতিটো সংস্থাবে মূল উদ্দেশ্য আৰু লক্ষ্য হৈছে দৰিদ্ৰতা নিৰ্মূল কৰা।

বিশ্বজুৰি ১৮০ খন দেশ সম্প্ৰতি বিশ্ববেংকৰ সদস্য। বিশ্ববেংকৰ সদস্যভুক্ত হ'বলৈ একোখন দেশে IBRD ৰ চুক্তি অনুসৰি প্ৰথমে ইণ্টাৰ্বেণশ্যনেল মনিটেৰি ফাণ্ড (IMF) ৰ সদস্য হ'ব লাগে। একেদৰে IDA, IFC, আৰু MIGA সদস্য হ'ব লাগে কিছুমান

বিশেষ চৰ্তত। বিশ্ব বেংকৰ সদস্যভুক্ত প্ৰতিখন দেশেই বৰ্ড অৱ গভৰ্নৰছৰ অধীনত বেংকৰ সিদ্ধান্ত ল'ব পৰা ক্ষমতা থাকে। ২৪ জন কাৰ্যবাহী সঞ্চালকেৰে গঠিত বিশ্ব বেংকৰ প্ৰশাসনীয় ভেটি হৈছে 'বৰ্ড অব ডাইৰেক্টৰছ'। বৰ্ড অব ডাইৰেক্টৰছৰ পাঁচজন স্থায়ী সদস্য বিশ্ববেংকৰ স্থায়ী সদস্য- দেশ ফ্ৰান্স, জাৰ্মানি, জাপান, ব্ৰুইন আৰু আমেৰিকাৰ। বাকী সদস্যসকলক দুবছৰৰ মুৰে-মুৰে সদস্য দেশসমূহে নিৰ্বাচিত কৰে। বিশ্ববেংকৰ সভাপতিজন বৰ্ডৰ অধ্যক্ষৰো ভূমিকা লয়।

বিশ্বৰ পুঁজিপতি দেশ আৰু বিশ্ব বজাৰৰ পৰা বিশ্ববেংকে তেওঁলোকৰ উন্নয়নমূলক কাৰ্য্যসূচী ৰূপায়নৰ বাবে ধন সংগ্ৰহ কৰে। IBRD এ বিশ্ববেংকৰ আধাৰো অধিক অৰ্থ তেওঁলোকৰ বিভিন্ন পছাৰ সহায়ত সংগ্ৰহ কৰে। IBRD এ দিয়া ঋণ সুদসহ ১৫ ৰ পৰা ২০বছৰলৈ পৰিশোধ কৰিব পৰা যায়। ১৯৬০ চনত প্ৰতিষ্ঠিত ইণ্টাৰ্বেণশ্যনেল ডেভলপমেণ্ট এছ'ছিয়েচনে (IDA) দৰিদ্ৰতা নিৰ্মূলৰ উদ্দেশ্যে আৰু দৰিদ্ৰসকলক সহায়ৰ বাবে সুদবিহীন ঋণৰ ব্যৱস্থা কৰিছে। বিশ্বৰ ৪০ খন দেশে IDA ৰ পুঁজিলৈ অৰ্থ আগবঢ়ায়।

বিশ্বজুৰি দৰিদ্ৰতা নিৰ্মূলকৰণৰ উপৰিও অৰ্থনৈতিক সমতা আনিবলৈ বিশ্ববেংকে উন্নয়নশীল দেশসমূহলৈ সহায়ৰ হাত আগবঢ়ায়। বৰ্তমানে বিশ্বৰ আধাসংখ্যক লোকেই দৈনিক ২ ডলাৰ মাত্ৰ উপাৰ্জন কৰে। বিশ্ব জনসংখ্যাৰ এক পঞ্চমাংশ লোকে দৈনিক ১ ডলাৰতকৈ কম ধন উপাৰ্জন কৰে। দাৰিদ্ৰই গ্ৰাস কৰা লোকসকলে পেটৰ তাড়নাত শিক্ষা, স্বাস্থ্য আদি অধিকাৰৰ পৰাও বঞ্চিত হয়। সেইবাবেই বিশ্ববেংকৰ প্ৰথম আৰু প্ৰধান লক্ষ্য দৰিদ্ৰতা নিৰ্মূলকৰণ।

বিভিন্ন দেশত কৰা বিশ্ববেংকৰ বিভিন্ন কাম সমূহ হৈছে- ক) উন্নয়নশীল দেশসমূহক দৰিদ্ৰতাৰ বিৰুদ্ধে চলোৱা যুঁজত সহায় কৰা, খ) কামৰ বাবে আৰ্হি আৰু নিৰ্দেশনা প্ৰস্তুত কৰা, গ) বহুলভিত্তিক উন্নয়নসূচী যুগুত কৰা, ঘ) দৰিদ্ৰতা নিৰ্মূলৰ মানসিকতা গঢ়ি তোলা আৰু ঙ) সহযোগিতাৰ মনোভাৱ সৃষ্টি কৰা।

ব্যৱসায়ৰ নতুন নতুন পথ কিছুমানৰ দ্বাৰা বিশ্ববেংকে দেশ একোখন অৰ্থনৈতিকভাৱে সবল হোৱাত গুৰুত্ব আৰোপ কৰি আহিছে। প্ৰতিখন দেশকে অৰ্থনৈতিকভাৱে স্বচ্ছল কৰি তুলিব পৰা নাই যদিও বিশ্ববেংকে এক বিশেষ স্থান লাভ কৰিছে বিশ্বৰ অৰ্থনৈতিক মানচিত্ৰত। দুৰ্গত, নিৰ্যাতিতজনৰ দুখৰ দিনৰ সহায় হোৱাৰ অনেক আৰ্হি আছে বিশ্ববেংকৰ। □

চকুলো নীৰে বয়

শ্ৰীআনচিং পাংগিং
স্নাতক ১ম বৰ্ষ, বিজ্ঞান শাখা

ৰাতিপুৱা সময় ঠিক ৭-৩০ বাজিছে। পলে মাক-দেউতাকক কৈ কলেজলৈ বুলি ওলাল। পল এইবাৰ স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষলৈ উত্তীৰ্ণ হৈছে। আজি তিনিবছৰ ধৰি প্ৰায় পোন্ধৰ কিলোমিটাৰ দূৰ কলেজলৈ বাছেৰে অহা যোৱা কৰি আছে। আজি প্ৰথমবাৰৰ বাবে স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষলৈ উত্তীৰ্ণ হৈ কলেজলৈ গৈছে। পলে খোজকাটি গৈ-গৈ ঘৰৰ পৰা কিছু দূৰত থকা 'ভাইটি দোকান'ত অলপ সময় ব'ল। 'ভাইটি দোকান'ত দৈনিক সোমাই লুকাই-লুকাই চিগাৰেট খোৱাটো তাৰ এক প্ৰকাৰ অভ্যাস হৈ পৰিল। চিগাৰেট খোৱাৰ আৰম্ভণি ক্লাচ নাইন নে টেনত সাধাৰণভাৱেই হৈছিল, কিন্তু পাছলৈ ক্ৰমাৎ এক অভ্যাসলৈ পৰিণত হৈছিল। এতিয়া চিগাৰেট খোৱাটো মাৰাত্মক ৰোগ কৰ্কটৰ প্ৰধান কাৰক বুলি জানিও এৰিব নোৱাৰা হ'ল। চিগাৰেট এডাল শেষ কৰি মুখৰ গোন্ধটো নাইকিয়া কৰিবলৈ চুইংগাম এটা মুখত ভৰাই বাছ আস্থানলৈ বুলি আগবাঢ়ি এটা সময়ত বাছ আস্থানত উপস্থিত হ'ল। কিন্তু সি বাচত উঠি আচৰিত হ'ল, খালী ছিট এটাও নেদেখিল। তথাপি সি চকু ফুৰাই থাকিল কেনেকৈ কৰবাত চিট এটা পায়েই নেকি বুলি। এনেদৰে চকু ফুৰাই থাকোতে নতুন ছোৱালী এজনী দেখি পল অলপ সময় হ'লেও থৰ লাগিল। কিন্তু পাছ মুহূৰ্ততে সি নিজকে চম্ভালি ল'লে।

: কি হ'ল পল, ছিট নাপালা নেকি? - হঠাৎ কাৰোবাৰ মাতত পল উচপ খাই উঠিল। মাতটো ক'ব পৰা আহিল সি ঠিক ধৰিব নোৱাৰিলে।

: কালৈ তেনেকৈ ব' লাগি চাই আছিল? - এতিয়াহে পলে ধৰিব পাৰিলে।

: অ' মাইনা বা! কেনেকুৱা ভালনে?

: অ' ভালই। তোমাৰ?

: ভালই আৰু। ... ছিটটো আজি নাপালো আৰু।

: অ' বহা বহা, ইয়াতে বহা। - এই বুলি মাইনাই তাক কাষৰ ছিটটোত বহিবলৈ কলে। বহুত দিনৰ মূৰত লগ পাই দুয়োৰে মাজত অজ্ঞপ্ত কথা বতৰা চলিল। তাৰ মাজতে সুৰুঙা উলিয়াই পলে ছোৱালীজনীৰ ওপৰত হোৱা কৌতূহল দমাৰ নোৱাৰি সুধিয়েই পেলালে-

: মাইনা বা, সেই যে লাষ্টৰ ছিটৰ মাজত বহি আছে ছোৱালীজনী ক'বনো চিনি পায়নেকি?

: কোন? ... অ' সেইজনী! - তাই পাছফালে চাই ক'লে।

: অ'। - পলে উৎসাহেৰে ক'লে।

: কিয় তোমাক কলেই? - মাইনাই কথা উলিয়াবলৈকে সুধিলে।

: নহয় মানে এনেই আৰু, কিন্তু ছোৱালীজনী দেখাত বেচ ধুনীয়া ন'। - পলে মুকলিভাৱেই ক'লে।

: কিয় ভাল লাগিছে নেকি?

: এনেয়েই ভালতো লাগিবই... তাইৰ চেহেৰাই যেনেকুৱা। - পলে তাইক অলপ ধেমালিৰ উদ্দেশ্যেৰেই ক'লে।

: ইমান ভাল লাগিছে যদি চিনাকিটো কৰায়েই দিওঁ..., ঐ জুৰি এইফালে আহ! - ছোৱালীজনী কৌতূহল ভাৱেৰে আহিল কাষলৈ, কিন্তু পল আচৰিত হ'ল মাইনাৰ কাণ্ডত।

: চিনাকি হ', এইয়া পল দা, তহঁততকৈ এবছৰ চিনিয়ৰ। ছোৱালীজনীয়ে নিম্ন মিহি স্বৰেৰে 'নমস্কাৰ' বুলি পলক নমস্কাৰ জনালে, পলেও সহঁৰি জনালে।

: আৰু মৰমৰ পল দাদা, এইয়া মোৰ ভণ্ডি জুৰি...। এইবাৰ ডিগ্ৰী ফাৰ্ষ্ট ইয়েৰত। কেতিয়াবা সৰু-সুৰা কামত অলপ-চলপ হেৰু কৰি দিবা আৰু।

পল লাজতে ৰঙা পৰি গৈছিল। তাৰ কি কৰোঁ কি নকৰোঁ অৱস্থা হৈছিল। সি লাজ লাজকৈয়ে শলাগিলে মাথোঁ।

সেইয়াই দুয়োৰে প্ৰথম চিনাকি। সেই সাধাৰণ চিনাকিৰ পৰাই দুয়োৰে সম্পৰ্ক ক্ৰমাৎয়ে গভীৰ হৈ আহিছিল। সময় যোৱাৰ লগে-লগে দুয়ো একপ্ৰকাৰ সহজ হৈ পৰিছিল, মুকলি ভাৱে কথা পাতিবলৈ লৈছিল। জুৰিয়ে পলক মতা সম্বোধন ক'ব নোৱাৰাকৈয়ে 'আপুনি'ৰ পৰা 'তুমি' হৈ পৰিছিল। লাহে-লাহে দুয়ো ইমানেই কাষ চাপি গৈছিল যে লগৰবোৰলৈকো লাজ নকৰা হৈ আহিছিল। কলেজ বন্ধ হ'লে পলে জুৰিহঁতৰ ঘৰলৈকো গৈছিল তাইক দেখা কৰিবলৈ। ঘৰৰ পৰাও দুয়োৰে কথা-বতৰা, হাঁহি-ধেমালিত কোনো বাধা অহা নাছিল বৰঞ্চ মাইনাই নিজেও আহি দুয়োৰে মাজত যোগ দি হাঁহিৰ পৰিমাণ আৰু বৃদ্ধি কৰিছিল।

অথচ তেতিয়াও সিহঁত দুয়োৰে সিহঁতৰ সম্পৰ্কৰ কথা এবাৰলৈও ভাবি চোৱা নাছিল। সিহঁত দুয়োৰে পৰস্পৰৰ লগত কথা পাতি ভাল পায়, দুয়োৰে দুয়োটাৰ ওপৰত বিশ্বাস আছে, ইজনক সিজনৰ সঙ্গ ভাল লাগে, বচ ইয়াতেই যেন সীমাবদ্ধ দুয়োটাৰে সম্পৰ্ক। এফালৰ পৰা ক'বলৈ গলে এটা যেন আনটোৰ অতি আপোন, এটাৰ অবিহনে যেন আনটোৰ জীৱনৰ কোনো মূল্যই নাই।

- কিন্তু দুয়োটাৰে মধুৰ সম্পৰ্কক যেন সেই অদৃশ্যজনে ঈৰ্ষাৰ চকুৰে চালে। আজি কেইবাবিধো হ'ল জুৰিয়ে পলক লগ নোপোৱা। তাই বাছতো অধীৰ আগ্ৰহেৰে বাট চাই থাকে পল আহিব বুলি, কিন্তু তাইৰ প্ৰতীক্ষাৰ অন্ত পেলাই বাছ যায়-আহে, কিন্তু পল নাহে। ঘৰলৈ আহিও চিধাই মাকক সোধে পলদা আহিছিল নেকি বুলি, কিন্তু তাইক নিৰাশ কৰি মাকেও কয় 'নাই অহাচোন' বুলি। তাই ক্ৰমাৎ অধৈৰ্য্য হৈ পৰিছিল, কি হ'ল পলদাৰ, ক'লে গ'ল আদি অনেক প্ৰশ্নই তাইক জুমুৰি দি ধৰিছিল। তাই যেন আজিকালি হাঁহিবও নজনা হৈ পৰিল। কিন্তু এদিন তাই পলৰ খবৰ পালে। তাৰ কিবা বেমাৰ হোৱাৰ বাবে ডিব্ৰুগড়ৰ মেডিকেল কলেজত কিছুদিন পূৰ্বে ভৰ্ত্তি কৰাইছে। জুৰিয়ে তাৰ খবৰ এটা লবলৈ উচপিচাবলৈ ধৰিছিল। মাইনাই অবশ্যে তাইৰ অৱস্থাটো লক্ষ্য কৰিছিল। তাই ফোনৰ যোগেদি জুৰিক পলৰ মাকৰ লগত কথা পতাই দিছিল। মাকে "পল এতিয়া সম্পূৰ্ণ সুস্থ, এতিয়া অলপ শুই আছে। আমি পাছবেলালৈ বিজাল্টটো পাম আৰু কালিলৈ ৰাতিপুৱাতে ঘৰলৈ যাব পাৰিম" বুলি কোৱাতহে তাইৰ মুখলৈ পানী আহিছিল।

পাছদিনা তাই যেতিয়াই গম পাইছিল যে পল ঘৰ আহি পালেহি বুলি, তাই লগে লগে মাইনাক লগ লৈ পলহঁতৰ ঘৰলৈ ঢাপলি মেলিছিল। হঠাৎ দুয়োজনীক দেখি পলে 'ক'ব পৰা ধুনীয়া-ধুনীয়া ছোৱালী আহি আমাৰ ঘৰত ওলালহি অ' - বুলি বৰকৈ ধেমালি কৰিছিল। পলে খবৰ নিদিয়াকৈ গুচি যোৱাৰ বাবে অভিমানত জুৰি উচুপি উঠিছিল। পল আৰু মাইনাই মিলি তাইক ভেটকান্দুৰী বুলি জোকাইছিল। পলৰ মাকে কিন্তু বাক-বিতণ্ডাত জুৰিৰ ফলীয়া হৈছিল। বহুদিনৰ মূৰত জুৰি, পল, পলৰ মাকে মন খুলি হাঁহিছিল। এটা সময়ত দুয়ো পল আৰু মাকৰ পৰা বিদায় ললে, পলেও হাঁহি-হাঁহি দুয়োকে বিদায় দিলে। সি গেটখন বন্ধ কৰি নিজৰ কোঠালৈ সোমাই আহিল, তেতিয়াও তাৰ মুখত হাঁহিটো লাগিয়েই আছিল। কিন্তু হাঁহি থাকোতেই তাৰ দুগালেদি চকুলো বে আহিল। সি নিজেও ধৰিব নোৱাৰিলে এইয়া কিহৰ চকুলো? কিবা পাবলৈ যোৱাৰ নে হেৰুৱাবলৈ যোৱাৰ...।

দিনবোৰ আকৌ আগৰ দৰে চলি যাবলৈ ধৰিলে। পল কলেজলৈ যায়, নিজৰ ক্লাচখিনি কৰি লগ ধৰে জুৰিক, কথাপাতে, হাঁহে, কেণ্টিনত বহে, চাহ-পৰঠা খায় ইত্যাদি। কেতিয়াবা জুৰিৰ ঘৰলৈ পল যায় আগৰদৰেই...। এইয়া যেন

দুয়োৰে একপ্ৰকাৰ প্ৰাকৃতিক নিয়ম, ইয়াৰ যেন ব্যতিক্ৰম নহয় কেতিয়াও..., কাহানিও...।

লাহে-লাহে দুৰ্গাপূজাও আহি পালেহি, কলেজতো শাৰদীয় বন্ধ দীঘলীয়াকৈ দিলে। জুৰিয়ে এইবাৰ ঠিক কৰিলে, পূজাৰ সপ্তমী দিনা তাই পলক ভাল গিফট এটা দি প্ৰথমবাৰৰ বাবে হৃদয়ৰ বতৰা জনাব। সেয়েহে তাই সদায় ৰাতিপুৱা-গধূলি প্ৰাৰ্থনা কৰা হ'ল...।

সন্ধিয়াৰ আকাশত বেলি ডুবু-ডুবু। আকাশত দুই-এজাক চৰায়ে উৰি গৈছে নিজৰ বাহলৈ বুলি। আহল-বহল আলিটিৰ দুয়োকাষে থকা ধানবোৰ বতাহৰ কোবত টৌ তুলিছে। এনে এটি পৰিবেশৰ মাজতে পল আৰু জুৰি দুয়ো কথা পাতি-পাতি দুৰ্গাপূজা চাবলৈ বুলি গৈ থাকিল। কিন্তু তাইৰ কাণত যেন আজি কোনো কথাই ভালকৈ সোমাবা নাই। তাইৰ মনত অন্য এটা কথাহে খুন্দা মাৰি থাকিল। তাই আজি ভাল গিফট এটা মাইনাৰ হত্বোৱাই অনাইছে। সেইটো এতিয়া বেগৰ পৰা উলিয়াই পলক যাচি সকলো খুলি কব পাৰিলেই হয়। তাই সুযোগ বিচাৰি থাকিল, কিন্তু আজি যেন তাইৰ সমস্ত সাহস কৰবাত পলাই ফাট মাৰিলে। আজি যেন তাইৰ পলদা সেই আগৰ পলদা নহয়, তাই যেন আজি সহজ হব পৰা নাই, পলদা যেন কোনোবা অচিনাকী। তাই দিচাং নৈৰ ওপৰত থকা দলংখন পাই কলে-

: পলদা!

: ওঁ...।

: খোজকাটি খোজকাটি বৰ ভাগৰ লাগিছে সেই পকীডোখৰতে অলপ বহো!

: অ' ব'লা ব'লা মোৰো ভৰি বিয়াই গৈছে। - দুয়ো গৈ দলঙৰ ওপৰত অলপ জিৰাই ল'লে; কিন্তু জুৰিয়ে যেন আজি স্থিৰে বহিব পৰা নাই। তাইৰ মাত কথাবোৰো অলপ কঁপা-কঁপা যেন লাগিল।

: তোমাৰ ... মাতটো আজি অলপ বেলেগ-বেলেগ যেন লগা নাইনে? - পলে এইবুলি কোৱাত তাই লাজত পৰি গ'ল। তথাপি তাই মৰসাহ কৰি সি অন্যমনস্ক হৈ থকাৰ সুযোগতে বেগৰ পৰা গিফটটো উলিয়ালে।

: মই তোমাৰ হ'ব বিছাৰোঁ! - পলক আচৰিত কৰি তাই গিফটটো তাৰ আগত ডাঙি ধৰিলে। পলে কোনো প্ৰতিক্ৰিয়া প্ৰকাশ নকৰি মাত্ৰ সামান্য হাঁহি এটা মাৰি 'থেংক ইউ' বুলি গ্ৰহণ কৰিলে। জুৰি আনন্দত আত্মহাৰা হৈ উঠিল, তাই যেন এতিয়া আশে-পাশে থকা সকলোকে চিঞৰি-চিঞৰি কৈ দিব তাই যেন পৃথিৱীৰ সকলোতকৈ সুখী।

: জুৰি! - পলে গহীনভাৱে মাত লগালে।

: হা। - তাই হাঁহি-হাঁহিয়েই কলে।

: তুমি সঁচাকৈ মোক ভালপোৱানে?

জীৱনটো বৰ অনুপম

মিচ্ সুৰভী গগৈ
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

: অ' মই তোমাক খুউব ভালপাওঁ পলদা। - তাই উৎফুল্লিত হৈ ক'লে।

: কিন্তু মইতো তোমাক এনেকৈ ভালপোৱা নাছিলো, মোক তুমি যেনেকৈ ভাবিছা মই তোমাক তেনেকৈ কেতিয়াও ভবা নাই জুৰি। - জুৰি হঠাৎ শিলপৰা কপৌৰ দৰে স্তব্ধ হৈ পৰিল। সি এইয়া ধেমালি কৰিছে নে? তাই যেন মাতটোকে ফুটাৰ পৰা নাই।

: এ... এইয়া তুমি কি...

: মই সঁচাকৈয়ে কৈছো জুৰি, তোমাক মই কেতিয়াও নিজৰ কৰি ল'ব নোৱাৰিম। তোমাক মই ভাল বান্ধৱী হিচাপেহে...। চোৱা জুৰি, তুমি মিছাতে ইমান চিন্তা কৰিব নালাগে...। তুমি সঁচাকৈ ধুনীয়া, এতিয়াও মোতকৈ বহুত ভাল ভাল ল'ৰা ...

: তুমি সঁচাকৈ কৈছা নেকি? - পলৰ কথাত মাজতে তাই কলে। - জুৰিৰ হিয়াখনি যেন নিমিষতে জুইৰ উত্তাপত গলি নিঃশেষ হৈ গ'ল। তাইৰ সপোনৰ বালিঘৰবোৰ হঠাতে যেন সাগৰৰ টোত বিলীন হৈ গ'ল। তাই অতদিনে যাক ইমান ভালপালে, যাক পালে তাই সকলো এৰিবলৈ সাজু আছিল, যাৰ অবিহনে তাই এক পলো থাকিব নিবিচাৰে, সেইজনে এই কথাবোৰ কৈছে। তাইৰ মৰম-চেনেহ, তাৰ নামত কৰা ত্যাগৰ কোনো মূল্য নাছিল!...

: চোৱা জুৰি মই...

: এইমাত্ৰ তুমি যি ক'লা সম্পূৰ্ণ ভাবি চিন্তি কৈছিলো নে? - জুৰিৰ কথাত দৃঢ়তাৰ সুৰ।

: মই ভাবি চিন্তিয়েইতো ক'বলৈ লৈছিলোঁ...। তুমি একো চিন্তা কৰিব নালাগে..., লাগিলে...

পলে কিন্তু কথা শেষ কৰিব নোৱাৰিলে, জুৰি পাগলৰ দৰে চিঞৰিবলৈ ধৰিলে। তাই পলৰ চোলাত ধৰি জোকাৰিবলৈ ধৰিলে। কিন্তু পল...? পল যেন এতিয়া নীৰৱ দৰ্শক, তাইক ৰখোৱাৰ সাহসকণ যেন তাৰ আৰু নাই। জুৰিয়ে পলৰ গাত নিয়ন্ত্ৰণহীন ভাবে দুই হাতেৰে আঘাত কৰিবলৈ ধৰিলে। এটা সময়ত তাই হঠাৎ স্থিৰ হ'ল, তাইৰ মুখত এতিয়া খং, ঘৃণাৰ ভাৱ

স্পষ্ট তাই উদ্ভেজনাৰে খৰ-খৰকৈ কঁপিবলৈ ধৰিলে। একো নাইকিয়া হৈ তাই খৰখোজেৰে ঘৰলৈ ঘূৰি যাবলৈ ধৰিলে। তাই যেন এতিয়া কিবা এটাত দৃঢ় প্ৰতিজ্ঞ। পলে মাথো চাই ৰ'ল তাইৰ চকুলো মোহাৰি-মোহাৰি খৰকৈ খোজকাঢ়ি যোৱাৰ ফালে, অদৃশ্য নোহোৱালৈকে। সি এবাৰ ভাবি চালে তাই এতিয়া কি কৰিব, হয়তো ঘৰত সোমায়েই বিছনাত পৰি ৰখাব নোৱাৰাকৈ কান্দিব, দুই-তিনিদিন নোখোৱা-নেমেলাকৈ থাকিব... আৰু ... আৰু এদিন ভাল হৈ যাব.... নে ... মাজৰাতি কোনেও গম নোপোৱাকৈ কোনোবা গছত বহীৰে ..., নাই নাই সেইয়া নিশ্চয় নহয়, তেনেকুৱা একো নহবলৈকেতো সি এই মিছাৰ আশ্ৰয় লৈছে, তাই তেনেকুৱা একো নকৰে। পলে যিমান পাৰে নিজকে নিজে সান্ধনা দিবলৈ ধৰিলে। কিন্তু কি বাধ্যতাত পৰি পলে এনে কৰিলে কোনোবাই জানো বুজিব? কোনোবাই জানো বুজিব এই সিদ্ধান্ত ল'বলৈ সি কত উজাগৰী ৰাতি পাৰ কৰিব লগা হৈছিল। হয়তো কোনেও নুবুজিব..., নাজানিব...। তাৰ দুচকুৱেদি ৰখাব নোৱাৰাকৈ চকুলো ববলৈ ধৰিলে। সি এবাৰ গিফটটোলৈ চালে, কি দিছিল জুৰিয়ে তাক, কি আছে বাক ইয়াৰ ভিতৰত...? নিশ্চয় তাইৰ অকণমানি অজলা হৃদয়ৰ বহু আশা... বহু সপোন..., কিন্তু... সেইয়া জানো সম্ভৱ আছিল। পলে গিফটটো বুকুত সাৱতি সশব্দে কান্দি উঠিল।

কিজানি সৰুৰে পৰা সি চিগাৰেট খোৱা অভ্যাসটো নকৰা হ'লে... এইয়া নিশ্চয় নহ'লহেঁতেন। মূৰত সি তীব্ৰ বিষ অনুভৱ কৰিলে। পলে যেন এতিয়া আৰু সৌ সুদূৰৰ পৰা এখুজি-দুখুজিকৈ আহি থকা নিয়তিলৈ ৰ'ব নোৱাৰে, তাতকৈ কাষতে থকা দিচাঙৰ সুগভীৰ পানীত জাপ মাৰি নিয়তিৰ ওচৰত আত্মসমৰ্পন কৰিব।

এনে কৰাৰ মূল কাৰণটো হয়তো পিছত মাক আৰু পৰীক্ষা কৰা ডাক্তৰ জনৰ বাহিৰে কোনেও নাজানিব, কিন্তু... কিন্তু অন্ততঃ জুৰিয়ে বুজা হ'লে...। সকলোতকৈ বেছি ভালপোৱা মৰমৰ জুৰিয়ে বুজা হ'লে...। অকণমান হ'লেও..., অকণমান...। পলৰ দুচকুৱে আকৌ চকুলো বৈ আহি তলেদি বৈ যোৱা দিচাঙৰ পানীৰ লগত মিলি গ'ল... নীৰৱে...। □

বাস পূৰ্ণিমাৰ নিৰ্মল জোনাক। হিম চেঁচা শীতল নিশা। চাৰিওফালে কুঁৱলীৰ মৃদু মৃদু আভাস। ঘন কুঁৱলীৰ মৃদু মৃদু পৰশত চাৰিওদিশ সেমেকি উঠিছে। বাস পূৰ্ণিমাৰ মিঠা জোনাক আৰু কুঁৱলীৰ পৰশৰ মাজত মায়াজাল সৃষ্টি কৰি অনিৰ্বাণে নীলিম আকাশলৈ একে থিৰে চাই আছে। দিগন্ত বিয়পি থকা নৱনীল আকাশখনত লাজুকীয়া মুখা পিন্ধি চন্দ্ৰমাই কাৰোবাক জোকোৱাৰ চলেৰে ডাৰৰৰ আঁৰে আঁৰে গৈ পুনৰ নিজৰ স্বৰূপটো ধৰা দি তাৰকাৰাজ্যত জিকমিক কৰি থকা তৰাবোৰৰ সৈতে, এবাৰ নেজাল তৰাটোৰ সৈতে, আকৌ কেতিয়াবা তাহানিতে আইতাই কোৱা সাতভাই লতিকাৰ লগত যেন সি লুকাভাকু খেলিছে। চন্দ্ৰমাৰ এই যাদুকৰী খেল চাই চাই আত্মবিভেৰ হৈ অনিৰ্বাণে গুণ গুণাই গীত গাইছিল-

কিয় আকাশৰ সতে আঁৰে আঁৰে
কিয় জোনাকৰ সতে বাৰে বাৰে
এই মুখামুখি যেন খেলিমেলি
সৌ আকাশৰ টো লেখি লেখি...।।

হঠাৎ পিছফালৰ পৰা তাৰ বন্ধু নীলাভৰ মাততহে তাৰ সন্ধিৎ ঘূৰি আহিল। সচাকৈয়ে সি বাকু বহুত সময় ইয়াত বহি আছিল নেকি! নিজেই অলপ ভাবি চালে। অনিৰ্বাণে ভাবিবলৈ ধৰিলে যে এই দিনটো জানো আকৌ সি ঘূৰাই পাব। ইমান সুন্দৰ পৰিত্ৰময় জোনাকতে হয়তো নীলিম আকাশৰ সৈতে মিতিবালি পাতি কৰিয়ে প্ৰেমৰ কবিতা লিখি মনৰ অনুভূতিবোৰ প্ৰকাশ কৰে, কোনোৱে নতুনকৈ জীৱনটো আৰম্ভ কৰে, কোনোৱে অসৎ পথ ত্যাগ কৰি এটা সৎ পথ আকৌৱালি লোৱাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি লয়... আৰু কত যে কি কৰে। তাৰ এনে জোনাকভাৱা পৰিবেশ খুউব ভাল লাগে। নীলাভে পুনৰ মাত লগালে।

: ঐ তোৰ কি হ'লৰে! বাহিৰত বহি কাৰ সৈতেনো ইমান গোপন কথা পাতিছ। পেটত ভোক নাই নেকি? মই অকলে ভাত ৰান্ধিব নোৱাৰো। বাকী দুখন্ড, অৰুণ আৰু আৰিফ আড্ডা মাৰিয়েই অহা নাই। সিহঁতৰ পেটতো ভৰি আহিব। আমাৰহে পেটে লঘোণত কলমটীয়াব দেখিছো।

নীলাভৰ কথা শুনি অনিৰ্বাণ তাৰ পৰা উঠি কমৰ ভিতৰত সোমাল। দুয়োটা হাত ৰান্ধি খাই দুয়ো পঢ়াৰ টেবুলত

বহিল। সেইসময়তে দুখন্ডহঁত আহি কমত সোমাল। পঢ়াৰ টেবুলত অনিৰ্বাণহঁতক পঢ়ি থকা দেখি দুখন্ডহঁতে কিৰিলি পাৰি উঠিল।

: থ - থ - । ইমান ফালিৰ নেলাগে। পঢ়িনো কিমান ডাঙৰনো অফিচাৰডাল হবি... ইত্যাদি... ইত্যাদি...।

সিহঁতৰ ডায়লগবোৰ শুনি শুনি অনিৰ্বাণৰ অসহ্য লাগিছিল যদিও নিজকে নিজে প্ৰবোধ দিছিল। নহ'লে যে উপায় নাই।

অনিৰ্বাণ তেতিয়া ইঞ্জিনিয়াৰিঙৰ চূড়ান্ত বৰ্ষত। দুটা চেমিষ্টাৰ বাকী আছিল তেতিয়া। গোলাঘাট জিলাৰ এজন ব্যৱসায়ী নীলহাছন চাৰিঙীয়াৰ একমাত্ৰ পুত্ৰ আছিল অনিৰ্বাণ। সি দেউতাকে বিচৰামতে ইঞ্জিনিয়াৰিঙ পঢ়িবলৈ গুৱাহাটীলৈ ঢাপলি মেলিছিল। তাতে সি এটা মেছত ভাড়া কৰি কলেজলৈ অহা-যোৱা কৰিছিল। তাৰ লগত এই দুখন্ড, অৰুণ, আৰিফ, নীলাভ নামৰ বন্ধুকেইজনো সেই একেটা কমতে আছিল। ইহঁতে ক্লাছবোৰ প্ৰায়েই খতি কৰিছিল। সিহঁতে আড্ডা মাৰি, মেটিনী শ্ব' আদি চাই বেছিভাগ সময় পাৰ কৰিছিল। সিহঁতে আবেলি আড্ডা মৰা ঠাইলৈ প্ৰায়েই অনিৰ্বাণক লগ ধৰিছিল। প্ৰথমতে সি না কৰিছিল যদিও পাছলৈ সিহঁতৰ আকাৰত যাবলগীয়া হৈছিল।

সি যেতিয়া সিহঁতে আড্ডা মৰা ঠাইলৈ গৈছিল, তেতিয়া সিহঁতে বেজী চিৰিঞ্জৰ দ্বাৰা ইটোৱে সিটোক কিবা দিয়া দেখিছিল। সিহঁতে লোৱাৰ পাছত তাকো লবৰ বাবে জোৰ কৰাত প্ৰথমে সি ভয়ত নলওঁ বুলি কৈছিল। কিন্তু সিহঁতে তাক জোৰ কৰি দি দিছিল। সিহঁতে তাক বুজাই কৈছিল যে, প্ৰথমে এই বেজী ল'বলৈ অলপ ভয় লাগেই কিন্তু পাছলৈ চাবি তোৰ একো ভয় নালাগে। জান; এই বেজীটো লোৱাৰ পাছত সকলোৱে শান্তি অনুভৱ কৰে, মনত কোনো টেনছন নাথাকে, স্বাধীন হৈ ঘূৰি ফুৰিব পাৰে... ইত্যাদি ... ইত্যাদি...। অলপ পাছত তাৰ অনুভৱ হ'ল সচাকৈয়ে দুখন্ডহঁতে কোৱা কথাবোৰ দেখোন সঁচা। মূৰটো অলপ ঘূৰাইছিল যদিও পাছত একেবাৰে মনত ফিৰি লাগি গৈছে, মনটো কৰাত উৰি থকা যেন লাগিছে দেখোন। অনিৰ্বাণে মনত ভাবিবলৈ ধৰিলে। তাৰ অনুভৱ হ'ল সঁচাকৈয়ে এই বস্ত্তটো কিন্তু বৰ ভাল। কিয়নো যিমান টেনছন মনত থাকিলেও ইয়াক ব্যৱহাৰ

কৰিলে সকলো নাইকিয়া হৈ যায়। এই অচিন্তা বস্তুটোৰ প্ৰতি অজানিতে তাৰ কৌতুহল বাঢ়ি গ'ল আৰু তাৰ প্ৰতি সহজেই সি আকৃষ্ট হ'বলৈ ধৰিলে।

সময় গতিশীল। অনিৰ্বাণে ক্লাছবোৰ নিয়মীয়াকৈ কৰিবলৈ বাদ দিছিল। আবেলি হ'লেই তাৰ সেই ঠাইলৈ যাবলৈ মন গৈছিল। এইদৰে সি দৈনিক সিহঁতৰ লগত সেই আড্ডা মৰা ঠাইলৈ গৈছিল। পঢ়াৰ প্ৰতি তাৰ ধাউতি কমি গৈছিল। বেজী ল'বৰ বাবে যিমান টকাৰ প্ৰয়োজন হৈছিল সেয়া প্ৰথম এসপ্তাহমান দুখগুহঁতে দিছিল। পিছত যেতিয়া সি নিজৰ পইচাৰে সেই বেজী লবলগীয়া হৈছিল তেতিয়া সি দেউতাকলৈ চিঠি দ্বাৰা টকা বিচাৰি পঠিয়াই। এইদৰে সি এদিন বেজী নললেই থাকিব নোৱাৰা হ'ল। সপ্তাহৰ পিছতেই সি দেউতাকলৈ টকা বিচাৰি চিঠি পঠোৱাত দেউতাকৰ চিন্তা হ'ল। কিয়নো সি এসপ্তাহৰ আগতে ঘৰৰ পৰা টকা লৈ গৈছিলহে! আকৌ এসপ্তাহ পাৰ নৌহওঁতেই টকাৰ প্ৰয়োজন হ'ল। টকা উপাৰ্জন কৰা মানুহেহে জানে কিমান কষ্টৰ মূৰত টকা পোৱা যায়। সি কেনেকৈ জানে। কথাবোৰ ভাবি খঙত দেউতাক অস্থিৰ হৈ পৰিছিল। দেউতাকক পিৰালিতে নীৰবে বহি থকা দেখি মাকে কি হ'লনো বুলি সোধাত দেউতাকে গৰজি উঠা দি উঠিল আৰু কৈছিল,- পুতেৰাই টকা বিচাৰি চিঠি দিছে। মাকেও শুনি অৰাক হ'ল। মাকে অলপ চিন্তা কৰি কলে- অনিয়ে (অনিৰ্বাণ) যেতিয়া টকা বিচাৰিছে নিশ্চয় তাৰ পঢ়াৰ বাবেহে খুজিছে, বিনা কাৰণত সি খুজি পঠোৱা নাই। মোৰ ল'ৰাই এনেয়ে বিনা কাৰণত খৰছ নকৰে বুইছে। মাকৰ মুখত পুতেকৰ যশস্যা শুনি দেউতাকৰ আৰু খং উঠিল। অনি ঘৰলৈ আহোঁতে তাৰ কাণুবোৰ চাই দেউতাকে তাৰ ক্ষেত্ৰত কিবা এটা উমান পাইছিল যদিও পুতেকক সোধাৰ সাহ নহ'ল।

দেউতাকে টকা অলপ যোগাৰ কৰি অনিৰ্বাণক ঘৰলৈ নামাতি নিজেই দি অহাটো ঠিক কৰিলে। দেউতাকে যেতিয়া টকা লৈ অনিৰ্বাণহঁতৰ কামত প্ৰবেশ কৰিছিল, তেতিয়া সিহঁতৰ কামটো একেবাৰে নিৰ্জন হৈ আছিল। কামত কোনো এটা ল'ৰাক নেদেখাত তেওঁ অৰাক হৈছিল। কামৰ সম্মুখত অলপ সময় থিয় দি পাছত তেওঁ কামৰ গাৰ্জেনক সোধাত গম পালে যে সিহঁত অলপ ফুৰিবলৈ ওলাই গৈছে।

অলপ সময়ৰ পাছত অনি অৰ্থাৎ অনিৰ্বাণৰ লগতে তাৰ বন্ধুকেইজনো যেতিয়া চলং পলংকৈ, অলপ ডাঙৰ ডাঙৰ মাত মাতি অহা দেখা পালে, তেতিয়া অনিৰ দেউতাকৰ বুজিবলৈ আৰু বাকী নাথাকিল। অনিৰ্বাণে দেউতাকক হঠাতে দেখা পোৱাত তাৰ জীউ যোৱা যেন লাগিল, দেউতাকক একো কব পৰা নাছিল, আনকি স্থিৰ হৈ থকাৰ ক্ষমতাকনো হেৰুৱাই পেলাইছিল। তাকে দেখি খঙতে দেউতাকে অনিৰ্বাণক এচৰ

গালত শোধাই দিলে। লগে লগে সি ওচৰতে থকা বিচনাখনতে বাগৰি পৰিল। দেউতাকৰ কাণু-কাৰখানা দেখি বাকী কেইটাই দেউতাকক বুজাবলৈ ধৰিলে। কিন্তু কোনো ফল নধৰিল। কাৰো কথালৈ কৰ্ণপাত নকৰি দেউতাকে অনিক এতিয়াই ঘৰলৈ ব'ল বুলি কোৱাত অনিৰ লগতে বাকী কেইটাও খতমত খালে। অনিয়ে দেউতাকৰ ওচৰত ক্ষমা খুজিলে। কিন্তু দেউতাকে তাক ক্ষমা নকৰিলে। দেউতাকে খঙত চিঞৰি কৈছিল- আগতে তই যি কৈছিলি, যি বিচাৰিছিলি সকলো একো দ্বিধাবোধ নকৰাকৈ কষ্ট কৰি নিজেই নাখায় তোক দিছিলো আৰু শুনিছিলো। এতিয়াৰ পৰা তোক এটা কথাও মই শুনিব নোখোজো।

দেউতাকৰ চলচলীয়া ৰঙা চকু দুটা দেখিয়েই সি বুজিছিল তাৰ বহুত ভুল হৈছে; ইয়াৰ কোনো ক্ষমা নাই। সি দেউতাকৰ লগত ঘৰলৈ আহিবলৈ ওলোৱাত দুখগুহঁতে অহাত বাধা দিছিল যদিও দেউতাকৰ ধমক শুনি সিহঁতেও মনে মনে থাকিল।

বাপেক-পুতেকক লগত অহা দেখি মাকৰ কিবা সাঁথৰ সাঁথৰ যেন লাগিল। মাকে অনিক কিয় লৈ আহিল বুলি সোধাত দেউতাকে অনিৰ ওপৰত ঘিউত জ্বলা দি উঠিল। যেতিয়া দেউতাকে মাকক অনিৰ সকলো কথা কলে, তেতিয়া মাকেও তাৰ ওপৰত হিংস্ৰ জন্তুয়ে আক্ৰমণ কৰাৰ দৰে গৰ্জি উঠিল। মাকে খঙত চিঞৰি চিঞৰি কৰিবলৈ ধৰিলে-

: অ' তোক সিহঁতৰ লগত আড্ডা মাৰি, জুৱা খেলিবলৈকে তাত থৈছিলো। কপালৰ ঘাম মাটিত পেলাই বাপেৰে উলিওৱা টকাকেইটা তাত দিবলৈকে দিছিলো... ইত্যাদি, ইত্যাদি। চিঞৰি চিঞৰি অৱশেষত মাকৰ দুচকুৱে পানী বাগৰি আহিছিল। কান্দি কান্দি মাকে ঈশ্বৰক কৈছিল- "প্ৰভু, যি তুমি দিছিলি আজি সিও অধঃপতনে গল, আমিনো কিয় জীয়াই আছে - আমাকো মাৰি নিনিয়া কিয়...?..

মাক-দেউতাকক অনিয়ে একো কব পৰা নাছিল। মাথো শিল পৰা কপৌৰ দৰে থৰ লাগি চাই আছিল। সেইসময়তে অনিৰ মামা প্ৰহ্লাদ কুমাৰ চৌধুৰী সিহঁতৰ ঘৰলৈ সোমাই আহিল। সোমায়ৈ তেওঁ এঠাইত মা-দেউতাকক আৰু এঠাইত অনিক বহি থকা দেখি পৰিস্থিতিটো একো বুজিব নোৱাৰি বায়েকক (অনিৰ মাকক) সোধাত মামাকে সকলো বুজি পালে। অনিয়ে মামাকৰ চকুলৈ চাব পৰা নাছিল। মামাকে অনিৰ ওচৰলৈ গৈ তাক সুধিলে-

: অনি! তই সিহঁতৰ লগত কি খাইছিলিগৈ - মদ, ভাং নে আন কিবা...?

অনিৰ্বাণে লাহেকৈ উত্তৰ দিছিল-

: মই মদ, ভাং একো খোৱা নাছিলো। বৰঞ্চ বেজীৰে এটা ঔষধহে লৈছিলো। যিটো ললে মই খুব শান্তি আৰু আনন্দ

পাওঁ, নিশাও ভালকৈ শুব পাৰো...।

তাৰ কথা শুনি মামাকৰ বুজিবলৈ বাকী নাথাকিল। সি যে ড্ৰাগছৰ কৰলত পৰিছে, সেয়া ধুকপ। মাক-দেউতাকে অনিয়ে কোৱা কথাবোৰ শুনি এতিয়া তাৰ গতি কি হ'ব বুলি কান্দিবলৈ ধৰিলে। মামাকে দুয়োকে বুজাই বঢ়াই কলে যে সিহঁতে এতিয়া ধৈৰ্য হেৰুৱালে নহ'ব। কিয়নো অনিক আজিয়েই অৰ্থাৎ এতিয়াই তেজৰ টেষ্ট কৰোৱাৰ প্ৰয়োজন। নহ'লে পাছত ইয়েই ভয়ংকৰ ৰূপ লব। মাকে ভায়েকক অতি সোনকালে কিবা এটা কৰিবলৈ কলে।

পাছদিনা মামাকে অনিৰ্বাণক 'নেক' নামৰ স্বাস্থ্য সংস্থালৈ নি তাত তাৰ তেজ টেষ্ট কৰালে। নিয়তি কি নিষ্ঠুৰ। তাৰ টেষ্টৰ বিজাল্ট এইচ. আই. ভি. পজিটিভ। মামাকৰ মূৰত ব্ৰজপাত পৰাৰ দৰে লাগিল। তেওঁ কিদৰে অনিক তথা তাৰ মা-দেউতাকক এই কথা কব ভাবি উৱাদিহ নাপালে। তাৰ এই কথা যদি তাৰ লগৰ তথা ওচৰ-চুবুৰীয়াও গম পাই তাকটো সকলোৱে লেই লেই ছেই ছেই কৰিব, কোনেও তাক সংগ নিদিব... তেতিয়া কি হ'ব ডাক্তৰ...।

ডাক্তৰজনে মামাকৰ কথা শুনি কলে, তোমাৰ এয়া একদম ভ্ৰান্ত ধাৰণা। শুনা, এইচ. আই. ভি পজিটিভ হোৱা মানে তেওঁক ঘৰৰ পৰা বা সমাজৰ পৰা দূৰৈত থোৱা নহয়। এজন সুস্থ ব্যক্তিৰ দৰে তেওঁ এজন সুস্থ ব্যক্তি। আমি যিদৰে জীৱন যাপন কৰো, ঠিক তেনেদৰে তেওঁৰো কৰিব পাৰে। এইচ.আই.ভি ৰোগীক কেতিয়াও ঘিণ কৰিব নালাগে... জানা ...। জীয়াই থকা দিনকেইটা আমি তেনে ৰোগীক সকলোৱে মৰমৰ চকুৰে চাই সহায় আগবঢ়াব লাগে। তেওঁ যাতে সদায় হাঁহিমুখে তথা আনন্দত পাৰ কৰিব পাৰে তাৰ প্ৰতি দৃষ্টি দিব লাগে। সেয়ে মই আশা কৰিছো আপোনালোকে অনিৰ্বাণক এই কথাবোৰৰ প্ৰতি নজৰ ৰাখি আনন্দত ৰাখিব। ডাক্তৰজনে ইয়াকো কলে যে, এইসময়ত তাক নিৰাশ, তথা নিসংগ জীৱন-যাপন কৰিবলৈ দিয়াটো অনুচিত। এইচ.আই.ভিৰ বিষয়ে তাক সম্পূৰ্ণ খোলাখুলিকৈ কোৱা উচিত। কিয়নো তেতিয়াহে তেওঁ এইৰোগৰ বিষয়ে বিতংকৈ জানিব পাৰিব আৰু ৰোগবিধৰ বিপক্ষে থিয় দিব পাৰিব।

ডাক্তৰজনৰ এই মৰ্মস্পৰ্শী কথাখিনি শুনি মামাকৰ চকু মেল খাইছিল। ডাক্তৰজনক ধন্যবাদ জনাই অনিক লগত লৈ মামাক ঘৰলৈ আহিল। ঘৰত মাক-দেউতাকক অনিৰ ৰোগটোৰ বিষয়ে কোৱাত তেখেতলোকৰ মূৰত আকাশীসৰগ ভাগি পৰা যেন লাগিল। মামাকে এইসময়ত ধৈৰ্যৰে আগবাঢ়ি যোৱাৰ সময় বুলি কৈ ডাক্তৰজনে কোৱা কথাখিনি ব্যক্ত কৰিলে। এইবাৰ মামাকে অনিৰ্বাণক তেজৰ ৰিপৰ্টটো দিবলৈ গৈ দেখে যে, অনিয়ে হাঁহিমুখে কৰিবলৈ ধৰিলে-

: মামা তুমি মোৰ ৰোগৰ বিষয়ে নতুনকৈ কোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। মই সকলো কথা মানে, ডাক্তৰে কোৱা সকলো কথা বাহিৰৰ বাৰান্দাৰ পৰা শুনি আছিলো। ডাক্তৰে কোৱা কথাবোৰে জানা মামা মোৰ মনত যি ভয়ৰ ভাব সৃষ্টি কৰিছিল তাক নাইকিয়া কৰিলে। তথাপি কিয় জানো মোৰ মনটোত কিবা এটা ভাবে মৃদু মৃদুভাৱে কঁপনি তুলিছে।

অনিৰ্বাণৰ কথা শুনি মামাকে তাৰ মূৰত হাতখন বুলাই কলে- অনি! তুমি এইবিষয়ে একো চিন্তা কৰি নাথাকিবা। HIV এইড্‌ছ পজিটিভ মানেই তুমি আমাৰ পৰা পৃথক নোহোৱা নহয়। তুমি পূৰ্বৰ দৰেই কলেজলৈ পঢ়িবলৈ যাব পাৰিবা, সমাজলৈ সোৱা আগবঢ়াব পাৰিবা, বন্ধুবৰ্গসৈতে নিঃসংকোচে হাত মিলাব পাৰিবা, খোৱা-বোৱা কৰিব পাৰিবা, একেটা বাথৰুমকে ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰিবা। HIV এইড্‌ছ পজিটিভ মানেই তুমি সকলোৰে অযোগ্য তথা 'চকুৰ কূটা দাঁতৰ শূল' নহয়।

: সঁচাকৈনে মামা। অনিয়ে কিছু আবেগৰ সুৰত কলে।
: অ'তো। বাক অনি, কোৱাচোন, ড্ৰাগছৰ প্ৰতি আসক্ত হ'লা কেনেকৈ? মামাকে তাক সুধিলে।

অনিয়ে লাহে লাহে সকলো কথা বিবৰি কবলৈ ধৰিলে। সি কৈছিল যে গুৱাহাটীত পঢ়ি থকা সময়ত তাৰ বন্ধুকেইজনমানে সদায় এঠাইত আড্ডা মাৰিবলৈ গৈছিল, আৰু তাতেই তেওঁলোকে এটা বেজীৰদ্বাৰা এবিধ ঔষধ দেহত ব্যৱহাৰ কৰিছিল, যি ক্ষুণ্ণক সময়ৰ পাছতে ডাঙৰ ডাঙৰ মাত মাতিব পাৰিছিল, আনন্দত মাতাল হৈ যাব পাৰিছিল, নানা অশোভনীয় কাৰ্য কৰিবলৈও কুণ্ঠাবোধ কৰা নাছিল। বন্ধুকেইজনৰ অনুৰোধত সিও এবাৰ সিহঁতৰ আড্ডা মৰা ঠাইলৈ গৈছিল আৰু সেই বেজী লবলৈ বাধ্য হৈছিল। প্ৰথমে সি এয়াযে ড্ৰাগছ সেয়া বুজা নাছিল। এইদৰে সিহঁত আটাইকেইটাই একেটা বেজীকে ব্যৱহাৰ কৰিছিল। লাহে লাহে এদিন ড্ৰাগছ নললেই সি থাকিব নোৱাৰা হৈছিল। সেয়ে ড্ৰাগছ লবৰ বাবেই সপ্তাহৰ মূৰে মূৰে টকা বিচাৰি ঘৰলৈ চিঠি পঠাইছিল। সৌভাগ্য যে দেউতাকে মাজবাততে তাক ধৰা পেলালে। অনিয়ে মামাকক এইটোও কলে, "জানা মামা! ড্ৰাগছ ভয়াবহতাৰ ৰূপটোৰ কথা মই এতিয়াহে জানিব পাৰিছো। মই হয়তো ড্ৰাগছ একেটা বেজী চিৰিঞ্জ ব্যৱহাৰ কৰাৰ বাবে এইচ.আই.ভি এইড্‌ছ ৰোগটো মোৰ দেহলৈও বিয়পিল। মই এই ৰোগটোৰ বিষয়ে যদি আগেয়ে জানিলোহেঁতেন নিশ্চয় আজি মোৰ এই অৱস্থা নহ'লহেতেন। মোৰ এই ভুলৰ বাবে আজি মই নিজেই অনুতপ্ত। মই কৰা এনে ভুল যাতে আন কোনেও যাতে নকৰে তাৰ বাবে মই আহুন জনাইছো। ড্ৰাগছৰ প্ৰতি যুৱক-যুৱতী সকল যাতে আসক্ত নহয় তাৰ বাবে মই কিছুমান আঁচনি ৰূপায়ন কৰিম মামা।

অনিৰ্বাণৰ কথাখিনিয়ে মামাকৰ হৃদয় চুই গৈছিল।

মামাকে আনন্দত কৈ পেলাইছিল- বাঃ অনি তুমি দেখোন মোতকৈ মানে ডাক্তৰতকৈ বহু কথা শিকি গ'লা।

অনিৰ্বাণে কৈছিল- সঁচাকৈয়ে মামা। প্ৰত্যেকৰে এটা সুন্দৰ জীৱন আছে। এই জীৱনটো সৎ পথৰে নিয়াত প্ৰত্যেকে গুৰুত্ব দিব লাগে। মই মোৰ জীৱনটোক খুব ভালপাইছিলো; জানা মামা। কিন্তু মাজবাটতে মই মোৰ জীৱনটোক হেপ্‌দেল কৰিব নাজানিলো। সেয়ে চাগে আজি-মোৰ এই দশা। সঁচাকৈয়ে মামা, জীৱনটো চিৰজীৱনজুৰি আনন্দময় তথা সাতোৰঙীন কৰিবলৈ হ'লে শৈশৱৰ পৰাই কিছুমান কথাৰ প্ৰতি গুৰুত্ব দিয়া প্ৰয়োজন। কিয়নো এটা সুন্দৰ জীৱন আকৌ এবাৰ ঘূৰাই আনিব নোৱাৰি। সেয়ে জীৱনটো সুন্দৰকৈ উপভোগ কৰিবলৈ প্ৰতিটো স্তৰতে নিজে সচেতন হোৱা প্ৰয়োজন নহয়নে মামা?

মামাকে কলে- ওঁ; অনি। তুমি ঠিকেই কথা কৈছা।

জীৱনটো মূল্যহীন বুলি ভাবিব নেলাগে। জীৱনটো বৰ মূল্যবান। সেয়ে জীৱনক লৈ খেলা কৰিব নালাগে। জীৱনটো সঁচাকৈয়ে বৰ মূল্যবান।

অনিৰ্বাণে মামাকৰ ওচৰৰ পৰা উঠি বাহিৰলৈ ওলাই আহিল। আজি চাগে পূৰ্ণিমা। সেয়ে ইমান সুন্দৰ নিৰ্মল জোনাকে চাৰিওদিশ উজলাই তুলিছে। সি নীলিম আকাশখনলৈ মূৰ তুলি চালে। হয়তো আজি পূৰ্ণিমা। আকাশখনত জোনবাইটোৱে ন-কইনাৰ কপালত লোৱা সেন্দূৰৰ ফোটটোৰদৰে উজ্বলি উঠি নিজৰ শোভাবৰ্দ্ধন কৰিছে। ডাৱৰৰ আঁৰে আঁৰে জোনবাইটোৱে লুকাভাকু খেলি থকা ফেণ্টাচিখনলৈ চাই সি থৰ লাগিল। সি ভাবিবলৈ ধৰিলে জোনবাইটোৰ দৰে আমাৰ জীৱনটো দেখোন ধুনীয়া। জোনবাইৰ ৰূপটো যিদৰে তুলনাবিহীন, সেইদৰে আমাৰ জীৱনটোও তুলনাবিহীন। মনোৰম, অৰ্থাৎ অনুপম। □

Quiz Crazy

⇒ "Ek Desh Ek Junon" is the motto of which famous sporting event?

Ans DLF IPL (Indian Premier League)

⇒ Established as the Native Share And Stock Brokers' exchange, what?

Ans Bombay Stock Exchange.

⇒ Which country is called the 'home of direct democracy'?

Ans Switzerland.

⇒ Who were the opposing teams in the one only Quidditch World Cup Match. Hary ever Watched he was at Hogwarts?

Ans Ireland & Bulgaria.

⇒ With which musical instrument are the names Amati, Guarneri & Stradiuari associated?

Ans The Violin.

⇒ Which cricketing superstar in the IPL is nicknamed 'Motor Mouth' because he continuously talks in the dressing room?

Ans Murulidharan.

See page 21

অচিনাকি প্ৰেমৰ পৰিণতি

জোনালী বিশ্বকৰ্মা
স্নাতক ২য় মহলা, বুৰঞ্জী বিভাগ

প্ৰেম!! কি এই আখৰ দুটি। ভাবিব নোৱাৰা এক আসক্তি...! যিটোত আছে গভীৰ আত্মীয়তা, মৰম-চেনেহ আৰু পৰিত্ৰতা। য'ত আছে একেবাৰে আপোনভাব। এই আপোনভাবেই, বিশ্বাসেই আৰু ভালপোৱাৰ গভীৰতাই মানুহক সকলো পাহৰাই এক অজান পথলৈ অতিক্ৰম কৰায়। যৌৱনৰ দুৱাৰ দলিত মানুহৰ ভাগ্যক চকৰী ঘূৰোৱা দি ঘূৰোৱায়। পৰস্পৰৰ হৃদয়ে মানুহৰ মাজত আনি দিয়ে এক সতেজতা...!

: ৰিং .. ৰিং ... ৰিং... প্ৰস্তুতিৰ চেঁলটো বাজি উঠিল।
- তাই চেঁলটোত নাম্বাৰটো চালে। আৰু এইটো দেখোন অচিনাকী নাম্বাৰ।

তাই বিচিভ কৰিলে। "হেল্ল" ...।

: হেল্ল' ...। সিমূৰৰ পৰা এক পুৰুষ সুলভ মাত ভাঁহি আহিল।

: কোনে কৈছে বাক আপুনি? - তাইৰ প্ৰশ্নবোধক মাত।

: এই নাম্বাৰটোত ক'ত লাগিল বাক ...? - সিটো মূৰৰ পৰা তাইৰ চেঁলত এক সুন্দৰ কণ্ঠ ভাহি আহিল।

: কাহিলীপাৰা, গুৱাহাটী। - তাই ভদ্ৰতাৰে উত্তৰ দিলে।

: Oh' Sorry plze বেয়া নাপাৰ হা...। মোৰ ভুল হৈ গ'ল।

এই Oh' Sorry plze - ই প্ৰস্তুতিৰ জীৱনত এদিন গভীৰ প্ৰভাৱ পেলালে। গুৱাহাটী বি. বৰুৱা কলেজৰ ছাত্ৰী মিছ প্ৰস্তুতি বৰপূজাৰী আৰু যোৰহাট ইঞ্জিনিয়াৰিং কলেজৰ চিভিল ব্ৰাঞ্চৰ ছাত্ৰ আকাশ জীত কাকতি। এওঁলোক দুয়ো বাককৈয়ে প্ৰভাৱিত হ'ল। এনেকৈয়ে তেওঁলোকৰ মাজত দিন বাগৰিল। আকাশৰ Massage, missed call, recieved call - আদিয়ে প্ৰস্তুতিৰ cell ভৰি পৰিল। আকাশে তাইক এদিন সুধিছিল।

: প্ৰস্তুতি, তুমি মোক কি বুলি গ্ৰহণ কৰিছা। - সি আবেগভৰা কণ্ঠত সুধিলে।

: Only as a friend। - তাই উত্তৰ দিছিল।

অৱশেষত তেওঁলোক বন্ধুৰ পৰা গৈ প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাৰ ৰূপ লৈছিল। বহুদূৰ আগবাঢ়িছিল সিহঁত দুয়ো। বিভিন্ন

ধৰণৰ ৰোমাঞ্চকৰ কথা-বতৰা, খং-অভিমান সকলো ব্যৱহাৰ হৈছিল তেওঁলোকৰ মাজত। এগৰাকী যৌৱনদীপ্ত গাভৰুক যিদৰে এজন যুৱকে পাব বিচাৰে ঠিক তেনেকৈয়ে আকাশেও প্ৰস্তুতিক পাব বিচাৰিছিল। কাষত ... একেবাৰে কাষত। কি তাইৰ শৰীৰৰ সৌন্দৰ্য ?... খেলিব বিচাৰিছিল তাইৰ সুন্দৰ, সুগন্ধি চুলি কোচাত... হ'ব বিচাৰিছিল তাইৰ কথাত আপোন-বিভোৰ...। আকাশ যেন বলীয়া হৈ পৰিছিল তাইক পাবৰ বাবে, এবুকু মৰমেৰে উপচাই তুলিবৰ বাবে...।

: তোমাৰ মাতৰাৰ বহুত ভাল লাগে প্ৰস্তুতি। - এদিন আকাশে তাইক কৈছিল।

"তোমাৰ হাঁহিটোও বৰ ভাল লাগে জানা।"

: মিছা প্ৰশংসা নকৰিবা। - তাই অভিমান ভৰা সুৰত কৈ উঠিছিল।

: সঁচাকৈয়ে কৈছোঁ। এদিন তোমাৰ লগত কথা-বতৰা নাপাতিলে মোৰ মনটো বৰ বেয়া লাগে জানা। তোমাৰ লগত কথা পাতিলে এনে লাগে যে মোৰো এইখন পৃথিৱীত কোনোৱা আছে —। মোক সুখে-দুখে লগ দিয়া।

: চোৱা আকাশ তোমাৰ এইয়া মিছা ধাৰণা। মই তোমাক লগ পাইছো নেকি, যে তোমাক সুখে-দুখে লগ দিম। - তাই আকাশক পাতলাবৰ বাবেই কৈ উঠিছিল। চেঁলৰ লাইনটো কাট খাই গৈছিল। তাই মনে-মনে হাঁহি উঠিছিল। কি যে এই ল'ৰাটো? দেখা নাই মিছাকে প্ৰেমত পৰিছে। পিছে তাইৰো অন্তৰখন নগলা নহয়। প্ৰেমত পৰিছিল তাইও আকাশৰ। সঁচা প্ৰেম-ভালপোৱা জানো লুকাই থাকে? এদিন হ'লেও এদিনটো ওলাই পৰিবই। ধৰা পৰিছিল তাইও আকাশৰ আগত। প্ৰস্তুতিয়ে ফ'নত কান্দি কান্দি আকাশক কৈছিল-

: কিয় আহিলা মোৰ জীৱনলৈ, তুমি আকাশ--। তোমাক নেদেখা-নজনাকৈ মই তোমাৰ প্ৰেমত এনেদৰে পৰিছো যে য'ৰ পৰা উঠাৰ একেবাৰে আশা নাই। - তাইৰ দৃঢ়কুৰেদি ক'ব নোৱাৰাকৈয়ে চকুলো বাগৰিল।

সঁচাকৈয়ে এই প্ৰেম বোলা শব্দটোৱেই এনেকুৱায়ে যিমান লুকোৱাও বুলিলেও নুলোকায়।

প্ৰেম--! কি যে আকৰ্ষণ ইয়াত। এই দুজন প্ৰেমিক-

প্ৰেমিকাক ইমান যে আকৰ্ষিত কৰিছে। একেবাৰে বিদ্যুৎ প্ৰবাহৰ দৰে। এই পবিত্ৰ প্ৰেম, ভালপোৱা, আবেগ-অনুভূতিয়ে কেতিয়াও নেদেখা, ইজনে-সিজনৰ বিষয়ে একোকে নজনা দুই অস্ত্ৰক ইমান গভীৰ ভাবে লগলগাই দিছে! মানিবলগীয়া তেওঁলোকৰ ভালপোৱা, বিশ্বাস, মৰম-চেনেহ। এনেদৰেই তেওঁলোকৰ প্ৰেমে দুবছৰ অতিক্ৰম কৰিলে। তেওঁলোকক কোনো ধুমুহাই লৰাব নোৱাৰিলে ... নে দূৰত্বই তেওঁলোকক পাহৰালে...।

: ভালনে আকাশ..? - সিমূৰৰ পৰা আকাশৰ হিয়া ছেদ কৰিব পৰা সুকঠৰ গৰাকী প্ৰস্তুতিৰ মাত চে'লত ভাঁহি আহিল।

: বৰ এটা ভাল নহয়। - সি গভীৰ সুৰত কলে।

: কিয় ...? - তাইৰ চুটি প্ৰশ্ন।

: তোমাৰ অবিহনে মোৰ কোনো ভাল হ'ব। জানা প্ৰস্তুতি, তোমাক মোৰ বৰ চাবৰ মন গৈছে। যদি তুমি বেয়া নোপোৱা মই গুৱাহাটীলৈ আহিমনে?

: না.. না.. নাহিবা। - তাই খতমত খালে।

: কিয় নাহিম কোৱা? - মোৰ কি তোমাক চাবৰ মন নাযায়? মোৰ ইমান ভালপোৱা প্ৰেমিকাজনী, যি জনীৰ নামত মোৰ হৃদস্পন্দন থমকি ৰয়। যিজনীৰ প্ৰেমত মোৰ উশাহ-নিশাহ বন্ধ হৈ যায়, যিজনীৰ মাতত মই মোৰ ভৰিৰ খোজ পাহৰি যাওঁ, মনৰ সকলো আশা-ভৰসা তাইৰ অবিহনে ত্যাগ কৰো... তাইক জানো মোৰ চাবৰ মন নেযায়? - সি যেন দুখত ভাগি পৰিছিল। সিটো মূৰত প্ৰস্তুতিৰ হিয়া ভাগি ছিন্ন-ভিন্ন হৈ পৰিছিল। যিটো তাইৰ আৰু যোৰা দিয়াৰ সামৰ্থ্য নাছিল।

: কিয় কোৱা আকাশ..। কিয় কোৱা তেনেকৈ...। - তাই হুকুকাই কান্দি পেলাইছিল। মোৰ সকলো তোমাৰেই। মই সদায়েই তোমাকেই কল্পনা কৰো। মোৰ মনে-প্ৰাণে তোমাকে বিচাৰে... অসীম মৰম-ভালপোৱা বিচাৰে। মই তোমাৰ অবিহনে কেনেকৈ থাকিম...? - তাই কান্দি কান্দি বিছনাত শুই পৰিছিল। কেতিয়ানো তাইৰ ম'বাইল অফ হ'ল ক'বকে নোৱাৰিলে...।

প্ৰেমে আকাশ আৰু প্ৰস্তুতিক কন্দাৰ বাহিৰে আন একোকে নিদিলে। তেওঁলোকৰ প্ৰেম পবিত্ৰ আছিল। আকাশে প্ৰস্তুতিৰ মাতৰ বাহিৰে তাইৰ বিষয়ে একো জনা নাছিল। কেনেকুবানো তাৰ প্ৰেয়সী। ক'লাই নে? বগাই নে ...। তথাপিও সি তাইক ভীষণ ভাল পাইছিল। সি প্ৰস্তুতিক মনতে অংকন কৰিছিল এগৰাকী দীপলিপ সমগ্ৰ যৌৱনেৰে ভৰপূৰ এগৰাকী ৰূপৱতী নাৰীৰ ৰূপত। তাৰ প্ৰেমৰ মৃদু স্বৰে-ৰংকাৰ দিছিল তাৰ কাণত আহি। শিহঁবিত হৈছিল তাৰ সমগ্ৰ দেহ-মন।

এদিন প্ৰস্তুতিৰ এটা অঘটন ঘটি গ'ল। তাইৰ মোবাইলটো পানীত পৰি ছীমখন ডেমেজ হৈ থাকিল। হেৰাই গ'ল আকাশৰ নাম্বাৰ, সকলো মেছেজ। তাই যেন বলীয়া হৈ

পৰিল। ক'ত পাব বাৰু তাই আকাশক। ক'ত বিচাৰি উলিয়াব তাইৰ প্ৰিয় আকাশক। আকাশে ফ'ন কৰিলেও ছুইচ অ'ফ। তাৰ মাথাই কাম নকৰা হৈছে। এদিন প্ৰস্তুতিয়ে তাৰ নাম্বাৰটো যেনে- তেনে মনত পেলাই তাক ফ'ন কৰি সকলো বিৱৰি ক'লে। লগতে আশ্বাস দিলে খুব সোনকালে ছীমখন উলিয়াব।

: প্ৰস্তুতি যিয়েই নহওক তোমাক মই পৃথিৱীৰ যি কোনো কোণৰ পৰা হ'লেও বিচাৰি উলিয়াম। - সি তাইক আশ্বাস দিলে।

: আকাশ তুমি চিন্তা কৰিব নালাগে। মইয়েই তোমাক ক'ল কৰি থাকিম। - প্ৰস্তুতিয়ে ক'লে। তাই ঘৰৰ আনৰ নাম্বাৰ দিয়াটোও প্ৰয়োজনবোধ নকৰিলে।

প্ৰস্তুতিৰো ছীমখন উলিওৱাত দেৰি হ'ল। তাই বাৰে বাৰে আকাশক ফ'ন কৰিও চুইছ অফ পাইছে। কিয় বাৰু তেনেকুৱা হৈছে। ভাবি পোৱা নাই তাই কি কৰিব। কি নকৰিব। কাক বিচাৰিব আকাশৰ নাম্বাৰ। সকলো ছিন্ন-ভিন্ন হৈ গ'ল।

এবছৰ পাৰ হৈ গ'ল। নাই আকাশৰ কোনো খা-খবৰ। সদায়েই চুইছ অফ...। কিয় তেনেকুৱা কৰিলে আকাশে। সি নাম্বাৰ চেঞ্জ কৰাৰ আগতে বাৰু ক'ব নোৱাৰিলেনে? নাই ... আৰু উপায় নাই। হেৰাই গ'ল আকাশ তাইৰ হৃদয়ৰ একোণত সাঁচ বহুৱাই। পাহৰিব নোৱাৰে তাই আকাশক। এগৰাকী নাৰীয়েহে বুজে নিজ প্ৰেমিকক হেৰুৱাব বিষাদ।

তাই মৰি থাকিব আকাশৰ অবিহনে। প্ৰস্তুতিয়ে ভাবিব নোৱাৰে আকাশ আনৰ বুকুৰ মাজত থকাটো। তাইৰ জীৱনটো যেন শেষ, হৈ গ'ল আকাশৰ অবিহনে... আকাশে জানো ভাবিছে তাইৰ কি অৱস্থা হৈছে...? আজি তাই আকাশক কেনেকৈ বিচাৰি উলিয়াব।

এনেদৰেই দিন বাগৰিল সময়ৰ তেজাল সোঁতত। কিন্তু আকাশৰ কোনো খা-খবৰ নাই। ঘৰত তাইৰ বিয়াৰ কথা উলিয়াইছে। নাই, তাই বিয়া হ'ব নোৱাৰে। নোৱাৰে আকাশৰ স্মৃতিক ধবংস কৰিবলৈ ... নোৱাৰে আকাশৰ স্থান আনক দিবলৈ...। আকাশৰ বাহিৰে অন্য পুৰুষক ভাবিলে তাই সিঁয়ৰি উঠে।

ইতিমধ্যে প্ৰস্তুতিৰো পঢ়া শেষ হ'ল। তাই গুৱাহাটী ইউনিভাৰচিটিৰ পৰাই M.A. কৰিলে। তাই বি. বৰুৱা কলেজৰ প্ৰবক্তাৰূপে নতুনকৈ সোমাইছে। আজি বি. বৰুৱা কলেজৰ বিদায় সভা আছে। তাত মুখ্য অতিথি হিচাপে সুৰজ কুমাৰ বৰুৱাক নিমন্ত্ৰণ জনোৱা হৈছে। তেখেত আমেৰিকাৰ এজন সফল চিভিল ইঞ্জিনীয়াৰ।

প্ৰস্তুতিয়ে যেন আকাশক পাহৰিবই পৰা নাই, আজি দহ বছৰ পাছতো আকাশ তাইৰ বুকুৰ মাজত সোমাই আছে। তাইৰ হৃদয় আকাশৰ অবিহনে উকা হৈ আছে...। সাঁচকৈয়ে নাৰীৰ মনটো

বৰ বিশাল। সকলোৰে স্মৃতি মনত ৰাখিব পাৰে।

সভা আৰম্ভ হ'ল। সকলোৰে আমেৰিকাৰ এজন সফল ইঞ্জিনীয়াৰ এছ. কে. বৰুৱাক আদৰণি জনাবলৈ পাই নিজকে ধন্য মানিছে। তেখেতে নিজৰ বক্তৃতা আৰম্ভ কৰিবলৈ ধৰিলে। প্ৰস্তুতিয়েও তেনেতে সোমাইছেহে। সভাখনত সবল ব্যক্তিত্ব সম্পন্ন এজন সুন্দৰ পুৰুষে নিজৰ বক্তৃতা দি আছে। খুব সুন্দৰ ইংৰাজী ক'ব পাৰে। প্ৰস্তুতিৰ বুজিবৰ বাকী নাথাকিল যে তেখেতেই এছ. কে. বৰুৱা।

প্ৰস্তুতিয়ে একান্ত মনে বক্তৃতা শুনি গ'ল...। তেখেতৰ শেষৰ বক্তৃতাই প্ৰস্তুতিক চমকিত তুলিলে। -

: মই এছ. কে. বৰুৱা নহয়। মই তেখেতৰ বন্ধু আকাশ জীত কাকতি। - প্ৰস্তুতিৰ যেন নিজৰ ওপৰতে বিশ্বাস হোৱা নাই তাই কি শুনিছে। তেওঁ আকৌ আৰম্ভ কৰিলে... তেখেত বাহিৰলৈ যাব লগা হোৱাৰ বাবে মোক অনুৰোধ কৰি ইয়ালৈ পঠিয়ালে। ইয়ালৈ আহিবলৈ পাই মই যথেষ্ট আনন্দিত হৈছো- তেখেতে খুব আগ্ৰহেৰে কথাকেইয়াৰ ক'বলৈ আৰম্ভ কৰিলে। সভাৰ সকলোৰে যেন তেখেতৰ কথা শুনিবলৈ ইচ্ছুক। - এইখন কলেজৰ মোৰ এটি মধুৰ স্মৃতি আছে। এইখন কলেজৰে এগৰাকী ছোৱালীৰ প্ৰেমত পৰিছিলো আজিৰ পৰা দহবছৰ আগত। কিন্তু দুখৰ বিষয় তেখেতৰ লগত আজিলৈকে মোৰ দেখা সাক্ষাৎ নহ'ল...। তেওঁ কিছু আবেগিক হৈ পৰিছিল। Sorry, মই কিছুমান অলাগতীয়া কথা কৈ পালো। - তেওঁ যেন কিছু গহীন হৈ পৰিল। প্ৰস্তুতিৰ মূৰটো যেন আছন্দাই বেৰি ধৰিছিল। সভাৰ সকলোৰে কাকতিক ভালদৰে নিৰীক্ষণ কৰিছে। মোৰ বক্তৃতা সামৰণিৰ আগমুহূৰ্তত আপোনালোকক এটি কবিতা শুনাব বিচাৰো। যিটো মোৰ জীৱনৰ আটাইতকৈ প্ৰিয় কবিতা।

তেওঁ গাই গ'ল...
“জীৱনৰ আদিম পুৱাই মোললৈ মেলানি মাগে,
অ' প্ৰিয়জন তোমাৰ সতে থকাৰ মোৰ
অদম্য হেঁপাহ জাগে...।।”
অচিনাকী ... কিয় কৰা আমনি- তেওঁ যেন কবিতাটি মনত পেলাইবলৈ যত্ন কৰিছে।
অচিনাকী অ' মোৰ চেনাই কিয় কৰা আমনি,
কেনেকুৱা হ'ব আমাৰ এই প্ৰেমৰ পৰিণতি।।
সভাৰ মাজৰ পৰা কোনোবা নাৰীয়ে যেন কবিতাটি গাই ষ্টেজৰ ফালে আগবাঢ়ি আহিছে। আকাশৰ বুজিবৰ বাকী নাথাকিল সেয়া কোন? প্ৰস্তুতিৰ চকুয়েদি দুধাৰি লোতক বাগৰি আহিছে।
: প্ৰস্তুতি বৰপূজাৰী। গুৱাহাটী বি. বৰুৱা কলেজ। -
আকাশে এফালৰ পৰা গাই গ'ল।
: তোমাৰ বাবে কিমান যে বাট চোৱা নাই আকাশ ...।
- তাইৰ দুধাৰি লোতক বাগৰা চকুহালে আকাশক বহু কথাই কৈছে। আকাশে প্ৰস্তুতিক সভাৰ মাজতে সাবটি ধৰিছিল। সিহঁতে যেন পাহৰি গৈছে, যে সিহঁত কোনো অভিযন্তা বা প্ৰবক্তা। সিহঁত একমাত্ৰ প্ৰেমিক-প্ৰেমিকা। প্ৰস্তুতিৰ বুকু ভঙা কান্দোনে আকাশক বহু কথাই কৈ গৈছে। যিটো তাই দহ বছৰ আগত আকাশক ক'ব বিছাৰিছিল...। তাইৰ দুখৰ কথা তাৰ সতে আলাপ কৰিব বিচাৰিছিল...। আকাশ যেন প্ৰস্তুতিক পাই বলীয়া হৈ পৰিছে। প্ৰস্তুতিয়ে হৃদয়খুলি হুকুকাই কান্দি পেলাইছিল। ইউনিভাৰচিটিৰ সদস্যসকলৰ হাত চাপৰিয়ে গোটেই পৰিবেশটোত ৰংকাৰ তুলিলে। □

বৰ বিশাল। সকলোৰে স্মৃতি মনত ৰাখিব পাৰে।

Quiz Crazy

- ⇒ Which star of the Indian Premier League is nicknamed 'Scooter'?
- Ans Harschelle Gibbs.
- ⇒ The hilarious comedy film 'Singh is King' is inspired by a novel, jut name the novel.
- Ans A pocketful of Miracles by Frank Capra.
- ⇒ Which cricketer's sister is a cheerleader of the Chennai Super Kings team and she celebrated at the fall of his wicket. Who is the cricketer?
- Ans Jacques Kallis.

- Rupam Tasha.
H.S. 2nd Year, Science Stream.

দাগ

ইমানী বৰুৱা
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

দুমাৰ আগতে তপস্যা, আমিৰ আৰু বৰ্ণবৰ লগত প্ৰজেক্টৰ কামৰ বাবে কাৰ্বি আংলঙৰ এখন ভিতৰুৱা গাঁৱলৈ গৈছিলোঁ। তাত আমি ডেৰ মাহ আছিলোঁ। গাওঁখনৰ নাম আছিল হান্থু আংলং। এখন পাহাৰীয়া গাঁও; গছ-গছনিৰে ভৰপূৰ চাৰিওফালে মনোমোহা পৰিবেশ বিৰাজমান। আধুনিকতাৰ লগত আগবাঢ়ি নোৱাৰা, বিজুলী বাতিৰ ব্যৱস্থা নথকা, এখনো স্কুল-কলেজ নথকা আৰু এখনো চিকিৎসালয় নথকা এই গাঁৱৰ জনজাতি লোকসকল কিন্তু খুব সহজ-সৰল আৰু মৰমীয়া। কৃষি ব্যৱস্থাই হৈছে এওঁলোকৰ জীৱন-নিৰ্বাহৰ প্ৰধান স্থল। আমি তাত থকা দিনকেইটাত পোৱা গাঁৱৰ মানুহৰ মৰম-চেনেহক আজিও পাহৰিব পৰা নাই। তাত আমাৰ গাইড ৰূপে আছিল ভক্ত মগ নামৰ এজন নেপালী মানুহ। খুব সহজ-সৰল শাস্ত্ৰ প্ৰকৃতিৰ এই মানুহজনে তাৰেই জনজাতীয় ছোৱালী বিয়া কৰাই এতিয়া স্থায়ী বাসিন্দা হৈ পৰিল।

কামৰ কাৰণে আমাৰ চাৰিজনীয়া দলটো মগ দাৰ লগত গাঁওখনত অ'ত ত'ত ঘূৰি ফুৰিবলগীয়া হয়। কাৰণ তেওঁ গাঁওখনৰ চোকে-কোণে সকলো চিনি পায়। মগ মানুহজন যেনে শাস্ত্ৰ প্ৰকৃতিৰ তেওঁৰ পৰিবাৰ সম্পূৰ্ণ বিপৰীত। খুব কথা পাতে। আমি মাজে-সময়ে গ'লে ভাত-পানী খোৱাই পঠিয়ায়। কেতিয়াবা আকৌ মগ দাৰ হাতত আমালৈ ঘৰত বনোৱা সুৰা এটল দি পঠিয়ায়। খুব কম সময়ৰ ভিতৰতে মানুহক মগ দাৰ বোঁয়ে আপোন কৰি ল'ব পাৰে।

প্ৰজেক্টৰ কামৰ কাৰণে আমাৰ কাম ৰাতি দেৰিলৈকে হৈ থাকে। মগ দাৰে মাজে-মাজে চাহ দি থৈ যাবলৈও নাপাহৰে। আমাৰ হোটেলখনৰ পৰা কিছু দূৰৈত এটা পাহাৰ আছে আৰু সেই পাহাৰটোৰ পৰা প্ৰায়ই আমি কোনোবা তিৰোতাৰ কৰুণ বিনি শুনিবলৈ পাওঁ। প্ৰথম দুদিনমান শুনোতে তপস্যা আৰু মই বৰ ভয় খাইছিলোঁ। কিন্তু লাহে-লাহে এই বিনি শুনাতো আমাৰ অভ্যাসত পৰিণত হ'ল। মগ দাক ইয়াৰ বিষয়ে এদিন প্ৰশ্ন কৰাত তেওঁ একোৱেই উত্তৰ নিদিলে। ভাবিলোঁ কথকী বোঁয়ে নিশ্চয় ক'ব। কিন্তু নাই, তেওঁৰো নক'লে। বৰঞ্চ তেওঁৰ কপালেৰে ঘামৰ টুপাল বৈ আহিল। ভাবি পোৱা নাছিলোঁ, যেতিয়াই কাৰোবাক এই বিনিৰ বিষয়ে সুধোঁ তেতিয়া কিয় কোনেও একো নকয়?

ইতিমধ্যে আমাৰ কামো শেষ হৈ আহিছিল। ঘৰলৈ উভতি অহাৰ আগদিনা আমাৰ চিনাকী ছাৰমেন ৰংহাঙৰ ঘৰত ৰাতি ভাত

এসাঁজৰ নিমন্ত্ৰণ পালোঁ। নিমন্ত্ৰণ পাই একপ্ৰকাৰে ভালেই পালোঁ। যথাসময়ত ৰংহাঙৰ ঘৰত উপস্থিত হ'লোঁ আৰু তেওঁৰ পৰিবাৰৰ লগত চিনাকী হ'লোঁ। তেওঁৰ পৰিবাৰ বিনীতা বোঁৰে ভালদৰেই অসমীয়া কথা পাতিব পাৰে। কাৰণ বিনীতা বোঁ এগৰাকী ভৈয়ামৰ মহিলা। তেওঁ ৰান্ধি থোৱা সম্পূৰ্ণ অসমীয়া ভাত সাঁজ খাই খুব ভাল পালোঁ। তাৰপিছত ৰংহাং দাই প্ৰত্যেকৰে গিলাচত অলপ-অলপ বিলাতী সুৰা বাকী দিলে। কিন্তু সেই মুহূৰ্তত আমি পুনৰ সেই কৰুণ বিনি শুনিবলৈ পালোঁ। তপস্যাই তেওঁলোকক এই বিনি কাৰ আৰু সদায় ৰাতি কিয় শুনা যায় সুধিলে। হঠাৎ তপস্যাই কথাষাৰ শুধি দিয়াত ৰংহাং-দা আৰু বিনীতা বোঁ অপ্রস্তুত হৈ পৰা যেন লাগিল। কিন্তু আমাৰ সেই বিষয়ে জনাৰ আগ্ৰহ দেখি ৰংহাং দায়ে ক'লে যে সেই বিনি বিনীতাৰ বায়েক দময়ন্তীৰ, যাৰ ইতিমধ্যে মৃত্যু হৈছে...।

কেই মুহূৰ্তমানৰ বাবে আমি সকলো নিস্তৰ্দ্ধ হৈ পৰিলোঁ। নিস্তৰ্দ্ধ হৈ পৰিল ছলছুল হৈ থকা আমাৰ পৰিবেশ। বিনীতা বোঁৰ দুচকুৰে কেৱল চকুপানী বৈ আহিল। ৰংহাং দায়ে পুনৰ সুৰাৰ গিলাচত শুহা এটা মাৰি দময়ন্তীৰ কাহিনী কৈ গ'ল...

দময়ন্তী আছিল ঘৰৰ ডাঙৰ ছোৱালী। সুন্দৰ শাস্ত্ৰ প্ৰকৃতিৰ মৰমীয়া ছোৱালী। মাক-দেউতাকে খুব কম বয়সতেই তাইক বিয়া দিছিল কাৰ্বি আংলঙত থকা এটা ল'ৰালৈ। বিয়াৰ দুমাহ ভালদৰেই পাৰ হৈছিল। দময়ন্তীও সুখী আছিল। কিন্তু দুমাহৰ পাছতহে তাই গিৰীয়েকৰ প্ৰকৃত স্বভাৱৰ পৰিচয় পালে। সদায় ৰাতি মদ খাই আহি সি দময়ন্তীৰ ওপৰত অত্যাচাৰ চলায়। ৰাতি বহু দেৰিলৈকে সিহঁতৰ কাজিয়া শেষ নহয়। কেতিয়াবা প্ৰতিবেশী আহি সিহঁতৰ কাজিয়া বন্ধ কৰি থৈ যায়। দময়ন্তীয়ে যিমানদূৰ সম্ভৱ সিমানদূৰ স্বামীৰ অত্যাচাৰ সহ্য কৰি থাকিল। ঘৰৰ কাকো এই বিষয়ে নক'লে। কিন্তু এদিন তাইৰ সহ্যৰ সীমা চেৰাই গ'ল, যেতিয়া তাইৰ স্বামীয়ে ঘৰত বেলেগ এজনী তিৰোতা সোমোৱালেহি। সেই দিনা ৰাতিয়েই দময়ন্তী মাকৰ ঘৰলৈ উভতি আহিল আৰু কেতিয়াও স্বামীৰ ঘৰলৈ নগ'ল। ঘৰত থাকিয়েই তাই বেমাৰী মাক-দেউতাকক শুশ্ৰূষা কৰিলে। মাক-দেউতাকও অনবৰত চিন্তা কৰি থকা হ'ল দময়ন্তীৰ ভৱিষ্যতকলৈ। তেওঁলোকৰ মৃত্যুৰ পাছত দময়ন্তীক কোনে চাব, তাইৰ কি হ'বপৈ ইত্যাদি ইত্যাদি...। কিন্তু এদিন হঠাৎ দময়ন্তীলৈ অহা বিবাহৰ প্ৰস্তাৱে মাক-দেউতাকলৈ সুখৰ বতৰা কঢ়িয়াই আনিলে। একে গাঁৱৰে ল'ৰা।

দুই মাহীনা সন্তানৰ পিতৃ। দময়ন্তীৰ পুনৰবাৰ সংসাৰৰ মায়ামোহৰ জালত সোমোৱাৰ মুঠেও ইচ্ছা নাছিল। কেৱল মাক-দেউতাকৰ মুখৰ হাঁহি ঘূৰাই পাবলৈকে তাই বিয়াৰ প্ৰস্তাৱটোত সন্মতি প্ৰদান কৰিলে।

এদিন এটি শুভ ক্ষণত দময়ন্তীৰ বিয়া হৈ গ'ল। তাইৰ বিয়াৰ এমাহৰ পাছতেই মাক-দেউতাক দুয়ো একেলগে সদগতি লাভ কৰিলে। দময়ন্তীৰ বিবাহৰ পাছত তাই সকলোকে সহজে গ্ৰহণ কৰি ল'ব পৰা নাছিল। আচহুৱা যেন লগা পৰিবেশটোৰ লগত খাপ খাই যাবলৈ অৱশ্যে তাইৰ বেছি দিন নালাগিল। স্বামীৰ প্ৰথমা পত্নীৰ দুই সন্তানক তাই অতি মৰমেৰে আকোঁৱালি ল'লে। তদুপৰি তাইৰ এইজন স্বামী খুব শাস্ত্ৰ প্ৰকৃতিৰ মানুহ। তাইৰ লগত স্বভাৱটো প্ৰায়েই মিলে। আগৰজনৰ দৰে মদ খাই আহি ৰাতি কাজিয়া, মাৰপিট কৰাৰ দৰে নহয়। কিন্তু পুনৰ দময়ন্তীৰ ভাগ্যচক্ৰ লুটি খালে। তাইৰ স্বামীৰ মৃত্যু হ'ল। দুটি সন্তানক লৈ তাই একেবাৰে অকলশৰীয়া হৈ পৰিল। তাইক দৰিদ্ৰতাই আৰম্ভি ধৰিলে। দিন হাজিৰা কৰি তাই পেট প্ৰবৰ্তাবলৈ ল'লে।

স্বামীৰ মৃত্যুৰ পাছত স্বামীৰ দূৰ সম্পৰ্কীয় ককায়েক এজনৰ কুদৃষ্টি পৰিল তাইৰ ওপৰত। সুযোগ পালেই তাইক দিগদাৰ দিয়ে। ৰংহাং দায়ে কথাখিনি কৈ থাকোঁতে হঠাৎ মই সুধিলোঁ দময়ন্তীৰ এই অৱস্থাৰ বিষয়ে জানি তেওঁলোকে একো কৰা নাছিল নেকি? তেতিয়া বিনীতা বোঁৱে ক'লে যে দময়ন্তীৰ দৰিদ্ৰতাৰ বিষয়ে জানিছিল আৰু তাইক সহায়ো কৰিব বিচাৰিছিল। কিন্তু দময়ন্তীয়ে সন্মতি প্ৰদৰ্শন নকৰিলে। তাইৰ লগত হোৱা বাকীবোৰ ঘটনা সকলোৱে তাইৰ মৃত্যুৰপাছতহে গম পাইছিল। তাৰ পাছত ৰংহাং দায়ে আকৌ ক'লে যে এই দুখ-কষ্ট, মানসিক অত্যাচাৰ দময়ন্তীয়ে সহ্য কৰিব নোৱাৰি দুই সন্তানক লগত লৈ আত্মহত্যা কৰিলে। তাৰ পাছৰে পৰাই তাইৰ আত্মাই শান্তি নোপোৱা হ'ল...।

দময়ন্তীৰ বিষয়ে জানি আমাৰ খুব দুখ লাগিল। বিনীতা

বোঁৰ লগতে আমাৰো চকুলো বৈ আহিল। আমিৰে কিবা এটা কথা সুধিবলৈ লওঁতেই তাৰ হাতৰ পৰা সুৰাৰ গিলাচটো ৰংহাঙৰ গাত পৰি গ'ল। ৰংহাঙৰেও কোনো অসন্তুষ্টি আৰু খং প্ৰকাশ নকৰি অতি নম্ৰভাৱেই চাৰ্টটো খুলিলে। তেওঁ চাৰ্টটো খোলোতে তেওঁৰ পিঠিত আৰু বাহুত কিছুমান দাগ দেখা পালোঁ। পিঠিৰ ফালে জুইয়ে পুৰা দাগ আৰু বাহুৰ দাগতো দেখি অনুমান হ'ল যেন গৰম লো জাতীয় বস্তুৰে মৰা দাগ। বৰ্ণবে এইবোৰ দাগ কেনেকৈ লাগিল বুলি প্ৰশ্ন কৰাত ৰংহাং দাই একো উত্তৰ নিদি হাঁহি মাৰি আমাক বিদায় দিলে।

পিছদিনা আমি যাবলৈ সাজু হ'লো। টালি-টোপোলা বান্ধি থাকোঁতেই ছাৰমেন ৰংহাঙ দা আৰু বিনীতা বোঁ আহিল আমাক লগ কৰিবলৈ। বৰ্ণবক আৰু মোক লগ পালে যদিও সেই মুহূৰ্তত তপস্যা আৰু আমিৰক লগ নাপালে। কাৰণ সিহঁত আমাৰ প্ৰজেক্টৰ শেষৰটো কাম কৰিবলৈ ওলাই গ'ল। আমি চাৰিওজনে বাৰান্দাতে বহিলোঁ। দিনৰ প্ৰায় ১১ মান বজাত আমাৰ সন্মুখত পাঁচখন গাড়া উপস্থিত হ'লহি। ৰংহাঙৰ বুজিবলৈ বাকী নাথাকিলে যে তেওঁৰ বাছি পলাই সৰাৰ কোনো উপায় নাই। চাৰিওফালে পুলিচে তেওঁক আঁপুৰি ধৰিলে। তৎমুহূৰ্তত এক উত্তপ্ত পৰিস্থিতিৰ সৃষ্টি হ'ল। বিনীতা বোঁয়ে একো তলকিবই নোৱাৰিলে।

আমি বিনীতা বোঁক তেওঁৰ স্বামীৰ প্ৰকৃত ৰূপ উদঙাই দিলোঁ। ৰংহাঙৰেও নিজৰ ভুল স্বীকাৰ কৰি বিনীতা বোঁক ক'লে তেওঁৰ বায়েক দময়ন্তীক সিয়েই ধৰ্ষণ কৰি হত্যা কৰিলে আৰু ইয়াক আত্মহত্যাৰ ৰূপ দিলে। সি দময়ন্তী আৰু তাইৰ সন্তান দুটাক ঘৰৰ ভিতৰত সোমোৱাই বাহিৰৰ পৰা জুই লগায় দিলে। কিন্তু কিবা প্ৰকাৰে তাই ঘৰৰ বাহিৰ হৈ আহি জলন্ত দেহাৰে এদাল লো লৈ তেওঁৰ ওপৰত আক্ৰমণ কৰিলে। ৰংহাঙৰ শৰীৰত থকা দাগ সেয়াই।

বিনীতা বোঁ নিস্তৰ্দ্ধ হৈ পৰিল...। □

General Knowledge

- ⇒ In India, the tradition of observing holiday on Sunday was started by whom?
- Lord Wellesley.
- ⇒ The world's first granite temple is in India. Can you name it?
- Brihadeswara Temple (Tamil Nadu).
- ⇒ How many languages appear on the reverse of contemporary Indian currency notes?
- fifteen (15).
- ⇒ In this year, India took part in the Olympics for the first time. Which year was this?
- 1924.
- ⇒ She is the richest Indian woman in the world of herbal cosmetic. Who is she?
- Shahnaz Hussain

See page 49

নিজান দুপৰৰ আনন্দাশ্ৰু

মন্দাকিনী দত্ত
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ, অসমীয়া বিভাগ

বসন্ত ঋতু, চাৰিওফালে এটা সুন্দৰ পৰিবেশ। গছে কুঁহিপাত মেলিছে, কুলি কেতেকীয়ে গীত জুৰিছে, গোলাপ, তগৰ, নাহৰ কপৌ আদি ফুলবোৰ খোপা থুপিকৈ ফুলি বিড়িয়াই মাতিছে। আকাশত বেলিটিয়ে মিচিকিয়াই হাঁহিছে। ফল-ফুলৰ সুগন্ধ চৌদিশে বিয়পি পৰিছে। সঁচাই এই পৰিবেশটো বৰ মনোৰম।

পূৰ্বা অলপ দেৰিকৈ উঠিলোঁ কাৰণ সেইদিনা দেওবাৰ আছিল। উঠি হাত-মুখ ধুই চাহ-কাপ হাতত লৈ দিনটোৰ কামখিনি জুঁকিয়াই ললোঁ। তাৰ পাছত ভাৰিলোঁ নাই, নহয় গাটো ধুই লওঁ। গা-পা ধুই দুপৰীয়া আহাৰৰ বাবে মাক অলপ সহায় কৰি দিলোঁ, দুপৰীয়া ভাত-পানী খাই, বাচন-বৰ্তন ধুই আজৰি হলোঁ। তাৰ পিছত বাহিৰতে চকীখন উলিয়াই বহিলোঁ। তেনেতে মনলৈ আহিল আমাৰ মৰমৰ পল দা-ৰ কথা, কিমান যে সহজ-সৰল আছিল। পল দা আমাৰ ঘৰলৈ আহিলে, আমি খুউৰ বংধেমালি কৰিছিলোঁ। বহাগ বিহুত যে কথাই নাই, নাচি-বাগি ঘৰে ঘৰে ঞ্চৰি গাই বাতিপুৰাই দিছিলোঁ। আজিও সেই একেই দিন। সকলোবোৰ আগৰ দৰেই আছে, কিন্তু পল দা নাই মাথোঁ। এতিয়া মোক নাচিবলৈ মাতিলেও যাবলৈ মন নাযায়। পলদাৰ মাক-বাপেক নাই আছে মাথোঁ এজনী অকণমানি ভনীয়েক। তাইকো মোমায়েকে লৈ গ'ল। সি বৰ অকলশৰীয়া হৈ পৰিছিল। সেইবাবে খুউৰ দুখ লাগে আৰু আমাৰ ঘৰখনেও তাক নিজৰ ল'ৰা বুলি আদৰি লৈছিল।

সি কবিতা লিখি খুউৰ ভাল পাইছিল আৰু লিখি লিখি মোক দিছিল। সঁচাই তাৰ কবিতাবোৰ বৰ হৃদয়স্পৰ্শী। সি তাৰ মনৰ দুখবোৰ সেই কবিতাৰ জৰিয়তে প্ৰকাশ কৰিছিল। সি প্ৰায়ে নিৰ্জনতাত বহি দুখবোৰৰ কথা ভাবি ভাবি কবিতা আৰু মাজে মাজে গানও লিখিছিল। সি আমাৰ ঘৰলৈ আহিলে কৈছিল- "মোৰ তোমালোকৰ ঘৰলৈ আহি খুউৰ ভাল লাগে। মই ইয়াত বহুত শান্তি পাপু। এনে লাগে যেন মই পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ শান্তিময় ঠাইডোখৰত আছোঁ।"

তাৰ চকুযুৰি বৰ ধুনীয়া, আনক অতি সহজে আকৰ্ষণ কৰিব পৰা ক্ষমতা আছিল তাৰ। আৰু তাৰ আখৰবোৰ যে এবাৰ দেখিলে আৰু এবাৰ চাওঁ চাওঁ লাগে। এজন ব্যক্তিৰ গাত ভাল যি গুণ থাকিব লাগে, সেই আটাইবোৰ গুণৰ অধিকাৰী আছিল সি। কিন্তু বিধিৰ লিখন কোনে খণ্ডাব। কেতিয়াবা ভাবোঁ ভগবান কিয় ইমান নিৰ্দয়? কিয় সহজ-সৰল মানুহক যে ইমান যত্ন দিয়া। মই জানো জীৱনত ঘাত-প্ৰতিঘাত বহুত আছে। জীৱনত সংগ্ৰাম কৰিবলৈ শিকিব লাগে। জীৱনত দুখ যদি নাথাকে সুখৰ উমান কেনেকৈ পাম, আচলতে সুখ-দুখৰ মাজেৰেহে জীৱন। যিজন ব্যক্তিয়ে জীৱনত সংগ্ৰাম কৰি আঙুৰাই যাব, তেওঁ নিশ্চয় নিজৰ লক্ষ্যস্থান সোনকালেই পাব।

এনেদৰেই জীৱনৰ সতে যুঁজ দিছিল পল দা-য়েও। কিন্তু হঠাৎ সি যেন শুক্ক হৈ ব'ল এখন নিয়ন্ত্ৰণ হেৰুৱা বাছৰ দৰে। জীৱনটো যেন সি ভাল নোপোৱা হ'ল। এদিন হঠাৎ শুনিবলৈ পালো- পল দা কোনোবা সংগঠনত জড়িত হ'ল। কথাযাৰ শুনি আমাৰ মূৰৰ ওপৰত যেন সৰগ ভাগি পৰিল। সেইদিন ধৰি আজি পৰ্যন্ত পল দাৰ কোনো খা-খবৰ নাই। আমি বহুত চেষ্টা কৰিলোঁ তাক বিচাৰিবলৈ, কিন্তু বিফল হ'লোঁ। পল দা আকৌ আমাৰ মাজলৈ নিশ্চয় ঘূৰি আহিব, এই আশালৈয়ে আমি বাট চাই ব'লোঁ।

হঠাৎ পিছফালৰ পৰা কোনোবাই 'তৰা' বুলি মাতিলত কল্পনাৰ পৰা বাস্তৱলৈ ঘূৰি আহি চকুখাই গ'লোঁ। মই ঘূৰি চাই দেখিলোঁ মোৰ কাষত পল দা, দাড়ি-গোফ গজি ক্ষীণাই আহিছে। মই সপোন দেখা যেন লাগি গ'ল। সি আকৌ মাতিলে 'তৰা' ... লগে লগে মোৰ চকুলো বাগৰি আহিল আৰু দৌৰি গৈ তাৰ বুকুৰ মাজত সোমাই পৰিলো। আমাৰ মৰমৰ দাদা ঘূৰি আহিল আমাৰ মাজলৈ। মই ভগবানক ধন্যবাদ জনালোঁ। এয়াই আছিল মোৰ 'নিজান দুপৰৰ আনন্দাশ্ৰু' যি বহুপৰলৈকে বাগৰিয়েই থাকিল। □

God's Pencil

"I always say I am a little pencil in the hands of God. He does the thinking. He does the writing. He does everything and it's really hard sometimes it's a broken pencil. He has sharpened it a little more. But be a little instrument in his hands so that he can use you anytime, anywhere. We have only to say 'yes' to Him"
- Mother Teresa.

অতীতৰ হেৰুৱা সপোনবোৰৰ স্মৃতিত

কৃষ্ণ কাগয়ুং
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

আন্ধাৰত থাকি আমনি লাগি গৈছিল ৰাজীৱৰ। কমটোৰ খিৰিকিখন খুলি দিয়াৰ লগে লগে এছাট মলয়া বতাহে তাৰ বিষণ্ণ মনক জুৰাই পেলাইছিল। ৰাজীৱ আজি এখন নামজ্বলা কলেজৰ অসমীয়া বিভাগৰ মূৰব্বী অধ্যাপক। কিন্তু আজিও মনৰ কোনোবা এটা চুকত বৈ গৈছে এটি অপূৰ্ণ আশা।

ৰাজীৱ তেতিয়া যোৰহাটৰ এখন কলেজৰ স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষৰ ছাত্ৰ। H.S. ফাইনেল পৰীক্ষাত ষ্টাৰ মাৰ্কসহ প্ৰথম বিভাগত উত্তীৰ্ণ হৈছিল। তাৰ আশা আছিল ভাল কলেজ এখনৰ অধ্যাপক হোৱা। আনটো আশা সি তেতিয়ালৈকে মনত ভৰাই নাছিল। ঠিক তেনেকুৱা এটি দিনতে যেন তাৰ সুন্দৰ পৃথিৱীখন আৰু সুন্দৰ লাগিবলৈ ধৰিছিল। বুকুত এটা জীৱন্ত আশা বান্ধি লৈছিল, সি যিদিনাই সি বৰ্ণালীৰ সৈতে পৰিচয় হৈছিল। সেই ভাল দিনবোৰ আৰম্ভণি কৰি দিছিল ৰাজীৱৰ বন্ধু অভিজিত। প্ৰথম চিনাকিতে ৰাজীৱৰ বৰ্ণালীৰ প্ৰতি প্ৰেমৰ ভাৱ জাগ্ৰত হৈছিল। এদিন পূৰ্ণিমাৰ নিশা সি তাইলৈ এটা কবিতা লিখিছিল। 'দুটি পক্ষীৰ মিলন।' সেইটোৰে সি তাৰ প্ৰেম নিবেদনৰ কথা বুজাবলৈ যত্ন কৰিছিল, কিন্তু বৰ্ণালীয়ে কবিতাটো পঢ়ি ভালহে পালে, কবিতা লিখিবৰ বাবে উদগনিহে জনালে, কিন্তু তাৰ মনৰ কথাটো হ'লে বুজি নাপালে।

তেনেকৈ বহুদিন অতিবাহিত হ'ল। তাৰ ভালপোৱা তীব্ৰৰ পৰা তীব্ৰতৰ হ'ল। কিন্তু ক'ব পৰা নাই। নিজকে এজন কাপুকুৰৰ দৰে অনুভৱ হ'ল ৰাজীৱৰ। সময়ে কোনো এটা কাম কৰিবলৈ হয়তো সুযোগ দিয়ে। কিন্তু সি বিপৰীত কথা কিছুমান ভাবিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। তাই তাক ভালপোৱা দুৰৰে কথা, তাৰ বন্ধুত্বৰ বান্ধোনটোও যদি ছিঙি দিয়ে, তেতিয়া তাৰ কি হ'ব? তেনে ভাৱনা বোৰে তাক জীয়াই-জীয়াই পুৰি মাৰিছিল। কিন্তু তাৰ পক্ষে ভাল খবৰ আছিল যে যিমানবোৰ ল'ৰাই তাইক ভালপোৱাৰ প্ৰস্তাৱ দিছিল সেই সকলোবোৰ তাই প্ৰত্যাখ্যান কৰিছিল। অনুমতি বিচাৰিছিল কেৱল ৰাজীৱৰ। ৰাজীৱে তাইক প্ৰেমৰ সম্পৰ্কে কৈছিল যে 'ভাললগা আৰু ভালপোৱা একে নহয় দুয়োটা বেলেগ-বেলেগ বস্তু। কোনোবা এজনক ভাল লাগিলে ভালপোৱা হ'ব নোৱাৰে। প্ৰেম হ'ল দুখন অন্তৰৰ পবিত্ৰ বা পুণ্য মিলন।' বৰ্ণালীয়ে সেই কথাবোৰ শুনিছিল আৰু প্ৰত্যেকটো প্ৰস্তাৱ প্ৰত্যাখ্যান কৰিছিল।

এনেকৈয়ে এবছৰ অতিবাহিত হ'ল ৰাজীৱে কিন্তু বুকুত

সাহস গোটাৰ নোৱাৰিলে। কিয় জানো বৰ্ণালীক দেখিলে সি বোবা হোৱাৰ দৰে হয়।

দুদিনৰ পাছত দুৰ্গাপূজাৰ বন্ধ। আজি সি কিবা এটা কৰিবই। হৃদয়ৰ সমস্ত কথাবোৰ বৰ্ণালীক জনাবই।

ক্লাছ নোহোৱা সময়খিনিত ৰাজীৱে লগৰ শৰৎ, অভিজিত, বাসু আৰু বৰ্ণালীৰ লগত ফুৰিবলৈ গ'ল। সুযোগ বুজি ৰাজীৱে এটা এটাকৈ হৃদয়ৰ কথাবোৰ জনাই দিলে। বৰ্ণালীয়ে মনোযোগেৰে শুনি এটা সময়ত ক'লে 'ৰাজীৱ তুমি ভাল ল'ৰা। এতিয়া পঢ়াশুনা কৰা। তোমাৰ মা-দেউতাহঁতে তোমাক পঢ়িবলৈ পঠিয়াইছে প্ৰেম কৰিবলৈ নহয়। তুমি মোৰ এজন ভাল বন্ধুহে প্ৰেমিক নহয়।' 'চোৱা বৰ্ণালী।' ৰাজীৱে ক'লে 'তুমি Please মোক প্ৰত্যাখ্যান নকৰিবা। সুদীৰ্ঘ দিনৰ পৰাই তোমাক ভালপোৱা কথাটো বুকত সাঁচি ৰাখিছিলোঁ। ক'ব পৰা নাছিলোঁ। আজি কৈ অন্ততঃ বুকুৰ জুইকুৰা মোৰ কিছু শাঁত পেলাইছোঁ। তুমি যেন আকৌ জ্বলাই নিদিয়া, নহ'লে মই পুৰি ছাই হৈ যাম।' 'ঠিক আছে। মই জানো তুমি ভাল ল'ৰা। জীৱনত আনৰ সহায় নোলোৱাকৈ জীয়াই থাকিবলৈ সমৰ্থবান এজন পুৰুষ হোৱা। তোমালৈ মই বাট চাই ব'ম।' বৰ্ণালীয়ে ক'লে।

ইতিমধ্যে সিহঁতৰ Final পৰীক্ষাৰ বিজাল্ট দিলে। সুখ্যাতিৰে প্ৰথম শ্ৰেণীত ৰাজীৱ উত্তীৰ্ণ হ'ল। বৰ্ণালীয়েও দ্বিতীয় শ্ৰেণীত উত্তীৰ্ণ হ'ল। তাই ৰাজীৱৰ কাষলৈ আহি তাক ক'লে 'ৰাজীৱ তোমাৰ বিজাল্টত মই অতিশয় সুখী। এতিয়া তোমাৰ দায়িত্বটোৰ বাবে সৰ্কীয়াই দিবলৈ আহিছোঁ। আজিৰ পৰা ঠিক দুবছৰ তোমালৈ বাট চাম।'

ৰাজীৱৰ ভাল লাগিছিল অন্ততঃ তাই তাৰ কথাখিনি মনত ৰাখি থোৱাৰ বাবে। ৰাজীৱ গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত পঢ়িবলৈ যাব লগা হ'ল। যোৱাৰ সময়ত বৰ্ণালীক বহু বিচাৰিও নাপালে। তাইৰ ঠিকনাটোও তাৰ হাতত যে নাই।

সুখ্যাতিৰে উত্তীৰ্ণ হৈ ৰাজীৱ ঘূৰি আহিল। আহিয়ে চাকৰি পালে মহাবিদ্যালয় এখনৰ প্ৰবক্তাৰূপে। এদিন বৰ্ণালীক বিচাৰি যোৱাত চুবুৰীয়া এগৰাকীয়ে জনালে যে বৰ্ণালীহঁতে ডিব্ৰুগড়লৈ গৈ স্থায়ীভাৱে বাস কৰি আছে।

ডিব্ৰুগড়লৈ গৈ বহুত বিচাৰিও ঠিকনা উলিয়াব নোৱাৰিলে। তথাপি বিচাৰি ফুৰে পাগলৰ দৰে। বুকু ভুকুৰাই মাজে-মাজে কান্দি

উঠে। নিজকে ব্যর্থ প্ৰেমিক যেন অনুভব হয় তাৰ।

এদিন বন্ধু এজনক ল'গ কৰিবলৈ যাওঁতে বাটত ল'গ পালে কলেজীয়া বন্ধু আদিত্যক। দুয়ো বহু সময় ধৰি কথা পাতিলে। ৰাজীৰে নিজৰ কথা ক'লে, কিন্তু বৰ্ণালীৰ কথা ক'ব নোৱাৰিলে। আদিত্য বৰ্তমান বিবাহিত, এটি দুবছৰীয়া সন্তান আছে। তদুপৰি আদিত্যই ৰাজীৰক জনালেতেওঁৰ পত্নী ৰাজীৰৰ একালৰ বান্ধৱী বৰ্ণালী। আদিত্যৰ কথা শুনি ৰাজীৰ নিখৰ হৈ পৰিল।

সি বুজি পালে যে পাগলৰ দৰে বিচাৰি ফুৰা তাৰ মৰমৰ বৰ্ণালীক কেতিয়াও আপোন কৰি ল'ব নোৱাৰিব। তাই আনৰ পত্নী হৈ গ'ল। তাইলৈ সাঁচি ৰখা মৰম সৌধ ভাঙি চুবমাৰ হৈ গ'ল পলকতে।

দোকানৰ পৰা ওলাই আদিত্যক বিচাৰি বৰ্ণালী সেইখিনি ঠাইত উপস্থিত হৈ চখ খাই উঠিল হঠাতে ৰাজীৰৰ মুখামুখি হোৱাৰ বাবে। ৰাজীৰে মাথো কৰুণভাৱে তাইলৈ চাই ব'ল। আদিত্যই বৰ্ণালীক উদ্দেশ্য ক'লে - 'চোৱা বৰ্ণালী তোমাৰ এসময়ৰ ভাল বন্ধু। এতিয়া

ডাঙৰ মানুহ। বৰ্তমান কলেজ এখনৰ প্ৰবক্তা। আদিত্যৰ কথা তাইৰ কাণত সোমোৱাই নাছিল। দ্বিতীয় বাৰ গাত জোকাৰি কোৱাতহে তাই শুনি আনন্দতে জপিয়াই উঠিছিল। ইমান স্মৃতি পাইছিল যে তাই নিজে তৎক্ষণাত মিঠাই আনিবলৈ গ'ল। মিঠাই আনি দুটামান দি দুয়োকে কথা পতিবলৈ দি আঁতৰি গ'ল। কিন্তু ৰাজীৰ তাত এক মুহূৰ্তও থাকিব নোৱাৰিলে।

আদিত্যৰ পৰা তেওঁ বিদাই লৈ খোজ আগবঢ়ালে গৃহাভিমুখে।

ৰাজীৰে ঠিক কাৰিলে যে এটা আশা অপূৰ্ণ হ'লেও আনটো আশা সি কেতিয়াও এৰি নিদিয়। এতিয়াৰ পৰা শিক্ষকতাই তাৰ সমল। শিক্ষকতাই তাক বহুত সুখ, দিছে নাম দিছে। কিন্তু বৰ্ণালীয়ে মাথো দুখহে দিলে।

শিক্ষকতাই তাক সকলো দিছে। আৰু কি লাগে জীৱনটোত? তাৰ আৰু বৰ্ণালীৰ ঘটনা হৈ বওক এটা হেৰুৱা সপোনৰ স্মৃতি। অপূৰ্ণ আশাহে মাথো। □

চিৰচেনেহী মোৰ ভাষা জননী

অসম সাহিত্য সভাৰ সভাপতি সকল ১৯১৭ খ্ৰীষ্টাব্দৰ পৰা ২০১১ খ্ৰীষ্টাব্দলৈ

১। পদ্মনাথ গোহাঞি বৰুৱা	- শিৱসাগৰ	- ১৯১৭	২২। নলিনীবালা দেৱী	- যোৰহাট	- ১৯৫৪
২। চন্দ্ৰধৰ বৰুৱা	- গোৱালপাৰা	- ১৯১৮	২৩। যতীন্দ্ৰ নাথ দুৱৰা	- গুৱাহাটী	- ১৯৫৫
৩। কালিৰাম মেধি	- বৰপেটা	- ১৯১৯	২৪। বেণুধৰ শৰ্মা	- ধুবুৰী	- ১৯৫৬
৪। পণ্ডিত হেমচন্দ্ৰ গোস্বামী	- তেজপুৰ	- ১৯২০	২৫। পদ্মধৰ চলিহা	- তিনিচুকীয়া	- ১৯৫৮
৫। অমৃতভূষণ দেৱ অধিকাৰী	- যোৰহাট	- ১৯২৩	২৬। অতুল চন্দ্ৰ হাজৰিকা	- নগাঁও	- ১৯৫৯
৬। কনকলাল বৰুৱা	- ডিব্ৰুগড়	- ১৯২৪	২৭। ত্ৰৈলোক্যনাথ গোস্বামী	- মীৰ্জা (পলাশবাৰী), ১৯৬০;	
৭। লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা	- গুৱাহাটী	- ১৯২৪	- মীৰ্জা, গোৱালপাৰা, ১৯৬১		
৮। ৰজনীকান্ত বৰদলৈ	- নগাঁও	- ১৯২৫	২৮। ৰত্নকান্ত বৰকাকতী	- নাজিৰা	- ১৯৬৩
৯। বেণুধৰ ৰাজখোৱা	- ধুবুৰী	- ১৯২৬	২৯। মিত্ৰদেৱ মহন্ত	- ডিগবৈ	- ১৯৬৪
১০। তৰুণৰাম ফুকন	- গোৱালপাৰা	- ১৯২৭	৩০। ডিম্বেশ্বৰ নেওগ	- নলবাৰী	- ১৯৬৫
১১। কমলাকান্ত ভট্টাচাৰ্য	- যোৰহাট	- ১৯২৯	৩১। বিনন্দ চন্দ্ৰ বৰুৱা	- উত্তৰ লক্ষীমপুৰ	- ১৯৬৬
১২। মফিজুদ্দিন আহমেদ হাজৰিকা	- গোলাঘাট	- ১৯৩০	৩২। নকুল চন্দ্ৰ ভূঞা	- ডিব্ৰুগড়	- ১৯৬৭
১৩। নগেন্দ্ৰনাৰায়ন চৌধুৰী	- শিৱসাগৰ	- ১৯৩১	৩৩। জ্ঞাননাথ বৰা	- তেজপুৰ	- ১৯৬৮
১৪। জ্ঞানদাভিৰাম বৰুৱা	- উত্তৰ লক্ষীমপুৰ	- ১৯৩৩	৩৪। আনন্দ চন্দ্ৰ বৰুৱা	- বৰপেটা	- ১৯৬৯
১৫। আনন্দ চন্দ্ৰ আগৰৱালা	- মঙ্গলদৈ	- ১৯৩৪	৩৫। উপেন্দ্ৰ চন্দ্ৰ লেখাৰু	- ধিং	- ১৯৭০
১৬। ৰঘুনাথ চৌধুৰী	- তেজপুৰ	- ১৯৩৬	৩৬। তীৰ্থনাথ শৰ্মা	- মাকুম	- ১৯৭১
১৭। কৃষ্ণকান্ত সন্দিকৈ	- গুৱাহাটী	- ১৯৩৭	৩৭। হেম বৰুৱা	- ধুবুৰী	- ১৯৭১
১৮। ডঃময়িদুল ইছলাম বৰা	- যোৰহাট	- ১৯৪০	৩৮। গিৰিধৰ শৰ্মা	- ৰঙিয়া	- ১৯৭৩
১৯। নীলমণি ফুকন	- শিৱসাগৰ	- ১৯৪৪	৩৯। ডঃ মহেশ্বৰ নেওগ	- মঙ্গলদৈ	- ১৯৭৪
	- ডিব্ৰুগড়	- ১৯৪৭	৪০। ডঃ সত্যেন্দ্ৰ নাথ শৰ্মা	- তিতাবৰ	- ১৯৭৫
২০। অম্বিকাগিৰি ৰায়চৌধুৰী	- মাৰ্ঘেৰিটা	- ১৯৫০	৪১। যজ্ঞেশ্বৰ শৰ্মা	- টিহ	- ১৯৭৬
২১। ডঃ সূৰ্য্যকুমাৰ ভূঞা	- শ্বিলং	- ১৯৫৩			

See page 28

অজানিতে

পল্লৱী প্ৰিয়া কোঁচ

স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ, অসমীয়া বিভাগ

আজি বহুতদিনেই হ'ল আকাশলৈ ফোন কৰা হোৱা নাই। একেখন চহৰতে আছোঁ যদিও তাৰহে খবৰ লোৱা হোৱা নাই; বাকী সকলোৰে অৰ্থাৎ তৃষণ, অজয়, মৃগালী, ৰিংকী, জ্যোতিস্মিতা, প্ৰীতমহঁতৰ খবৰ যেনিবা ফোনযোগে পাইছোঁ। কিন্তু লগহে কৰিব পৰা নাই বহুত দিন। আচলতে সিহঁতবোৰো চাগে ব্যস্ত হৈ পৰিছে নিজৰ-নিজৰ কামত। আৰু আকাশ! সি আছিল আমাৰ গ্ৰুপটোৰ আটাইতকৈ বেছি চঞ্চল কিন্তু সকলোৰে মৰমৰ বন্ধু। অৱশ্যে সি পঢ়া শুনাতে আছিল আমাতকৈ অলপ আগবঢ়া। ডায়েৰীখনত তাৰ নাম্বাৰটো পাইয়েই ডয়েল কৰিলোঁ। হেল্ল, 'আকাশ শইকীয়া আছে নেকি বাকু? অ' মই তেওঁৰ বান্ধৱী নিহাৰীকহি কৈছে, কি? আকাশ মেডিকেলত আছে, কি হৈছে আকাশৰ? আ... আপুনি কোনে কৈছে? অ' খুড়ী, কি হৈছেনো তাৰ। নাকান্দিবা খুড়ী, মাত্ৰ কওক কোনখন মেডিকেলত তাক ভৰ্ত্তি কৰিছে। ডিব্ৰুগড়ৰ আদিত্য, ৩ নম্বৰ ৰোমত, ঠিক আছে থৈছে খুড়ী।' ফোনটো থৈয়েই বাকী কেইজন বন্ধুলৈ ফোন লগালোঁ। সিহঁতেও গম পোৱা নাছিল বাবে খবৰটো শুনি দুখ পোৱাৰ লগতে আচৰিতো হৈছিল। সেয়ে আমি আটাইকেইজনে মিলি ৰাতিপুৱা ন বজাতে যাবলৈ ঠিক কৰিলোঁ। এনে এটা ভাব আহি মনত দোলা দি গ'ল তাৎক্ষণিকভাৱে, যে আঁতৰে-আঁতৰে থাকিলেও আচলতে আমাৰ মনৰ গভীৰ শিপাডাল তেতিয়াও হেৰাই যোৱা নাছিল। মনটো কিবা এটা ভাল লাগি গ'ল। ভাতৰ পাতত বহি দেখিলোঁ একো খাবলৈ মন যোৱা নাই, তথাপি নিয়মটো কৰি উঠি আহিলোঁ। টোপনিও অহা নাই। বহু দেৰিলৈকে সেয়ে উঠি গৈ পঢ়া টেবুলৰ চকীখনতে বহিলোঁ, খিৰিকীখন মেলি দিলো, বতাহ এজাক সোমাই আহিল সংগোপনে। আনদিনা হোৱা হ'লে ইমান সময় টোপনিয়ে জুমুৰি দি ধৰিলেহেঁতেন কিন্তু আজি সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত পঢ়ি থকা দিনকেইটাৰ স্মৃতিয়েহে জুমুৰি মাৰি ধৰিছেহি। মনত পৰিছে বিশেষকৈ আকাশৰ শিশুসুলভ ধেমালিবোৰ, যিবোৰে কেতিয়াবা আনন্দ দিছিল আৰু কেতিয়াবা টিঙিৰি তুলিছিল। কিমান যে চঞ্চল আছিল সি। তাৰ চঞ্চলতাবোৰ প্ৰায়ে প্ৰকাশ পায় তেতিয়া; যেতিয়া সি কলেজত কোনোবা ধুনীয়া ছোৱালী দেখিছিল। তাৰ এই পাগলামিবোৰৰ কাৰণেই সকলোৱে তাক 'ক্ৰেজীবয়' আখ্যা দিছিল। আমি তাক কিমানয়ে গালি পাৰিছিলোঁ আৰু বুজাইছিলোঁ কিন্তু সি সকলো এখন কাণেৰে শুনি আনখনেৰে উলিয়াই দিছিল। তাক ক্লাছ

কৰিবলৈকো প্ৰায় টানি আজুৰিহে নিবলগীয়া হৈছিল। বৰ্তমান সি এটা চাকৰি কৰি আছে আৰু আমাৰ মাজত সিহে একমাত্ৰ বিবাহিত, দুমাহ আগতে বিয়া কৰাইছে। সাঁচকৈ কলেজৰ সেই সোণোৱালী দিনকেইটা কিমানয়ে সুন্দৰ, মৃত্যুপৰ্যন্ত পাহৰিব নোৱাৰিম ছাগে এই স্মৃতি।

সাৰপাই বাহিৰলৈ চাই দেখোঁ ৰাতিপুৱাৰ পোহৰে মেঘৰ বুকুফালি পোহৰাই তুলিছেহি সেইজী ধৰণি। ৰাতি বৰষুণ দিছিল চাগে। সেয়ে অলপ কলীয়া ডাৰৰে তেতিয়াও আকাশৰ বুকুত লুকাভাকু খেলিছিল। খৰধৰকৈ উঠিলোঁ নিত্য কামবোৰ সমাপন কৰি ওলাবলৈ লওঁতেই মায়ে চাহকাপ দিলেহি লগতে টকা তিনিশ, মোৰ হাতত আছিল সাতশ; মুঠ এহেজাৰ হ'ল, হ'ব ইয়াৰে আকাশক দেখাটো কৰি আহিব পাৰিম। ইতিমধ্যে আটাইকেইজন বন্ধু পালেহি। আমি একেলগে যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলোঁ লগতে ভগৱানক প্ৰাৰ্থনা কৰিলোঁ যাতে আকাশৰ বিশেষ একো নহয়। ৰাত্ৰিতে অলপ ফল-মূল ল'লোঁ। গৈ পাই দেখোঁ সি ৩ নম্বৰ ৰুমত নাই, সুধিলত গম পালোঁ যে তাক এইডচ চেণ্টাৰলৈ নিয়া হৈছে। পৰীক্ষা কৰিবলৈ। কথাষাৰ শুনি যেন আমাৰ ভৰিৰ তলৰ মাটি নোহোৱা হৈ গ'ল এনে লাগিল। মৌনতা ভঙ্গ কৰি তৃষণই ক'লে- 'আমি উভতিযোৱাই ভাল হ'ব নেকি? কি বেমাৰ হৈছে সেয়াতো গম পালোৱেই।' মৃগালী আৰু অজয়েও কথাষাৰত সন্মতি জনালে, কিন্তু ৰিংকী, জ্যোতিস্মিতা, প্ৰীতম আৰু মই তাক লগ কৰিহে যাম বুলি ক'লোঁ। সিহঁতকেইটাৰ ওপৰত ভীষণ খং উঠিছিল যদিও নম্ভাৱেই ক'লোঁ- 'তোমালোক গাড়ীতে বহি থাকিবা, আমি লগ কৰি আহিমগৈ।' সি আমাক দেখি কান্দিয়েই পেলালে, আমাৰো চকুপানীবোৰ বৈ নাথাকিল, হঠাৎ অবাধ্য হৈ পৰিল। মই থোকাথুকি মাতেৰেই সুধিলো, 'কেনেকৈ হ'বলৈ পালে তোমাৰ এই ৰোগ? নিশ্চয় ...' 'নহয় নহয়' এনেতে এজন ডাক্তৰ সোমাই আহি কলে, আকাশৰ এই ৰোগ তাৰ এল্লিডেণ্টৰ সময়ত লোৱা তেজখিনিৰ পৰাহে বিয়পিছে আৰু দেউতাকৰ মতে সেই তেজখিনি পৰীক্ষা নকৰাকৈ দিয়া হৈছিল। যিহেতু' হঠাৎ প্ৰীতমে উত্তেজিতভাৱে কৈ উঠিল- 'যিহেতু সেইখিনি তেজ অজয়ে দিছিল।' সি প্ৰায় দৌৰ মাৰি যোৱাদি অজয়ৰ ওচৰলৈ গ'ল আৰু কথাখিনি কৈ সিহঁতকো গাড়ীৰ পৰা নমাই আনিলে। অজয়ে প্ৰথমে মানি ল'ব খোজা নাছিল যদিও পাছলৈ স্বীকাৰ কৰিছিল আৰু

চকুপানীৰ সোঁত বোঁৱাইছিল। সিও এইচ. আই. ভি পৰীক্ষা কৰোৱালে আৰু লগতে আমিও কৰোৱালোঁ কিন্তু আমাৰ ৰিপৰ্ট ঠিকে আছিল। অলপ আগলৈকে যি এইডছ হৈছে বুলি নিজৰ বন্ধুক ঘৃণা কৰিছিল তাৰ গাতে এই ৰোগ আৰু প্ৰায় এবছৰমানৰ আগতে সিয়েই অজানিতে বিয়পালে আকাশলৈ।

আমি আহিবলৈ ওলাওঁতে ডাক্তৰজনে আমাক কিছুমান উপদেশ দিলে যে এইডছ ৰোগীক স্পৰ্শ কৰিলে, একেলগে খালে বা বসবাস কৰিলে এই ৰোগ নিবিয়পে, বৰঞ্চ তেওঁলোকক উৎসাহিতহে কৰে। এই ৰোগীক কামোৰা ম'হে আন ব্যক্তিলৈ এই

ৰোগৰ বীজাণু কঢ়িয়াই নিব পাৰে; পৰীক্ষা নকৰাকৈ লোৱা তেজ, একাধিক ব্যক্তিয়ে একেটা চিৰিঞ্জ ব্যৱহাৰ কৰিলে আৰু অত্যাধিক ব্যক্তিৰ স'তে শাৰিৰীক সম্পৰ্ক স্থাপন কৰিলে এই ৰোগ হ'ব পাৰে। সেইবাবে এইবোৰ দিশত সাৱধানতা অৱলম্বন কৰা উচিত।

আহি থাকোঁতে আমি সকলোৱে আলোচনা কৰিলোঁ সঁচাকৈ এইখিনি সাৱধানতা কেৱল আমিয়ে নহয়, আমাৰ দৰে উঠি অহা সকলো নতুন যুৱ প্ৰজন্মৰে প্ৰয়োজন। কাৰণ তেতিয়াহে আমাৰ দেশখন হ'ব - এইচ. আই. ভি মুক্ত আৰু প্ৰাণপাই উঠিব আমাৰ সপোনবোৰ। চুবুৰীয়ে আকাশৰ সীমা। □

তোমাক লগ নোপোৱাৰ পৰত
তোমাৰ স'তে কি কথা পাতোঁ!
তুমি জানো জানা?
তোমাক চাবলৈ নয়নৰ আকুলতা
তুমিতো কাহানিও দেখা নাই;
বুজা নাই মৌন গুঁঠৰ ভাষা।

কেনে আছ নীলা? তুমি এৰি থৈ যোৱা আজি কিমানদিন হ'ল, তথাপি কি জানা, আজিও উশাহবোৰে বতাহত তোমাৰ অস্তিত্ব বিচাৰিবলৈ কৈ মোক উন্মাদ কৰি তোলে। জানা, হিয়াৰ তলি উদঙাই আটাইবোৰ কথা কৈ পেলাবলৈ মন যায় তোমাক। সেইবাবেই হয়তো এতিয়া মোৰ হাতৰ নিলাজ আঙুলি কেইটা অস্থিৰ হৈ পৰিছে। তুমি ভুল নুবুজিবা, মনৰ কথাবোৰ পাতলাবলৈহে তোমালৈ চিঠি লিখিলোঁ। নহ'লে কি কৰোঁ কোৱা? তোমাৰ এয়াৰ মাত, এটি হাঁহি, এবুকু মৰম বিচাৰি মনটোৱে যে উচপিছ কৰি আছে। তোমাক ভালপোৱাৰ বাহিৰে যে একোৱেই কৰিব নাজানো।

বাহিৰত ছাগৈ জোনটোৱে মেঘৰ আঁৰে আঁৰে তৰাবোৰৰ স'তে লুকাভাকু খেলিছে। মাজনিশাৰ নিৰবতাই যে আজি মোৰ অৱচেতন মনটোক বাৰে বাৰে চেতন কৰি তুলিছে। টোপনিয়ে যে এতিয়াও মোক পৰশিব পৰা নাই। মাথোন মনত পৰিছে- তোমাক প্ৰথম দেখাৰ দিনটো। তেতিয়াইযে মোক তোমাৰ প্ৰেমৰ প্ৰথমজাক বৰষুণে তিয়াই জুৰলি-জুপুৰি কৰিছিল।

নীলা মোৰ খবৰ নোলোৱা? মই কেনে আছোঁ! মৰম আকলুৱা এটা ল'ৰাই যে এধানি সঁচা মৰম বিচাৰি তোমাক সঁচা হৃদয়েৰে ভাল পাইছিল সেয়া ভাবিবৰো চাগে তোমাৰ আহৰি নাই। নাজানো, কিয় মোক এৰি গুচি গ'লা? তথাপি এবুকু সঁচা মৰম সঁচি থৈছে তোমালৈ, তুমিয়েই তাৰ গৰাকিনী হোৱা।

জানা, তোমাৰ চাৰনি, মিঠা হাঁহিবোৰ আৰু ফুটো ফুটো কৰা গুঁঠৰ পাহিৰ অব্যক্ত ভাষাই মোক মাথোন এইটোৱে বিশ্বাস কৰিবলৈ শিকাইছিল; তোমাৰ এখন অন্তৰ আছে, এমুঠি আশা আছে, এবুকু ভাষা আছে। কিন্তু উত্তৰ আজিও নাপালোঁ। বহু ধৰণে সজাই চাইছোঁ উত্তৰ নাপালো। অংক শুদ্ধ হ'লে উত্তৰ নোলোৱাকৈ নাথাকে; মোৰেই চাগে ক'ববাত ভুল হৈছে। তোমাক লৈ কিমান আশা কৰিছিলোঁ; কিন্তু আশাবোৰ জানো কেতিয়াবা পূৰণ হ'য়!

শুনিছে, চিঠিত হেনো মানুহৰ স্বৰপটো ধৰা পৰে। কথাটো

কিমানদূৰ সঁচা ক'ব নোৱাৰোঁ। এজনী ছোৱালীয়ে দেখোন বহুতলৈকে একেটা ভাষাতেই চিঠি লিখে। তোমাৰ সঁচাকৈয়ে ভালপাওঁ বুলি লিখা চিঠিখন সঁচাকৈয়ে সঁচা বুলি ভাবিছিলোঁ। হয়তো সেয়া বুজাতেই মোৰ দেৰি হ'ল। তোমাক যে সঁচাকৈয়ে ভালপাই পেলালোঁ, তুমিতো মোক বিচৰাই নাছিলি, অভিনয়হে কৰিছিলি। বাৰু, মোৰ জীৱন নাটৰ শ্ৰেষ্ঠ অভিনেত্ৰী তুমি কুশলে থাকা। ভগবানক খাটিছোঁ তোমাৰ দুখবোৰ মোক দি তোমাক মাথোঁ সুখত ৰাখিবলৈ।

নীলা, নাৰী কিয় ইমান প্ৰহেলিকাময়? মানুহে নাৰীক কোমলতাৰ প্ৰতীক ৰূপেহে কল্পনা কৰে। মৰম, চেনেহ, অনুভূতিৰ উৎস, মাতৃত্বৰ মহিমাৰে ভৰা সাগৰ বুলি ভাবে; তথাপি কিয় নাৰী এক ভাঙিব নোৱাৰা সাঁথৰ? সেই প্ৰশ্নৰ উত্তৰ অৱশ্যে তুমি দিব নোৱাৰিবা। জানা, জীৱনত প্ৰথম বাৰৰ বাবে এখন নাৰী হৃদয়ৰ সান্নিধ্যলৈ আহিছিলোঁ। ভাল পাইছিলোঁ তোমাক কিন্তু ভালপোৱাৰ আদিপাঠ পঢ়ায়েই তোমাৰ প্ৰেমৰ চেপ্তাৰবোৰৰ মাজত ডুবাই তুমিয়েই আঁতৰি গ'লাগৈ মোৰ পৰা।

জানা, প্ৰেম নিসঙ্গ নহয়, প্ৰেমে সান্নিধ্য বিচাৰে। এই নিবিড় সান্নিধ্যই প্ৰেমাস্পদক প্ৰেৰণা দিয়ে, দিয়ে সাহস আৰু পৰিশ্ৰম কৰাৰ শক্তি। এই সাহস আৰু পৰিশ্ৰম শক্তিয়ে মানুহক সফলতাৰ অভিমুখে ধাবিত কৰে।

নীলা, তুমি যে আজি কাষত নাই সেইবাবেই হয়তো পৰিবেশটোও একেবাৰে নিৰব হৈ পৰিছে। নিৰবতা আহে মোৰ দৰেই এজন যাযাবৰ নিসঙ্গকলৈ; দুয়ো উলিয়াই লওঁ চেম্পেইনৰ বটল, আৰুনো কি? চিগাৰেটৰ ধোঁৱাৰ মাজে মাজে কথা পাতোঁ, হাঁহোঁ, কান্দোঁ। জানা সস্তীয়া ৰাগিয়ে মোৰ বিষাদবোৰ আঁতৰাই নিব নোৱাৰে। কিন্তু কি কৰিম? কেনে নিষ্ঠুৰ মোৰ এই জীৱন বন্দনা।

জীৱনৰ খলাবমাত উজুটি নোখোৱাকৈ আগুৱাই যোৱাটো টান। নীলা, জীৱনৰ বাটত খোজ যাতে অনাদৰ নহয়, জীৱনৰ যাতে অনিষ্ট নহয়, ভালপোৱা যাতে ব্যৰ্থ নহয় তাকে কৰিবা। ভগবানক খাটিছোঁ তোমাৰ প্ৰেম যাতে ব্যৰ্থ নহয়।

বাৰু মৰমৰ, আজিলৈ আহিছোঁ। তোমাক দিবলৈনো কি আছে? উৰলি যোৱা মৰম- ভালপোৱা যাচিছোঁ। বহু কথা লিখিলো মনৰ মাজত থকা, আৰু নিলিখোঁ। তুমি সুখী হোৱা তাৰেই কামনাৰে- কেৱল তোমাৰ - আকাশ। □

চিৰচেনেহী মোৰ ভাষা জননী

অসম সাহিত্য সভাৰ সভাপতি সকল ১৯১৭ খ্ৰীষ্টাব্দৰ পৰা ২০১১ খ্ৰীষ্টাব্দলৈ

৪২। চৈয়দ আব্দুল মালিক	- অভয়াপুৰী	- ১৯৭৭	৫৫। লক্ষ্যধৰ চৌধুৰী	- গোৰেশ্বৰ	- ১৯৯২
৪৩। প্ৰসন্নলাল চৌধুৰী	- গোলাঘাট	- ১৯৭৮	৫৬। ডঃ ভূপেন হাজৰিকা	- শিৱসাগৰ	- ১৯৯৩
৪৪। অতুল চন্দ্ৰ বৰুৱা	- শুবালকুছি	- ১৯৭৯	৫৭। লীলা গগৈ	- মৰিগাঁও	- ১৯৯৪
৪৫। যতীন্দ্ৰ নাথ গোস্বামী	- বহা	- ১৯৮০	৫৮। হিতেশ ডেকা	- সৰ্থেবাৰী	- ১৯৯৫
৪৬। সীতানাথ ব্ৰহ্মচৌধুৰী	- তিনিচুকীয়া	- ১৯৮১	৫৯। ডঃ লক্ষ্মীন্দন বৰা	- বোকাখাট	- ১৯৯৬
	- ডিমু	- ১৯৮২	৬০। ডঃ নগেন শইকীয়া	- বিলাসীপাৰা	- ১৯৯৭
৪৭। ডঃ বীৰেন্দ্ৰ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য- বঙ্গাইগাঁও		- ১৯৮৩		- হাওৰাঘাট	- ১৯৯৮
৪৮। যোগেশ দাস	- বিহপুৰীয়া	- ১৯৮৫	৬১। চন্দ্ৰ প্ৰসাদ শইকীয়া	- হাজো	- ১৯৯৯
৪৯। বীৰেণ বৰকটকী	- কামপুৰ	- ১৯৮৬	৬২। হোমেন বৰগোহাঞি	- ডিব্ৰুগড়	- ২০০১
৫০। ডঃ মহেন্দ্ৰ বৰা	- পাঠশালা	- ১৯৮৭	৬৩। ডঃ বীৰেন্দ্ৰ নাথ দত্ত	- লক্ষীমপুৰ	- ২০০৩
৫১। কীৰ্তিনাথ হাজৰিকা	- হাইলাকান্দি	- ১৯৮৮	৬৪। কনকসেন ডেকা	- ছিপাঝাৰ	- ২০০৫
৫২। মহিম বৰা	- ডুমডুমা	- ১৯৮৯		- চাপৰ	- ২০০৭
৫৩। নৱকান্ত বৰুৱা	- বিশ্বনাথ চৰিআলি	- ১৯৯০	৬৫। ৰংবং তেৰাং	- ধেমাজি	- ২০০৯
৫৪। ডঃ নিৰ্মলপ্ৰভা বৰদলৈ	- দুধনৈ	- ১৯৯১		সংগ্ৰাহক - নয়নজ্যোতি বুঢ়াগোহাঁই	

কবি আৰু কবিতাৰ মৌ মেল

বীতা দত্ত
প্ৰবক্তা, অসমীয়া বিভাগ

শুনাইয়েই দিওঁনেকি
কবিতাৰ এফাঁকি, ভৱিষ্যৎবাণী এটা ?
আজি, এই, এতিয়াই ?
শুনা -
সমাবেশ; "কবি আৰু কবিতাৰ; কবিতা আৰু শব্দতৰ"
এই অলপ পিছতে
ঝৰু ঝৰুকে সৰি পৰিব আজি
জোনাক মাথো জোনাক.....
কবিতাৰ একুঁকি।
ফ্ৰমাৎ সি ঘৰ সাজিবগৈ
জোনৰ বুকুত;
আছে, আছে, 'পানী আছে তাত'
নাও নাই, নাই নাবিক
কবি, মাওখৰ দল।
চৌদিশে ঘৰ সাজি
দলদোপ হেন্দোলদোপ হ'ব
কবিতাৰ চ'ৰাঘৰ
আলহী, অতিথি হ'ব লয়, তাল, ছন্দ
আৰু আতিথ্য ল'বলৈ
বৈ থাকিব এজাক কবি;
পেট ভৰাই পাণ কৰিব
কবিতাৰ সোমৰস।
এই, এতিয়া তাৰেই চলিছে আখৰা
ইয়াৰ পৰাই ল'ৰাহঁতে চিঞৰি চিঞৰি
গাব- কি গাব ?

"তোল বায় ক'ত ? - বতনপুৰত

খোল বায় ক'ত ? - বতনপুৰত" □

(৪ ছেপ্তেম্বৰ, ২০০৯ তাৰিখত সোণালী অনুষ্ঠিত সন্দেহ
অসম কবি সন্মিলনত পঠিত)

অপেক্ষা - নহয় অনন্তকালৰ প্ৰতীক্ষা

ডলীবাণী বৰুৱা
উঃমাঃ দ্বিতীয় বৰ্ষ, কলা শাখা

অপেক্ষা মাথোঁ অপেক্ষা
কাৰোবাৰ দুদিনৰ, কাৰোবাৰ জীৱনৰ
অপেক্ষাৰ স'তে চিনাকী মোৰ আজন্মৰ,
এতিয়া মোৰ বাবে নহয় অপেক্ষা
এক অনন্তকালৰ প্ৰতীক্ষা।

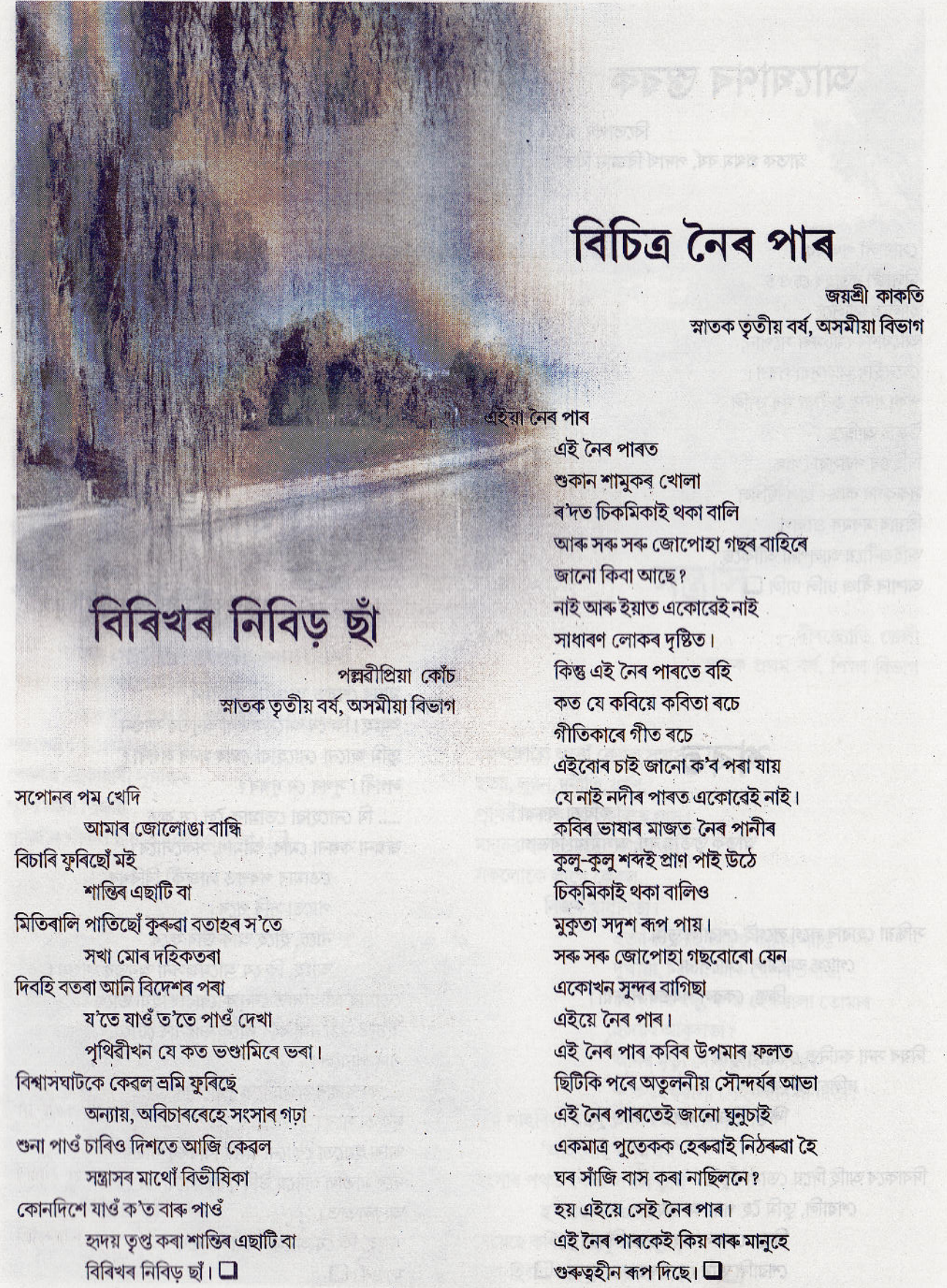
শীতৰ লঠঙা বিৰিখকে চোৱা
নকৰে কোনোদিনে আক্ষেপ
বসন্তৰ প্ৰথমজাক বৰষুণৰ বাবে
অপেক্ষা কৰে মাথোঁ নিৰৱে।

শীৰ্ণ শুকান খৰালিৰ নৈখনেও নাপাহৰে
ভৰ বাৰিষাৰ পকনীয়া সোঁতৰ লয়
তথাপিও নাভাৱে প্ৰত্যাহাৰৰ কথা
প্ৰবাহমান গতিৰে অবিৰাম বয়।

সুবিশাল আকাশখনেও নাভাৱে কোনোদিনে
জোনটোক নিগাজিকৈ বুকুত ধৰি ৰখাৰ কথা
নহ'লে যে হেৰাই যাব সেই সোণালী মুহূৰ্ত্ত
এটি দুটি তৰাৰ স'তে ৰূপালী জোনাক বোটলা।

চোৱাচোন, নিয়তিৰ প্ৰতি এই সকলোৱে হৃদয়ত
পুহি ৰখা নাই কোনো অভিযোগ
সেয়েহে প্ৰকৃতিৰ আশীৰ্বাদত আছে
কেৱল সৌন্দৰ্য আৰু ইমান ৰূপ।

প্ৰাপ্তিৰ আশাত নিৰৱে কৰা অপেক্ষাত
অনুভূত হয় হৃদয়ত এক মিঠা পোৰণি
সেয়েহে অপেক্ষাৰ সৈতে মোৰ নিজাপি মিতিৰালি,
অপেক্ষাই যে আশ্বাস দিয়ে দুখৰ অন্তত সুখ,
কাৰোবাৰ শেষত হাঁহি, দুৰ্দিনক নেওচি সুদিন আহিব ঘূৰি। □

বিচিত্ৰ নৈৰ পাৰ

জয়শ্ৰী কাকতি
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ, অসমীয়া বিভাগ

এইয়া নৈৰ পাৰ

এই নৈৰ পাৰত
শুকান শামুকৰ খোলা
ব'দত চিকমিকাই থকা বালি
আৰু সৰু সৰু জোপোহা গছৰ বাহিৰে
জানো কিবা আছে ?
নাই আৰু ইয়াত একোৱেই নাই
সাধাৰণ লোকৰ দৃষ্টিত।
কিন্তু এই নৈৰ পাৰতে বহি
কত যে কবিয়ে কবিতা ৰচে
গীতিকাৰে গীত ৰচে
এইবোৰ চাই জানো ক'ব পৰা যায়
যে নাই নদীৰ পাৰত একোৱেই নাই।
কবিৰ ভাষাৰ মাজত নৈৰ পানীৰ
কুলু-কুলু শব্দই প্ৰাণ পাই উঠে
চিকমিকাই থকা বালিও
মুকুতা সদৃশ ৰূপ পায়।
সৰু সৰু জোপোহা গছবোৰো যেন
একোখন সুন্দৰ বাগিছা
এইয়ে নৈৰ পাৰ।
এই নৈৰ পাৰ কবিৰ উপমাৰ ফলত
ছটিকি পৰে অতুলনীয় সৌন্দৰ্যৰ আভা
এই নৈৰ পাৰতেই জানো ঘনুচাই
একমাত্ৰ পুতেকক হেৰুৱাই নিঠকুৱা হৈ
ঘৰ সাজি বাস কৰা নাছিলনে ?
হয় এইয়ে সেই নৈৰ পাৰ।
এই নৈৰ পাৰকেই কিয় বাক মানুহে
গুৰুত্বহীন ৰূপ দিছে। □

বিৰিখৰ নিবিড় ছাঁ

পল্লবীপ্ৰিয়া কোঁচ
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ, অসমীয়া বিভাগ

সপোনৰ পম খেদি

আমাৰ জোলোঙা বান্ধি

বিচাৰি ফুৰিছোঁ মই

শান্তিৰ এছাটি বা

মিতিৰালি পাতিছোঁ কুৰুৱা বতাহৰ স'তে

সখা মোৰ দহিকতৰা

দিবহি বতৰা আনি বিদেশৰ পৰা

য'তে যাওঁ ত'তে পাওঁ দেখা

পৃথিবীখন যে কত ভণ্ডামিৰে ভৰা।

বিশ্বাসঘাটকে কেৱল ভ্ৰমি ফুৰিছে

অন্যায়, অবিচাৰেহে সংসাৰ গঢ়া

শুনা পাওঁ চাৰিও দিশতে আজি কেৱল

সন্তাসৰ মাথোঁ বিভীষিকা

কোনদিশে যাওঁ ক'ত বাক পাওঁ

হৃদয় তৃপ্ত কৰা শান্তিৰ এছাটি বা

বিৰিখৰ নিবিড় ছাঁ। □

আঘোণৰ স্তবক

বিতোপন গগৈ
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ, পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগ

সোণালী পথাৰৰ
নিলাজী বতাহৰ চেওত
হালিছেজালিছে
আঘোণৰ মেটমৰা সপোন,
চেনেহীৰ আলসুৱা পৰশ।
পকা ধানৰ জুৰীয়া সুৰ ফালি
উজাই আহিছে
দিহিঙৰ পলসুৱা গোন্ধ,
সৰুকণৰ কান্দৰ ছাল ছিগিল
প্ৰিয়াৰ মৰমৰ প্ৰলেপ
আইজনীয়ে আল্পনা আঁকিছে
আশাৰ বীজ ঢালি ঢালি □

শৰত

কবিতা বৰুৱা
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ, অসমীয়া বিভাগ

সন্ধিয়া হোৱাৰ লগে লগেই শেৱালি তুমি
গোন্ধে আমোল মোলোৱা
কিন্তু; কেৱল শৰতৰ সন্ধিয়া।

নিয়ৰ সনা বননিত শেৱালি তুমি
দলিচা হৈ ৰোৱা
কিন্তু; কেৱল শৰতৰ ৰাতিপুৱা।

দিবাকৰে আহি দিয়ে তোমাক চুমা
শেৱালি, তুমি হৈ পৰা আধামৰা
কিন্তু; কেৱল শৰতৰ বেলিকা।
শেৱালি তুমি যে শৰততহে ফুলা। □

ফাগুনী

নবদ্বীপ বৰুৱা
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ, অসমীয়া বিভাগ

মাঘৰ শেষত ফাগুনীৰ আগমন,
আঃহ! কি যে আমেজভৰা অনুভৱ ফাগুন
তুমি জানো নোহোৱা মোৰ মনৰ লগৰী?
লগৰী! সুখৰ নে দুখৰ?
..... যি নোহোৱা তোমাক লৈ যে কত
জল্পনা কল্পনা মোৰ, আমাৰ, সকলোৰে।
তোমাৰ পৰশত লাজুকী বিৰিখৰ
পাতো সৰি পৰে।
নাচে, হাঁহে আৰু উৰি ফুৰে
আঃহ, কি যে আমেজসনা অনুভৱ ফাগুন।
তোমাৰ অট্টহাস্যত যেন কাৰোৱাৰ হিয়া ভাগে
হিয়াত উঠা নমা কৰি থাকে ভাৱনাৰ টোৱে,
পাৰ পাবলৈ।
.... কাৰোৱাৰ অজানিতে দুগালেদি
মুকুতা সৰে।
আৰু হয়তো কোনো জনৰ বিৰিখৰ পাতৰ
দৰে মাতাল হৃদয়ে উৰি ফুৰে কাৰোৱাৰ
আকুলতাত।
আঃহ, কি যে আমেজসনা অনুভৱ
ফাগুন। □

স্মৃতি

বৰ্ণালী বড়া
স্নাতক প্ৰথমবৰ্ষ, অসমীয়া বিভাগ

তোমাক লৈ সকলোৱে ৰচিছিল
সুখ-শান্তিৰে সিন্ধু
নীলা আকাশৰ তলত
সোণোৱালী আশাৰ
স্বপ্নময় বংঘৰ সজাৰ।
কিন্তু! হঠাতে অহা
কোবাল ধুমুহা জাকে
সকলোৰে আশাৰ পাৰিৰিবোৰক
চকুৰ পলকতে কোনোবা
অচিন দেশলৈ লৈ গ'ল।

থাকি গ'ল কেৱল স্মৃতি।
নিৰ্বাক অন্তৰে সিহঁতে
অনুভৱ কৰিছে
পাই হেৰুৱাৰ মৰ্মস্পৰ্শী বেদনা।

এবুকু মৰম আৰু আনন্দেৰে
বান্ধ খোৱা মধুৰ সম্পৰ্কৰ এনাজৰীডাল
এন্ধাৰত যেন হেৰায় নাযায়
তাৰ বাবে কৰা অশেষ চেষ্টাৰ পাছতো

সকলোৰে সুকোমল অন্তৰত
বেদনাৰ একোধাৰী সুগন্ধিত
পুষ্প মালা পিন্ধাই
পৃথিৱীৰ শীতল ছায়াত নিদ্ৰামগ্ন হ'ল। □

সন্ত্ৰাস

- দীপজ্যোতি তেলী
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ, শিক্ষা বিভাগ

কেওফালে শুনোঁ কেৱল সন্ত্ৰাস
হত্যা, লুণ্ঠন, দুৰ্নীতি, ধৰ্ষণ,
পৃথিৱীখনকে যেন কৰিছে গ্ৰাস।
মানুহৰ হৃদয়ত নাই কোমলতা,
সকলোকে লাগে কেৱল,
নিজৰ স্বাধীনতা।

হত্যা-হিংসাই জানো আনিব শান্তি
দুখীয়া, নিচলা আৰু দেশৰ প্ৰগতি,
হে মানৱ বন্ধু, ক'ত হেৰুৱালা তোমাৰ
হৃদয়ৰ আকুলতা?
আনৰ মৃত্যু দেখি হাঁহিব পাৰা!
ক'ত হেৰুৱালা সেই মহান মানৱতা?

কিয় পাহৰিলা মহৎ লোকৰ অমৰ বাণী
'অহিংসাই পৰম ধৰ্ম'
হিংসাৰ পথত খোজ ল'লে তুমি
হ'বাবে পৰাজয়।
সেয়েহে কৰিছোঁ আকুল আহ্বান,
হত্যা-হিংসা-সন্ত্ৰাসৰ ঘটোৱা অৱসান। □

স্বপ্নিল জীৱন মোৰ অলীক কল্পনা

জ্যোতি বৰুৱা
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ, অসমীয়া বিভাগ

চিকুন ফুলাৰ আকাশত,
শূন্যত ওলমি থকা বক্তিম ফল্লুধাৰা।
সুদূৰত বাজে মৌন গুঁঠৰ আৰ্তনাদ।
অপ্রকাশ্যে এটি স্নান আট্টহাস্য।
সৌৰৰণ সেমেকা সপোন
তোমাৰ দুচকুত সুহৰিয়াই যায় সীমনালৈ।
তোমাৰ আঙুলি ফাঁকত ঘাঁহি লোৱা এমুঠি
ধুলিয়ৰি জোনাকৈ।

চিনাকি দি যায় এক আজন্ম প্ৰেমৰ ইতিহাস
তোমাৰ কঁকাললৈ বৈ পৰা চুলি,
হিল্লোলত বাজি উঠে এটি প্ৰেমৰ গুঞ্জন।
জোনাক যামিনী শুকুলা ডাৱৰত,
আছে স্মৃতি অক্ষুট ছাঁ।
বুকুৰ সীৰলুৱে সীৰলুৱে বৈ যোৱা,
স্বপ্নিল জীৱন মোৰ অলীক কল্পনা।
ক্রমশঃ শিল হৈ পৰা মোৰ কল্পনা।
সৃষ্টি প্ৰহেলিকাৰ বঙীণ কল্পনা।
তোমাৰ দুচকুত যুগলবন্দী হোৱা,
বজোৎপল সুযুগু মোৰ প্ৰাণ।
স্মৃতি মণি কোঠাত বাজি উঠা,
সুৰ হীন সকৰুণ গান। □

আঘোণ

সৌৰভ কোঁৱৰ
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

তোমাৰ আগমণত সহবাস কৰোঁ
পথাৰখনৰ স'তে-
ক্রমশঃ সোণোৱালী হবলৈ ধৰা পথাৰখনত
নাচি উঠা কাঁচিৰ কৰচ কৰচ শব্দত
চহকী হোৱাৰ স্বপ্নই
উকমুকাই উঠে মোৰ মন
কাম চাপি যাওঁ তোমাৰ সংগ পাবলৈ
জপিয়াই ফুৰোঁ ফৰিঙৰ পাচত
বাঙলি কৰি ভৰিৰ পতা নৰাৰ আচোঁৰত
তথাপিও দেখোন হেপাঁহ নপলায়
দাৱনীজাকৰ আশাৰ ভৰালটো
থুপ খুৱাই ভৰালৰ ছাঁত
মোৰ প্ৰেমৰ দাঙৰী।

তোমাৰ বান্ধনি বেলিটিয়েও কৈ যায় বহু কথা
দি যায় বহু আশা
ঘৰমুৱা গৰুৰ খোজৰ ধূলিত
বাঁহলৈ উভতিব ধৰা চৰাই-চিৰিকটিৰ শব্দত
অন্তঃসলিল ফল্লুৰ ধাৰা বোৱাই
জীৱন বঙীণ কৰা তুমি আঘোণ
মাথোঁ আঘোণ-। □

এটি শৰৎ সন্ধিয়া

পিংকী বাক্তি

এয়া শৰৎ সন্ধিয়া
চৌদিশে আমোল-মোল
স্নিগ্ধ সুবাস, শেৰালিৰ পৰশ
সোণালী কিৰণ, জোনালী আকাশ
প্ৰতি সন্ধিয়াই কঢ়িয়াই আনে মোলৈ,
এটি সকৰুণ দৃশ্য শৰৎ সন্ধিয়া
পদূলি মুখত ৰোৱা মোৰ শেৰালিজোপা
কি আমোল-মোল গোন্ধৰ পৰশ শিতাত।
শেৰালি জোপাৰ পাতৰ আঁৰত লুকাই থকা
সুদূৰ অতীতৰ স্মৃতিৰ বাসনাৰ কথা
প্ৰতিটি শেৰালিৰ পাহিৰ মাজেৰে
বৈ যায় এটি স্মৃতি, অতীতৰ স্মৃতি
এয়া শৰৎ সন্ধিয়া
অতিকৈ আনন্দৰ পৰশ যুগমীয়া।
প্ৰকৃতিৰ মাজত আপোনপাহৰা
ছয় ঋতুৰ এটি মনোমোহা
শৰৎ সন্ধিয়াৰ পৰশ শিতাত
প্ৰকৃতি পক্ষীৰ আকণ্ঠ মাতত
শেৰালি জোপাৰ পাতৰ আঁৰত
পঞ্চসুৰত গোৱা অমিয়া গীতত
বোৱাই তোলে অমৃত বতৰা
আপোন গীতত আপোন বলিয়া
এটি শৰৎ সন্ধিয়া। □

কবিতা

মল্লিকা বেগম
ইংৰাজী বিভাগ

কবিতা কি ?
এখন পাৰ ভাঙি বৈ অহা নদী
নে সাগৰৰ কোবাল সোঁত
যি কাৰো বাধা নামানে
- মানিব নিবিচাৰে।
বিচাৰি নাপাওঁ ইয়াৰ সংজ্ঞা
নাপাওঁ বিচাৰি উৎস
জানো ইমানেই যে
কবিতাই ভাষা নিবিচাৰে
বিচাৰে মাথোঁ অনুভূতি (অনুভৱ)
যি সানি দিয়ে হৃদয়ত
শান্তিৰ শীতল প্ৰলেপ
সেয়াই কবিতা। □

তোমালোকে নাযাবা পাহৰি.....

বিতোপন শৰ্মা
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ, অৰ্থনীতি বিভাগ

আহিছিলোঁহে সৌ সিদিনা
আৰু আজিচোন উভতিবৰে হ'ল সময়।
স্মৃতিৰ মেতমৰা বোজা কান্ধত লৈ
যাবতো লাগিবই, কিন্তু.....
কিদৰেনো পাহৰি থৈ.....

কেনেকৈনো সকলোৰে পৰা আঁতৰি যাম।
ইমান মধুৰতম দিন আছিল
কিন্তু অতীতৰ গভীৰ সাগৰত ডুবিল সকলো।
মৰম চেনেহৰ সঁচা বাস্কোনক চিঙি
উভতিবলৈ ওলালো ভৱিষ্যতলৈ
সময়ৰ আহুনত।
সময়ে দিবনে পুনৰ লগ।
নাজানো কেনি যাম কোন।
সেই হাঁহি-তামাছা, মান-অভিমান
স্মৃতি মাথোঁ।
নোৱাৰোঁ ভাবিব মই.....
হৃদয়ত চেন বেদনাৰ কোলাহল।

মনত পেলাবানে কেতিয়াবা
বিদায়ৰ চকুপানীবোৰক....
কবানে কাৰোবাক

কলেজীয়া মধুৰ স্মৃতিবোৰক
কিন্তু নিষ্ঠুৰ হৈ নাযাবা
কৰিছোঁ কামনা ইয়াকে মাথোঁ

সোণালী দিনৰ স্মৃতি যাতে

মোহৰি নেপেলোৱা কাহিনীও.....

সোণালী
তোমাক স্বাগতম।
তোমাৰ বোকোচাত উঠি অহা
অজস্ৰ গল্প, কবিতা, প্ৰবন্ধ সন্তোষে
শক্তিমান কৰি তোলা আমাৰ জ্ঞানৰ ভঁৰাল।
স্বপ্নময়ী সোণালী।
তোমাৰ উদং বুকুতেই সিঁচি দিয়ে
বহুজনে আশাৰ বত্ন বীজ।
সময়ত এই সকলো বীজ অংকুৰিত হৈ
ফুলাই তোলা উদং বুকুখনি সোণোৱালীকৈ।

সোণালী! তুমি নৱজ্যোতিময়।
তোমাৰ বুকুতেই বিলীন হৈ থাকে,
কত জনৰ আশা, কতজনৰ নিৰাশা আৰু
কত জনৰ নোপোৱাৰ বেদনাৰ অবুজ ভাষা।
তুমি যেন সকলোৰে অৰ্ধবিকশিত প্ৰতিভা,
সুপ্তকৈ জগাই তোলা।
সোণালী
তোমাৰ লিহিৰিপতীয়া আঙুলিৰে লিখা শব্দবোৰে
সকলোৰে হৃদয়ত ফুলাই তোলে হাচনাহানা।

সোণালী
তুমি সঁচায়ে নৱপ্ৰজন্মৰ উন্নতমানৰ মিডিয়া,
তোমাৰ পৰাই শিকোঁ আমি নতুন নতুন আইডিয়া।
বৰ্ণিলময় সোণালী।
তুমি আমাৰ মনৰ মাজত থাকা যেন
সদায় জ্যোতিস্থান হৈ
প্ৰেৰণাৰ উৎস হৈ। □

তোমাক আজি লগ পামেই পাম ক'ত পলাই হাৰিবা

ননীমাধৱ ফুকন
উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ, বিজ্ঞান শাখা

তোমাক আজি লগ পামেই পাম
ক'ত পলাই হাৰিবা,
মই জানো
চাৰে সাত বজাত পোৱাকৈ কলেজ আহিবা;
ময়ো আহিম
প্ৰথমে অংকৰ টিউচন; তাৰ পাছত কলেজ;
এইচ. এচ ছেকেণ্ডইয়েৰ ক্লাচৰুমৰ দুই নম্বৰ বেঞ্চত তুমি বহিবা;
নোচোৱাৰ চলেৰে হ'লেও এবাৰ দুবাৰ বহুবাৰ চাবা;
অভিমান জাপি দিবা,
লাজ লগাৰ অভিনয় কৰিবা; চকুত চকু পৰিলে
খং কৰি দেখুৱাবা; মই চব্ জানো,
লাহেকৈ দুপাকমান চায়েঞ্চ লেবৰটৰীৰ ফালে
নতুবা গাৰ্ছ কন্মন্ কৰ্মৰ হাঁহিৰ আলাপত
দুই, তিনি... পাঁচ মিনিট খুউৰ বেছি;
ইমানখিনিতো যদি তোমাক লগ পোৱাৰ কথা নাথাকে
আৰ্ছ্ছ গেলাৰীৰ পৰা মোৰ নিলাজ চকুহাল
মাৰি পঠিয়াম, অশ্ৰুশয়ত
শাৰী শাৰী যাঠিখন বেঞ্চৰ দুশ পোন্ধৰজনৰ মাজত
ক'ত বহিছা নো?

ক'ত আছে মোৰ অপেক্ষাৰ অন্ত
জাক জাক ছোৱালীৰ কোনটো জুমত....;
ইয়াতো যদি তোমাক লগ পোৱাৰ কথা নাথাকে
বিদ্যা, দিনটোৰ বাবে উশাহ লোৱা বন্ধ কৰি দিম;
আছা, চায়েঞ্চ প্ৰেক্টিকেল কৰোঁতে ক'ত পলাবা নো?
কাষতেই থাকিম;
তুমি নাচালেও মই তোমাকেই চাই থাকিম;

তুমি একো কৰিব নোৱাৰা
খুউৰ বেছি গালি এটা দিবা
মই হাঁহিম;
পাছত লাগিলে তুমি নেদেখাকৈ কান্দিম
তথাপি হাঁহিম তেতিয়া,.....
তুমি পাছবেলাৰ সময়চোৱা
খুউৰ বেছি কেণ্টিনত সোমাই লাইব্ৰেৰীত বহিবাগৈ
হয়তো লিখি থাকিবা কাৰোবালৈ নীলাখামৰ চিঠি,
নতুবা ভাবি থাকিবা
আজি দেখা সেই ল'ৰাজন
“আগতে ক'ত দেখিছিলোঁ, ক'ত দেখিছিলোঁ,”

চব জানো তোমাৰ কথা
ক'ত পলাই হাৰিবা
তোমাক আজি লগ পামেই পাম;
অহ! তিনি বজাৰ আগতে যদি
ঘৰলৈ যোৱাৰ কথা নাথাকে, তেন্তে
এবাৰ হ'লেও অন্নপূৰ্ণাত নতুবা বৰুৱা কেফেত
সোমাবাই সোমাবা;
বাক, তোমাক যেনিবা আজি লগেই নাপালোঁ,
কাইলৈ কি তুমি কলেজ নাহিবা?

চাই থাকা তুমি,
মইতো চব্ জানো.
তোমাক আজি লগ পামেই পাম
তোমাক আজি ভাল পাওঁ বুলি কমেই কম
তুমি একো কৰিব নোৱাৰা,
বেছেৰী, ক'তো পলায়ো হাৰিবা নোৱাৰা; □

ভালপোৱা

চিৰঞ্জীৱ কটকী
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ, বিজ্ঞান শাখা

চুব খুজিলেই
সৰি আহ'
চাব খুজিলেই
খেদি আহ'
জুখি চাব'
মদাৰৰঙী কলিজাৰ দৰে

সুখত বাগৰি থকা
কজলা দুখ
সাৰটি আছোঁ
নিয়ৰত তিতা জোনাকত
বহি আছোঁ
চাব বিচাৰিছোঁ আকাশীলতাৰ আবেগ

শূন্যতাৰ ৰঙচুৱা বাটত আজি উগমগু
ৰাতিৰ কবিতা। □

মনৰ জলঙাইদি মই সন্তুষ্ট হাঁহিবোৰ
উগাৰ মাৰিব পৰা নাই
পৰিতৃপ্তি লাভা নাই
জীৱনৰ অমৃত যেন সোৱাদৰ পাক্‌খোৱা পথ যেন খাদ্যবোৰ
বাৰে বাৰে হিকাটিহে আহিব খোজে
এটুপি নিৰ্মল পানীৰ আশাত....

হাঁহিবোৰ বিষাদেৰে ভৰি গধুৰ হ'ল
ভিজা মেকুৰীৰ দৰে সংকুচিত হ'ল
জীৱনৰ সেউজীয়া উশাহ
মনৰ সাঁচতীয়া হেপাঁহ....

চোৱা! সোৱা ম'ৰাৰ পাখি কাউৰীয়ে গাত গুজি লৈছে
তাই যে নাজানে, পাখিকেইখন ধুনীয়া হলেও
ম'ৰাৰ মাতটো যে তাইৰ দৰেই কৰ্কশ

তাই পাখিকেইখন গাত গুজি লৈছে
উৰিব বিছাৰি আপোন পাহৰা হৈছে
তাই জানো দিব পাৰিব এটি সুৰীয়া মাত
পাৰিবনে মাৰিব এটি সন্তুষ্ট হাঁহি.....। □

কৃত্ৰিমতা

চিৰন্তন গগৈ
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ, প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ

অনুভৱ

বিদায়ৰ সন্ধিক্ষণত অনুভৱৰ একলম...

মিলনৰ ক্ষণ যিমান মধুৰ
বিদায়ৰ ক্ষণে সিমানে কৰুণ।।

সময় এখন বোৰঁতী নদীৰ দৰে, ই অবিৰাম গতিত বৈ থাকে, কালৈকো বৈ নাথাকে। এই বোৰঁতী সময়ৰ লগত বৈ যাবলৈ আমি সকলোৱে বাধ্য। এই পাখি লগা সময়ৰ তাগিদাতে এদিন মইয়ো এক উচ্চ শিক্ষাৰ স্বপ্ন লৈ কলেজীয়া জীৱনৰ প্ৰথম খোজ পেলাইছিলোঁ ২০০৬ চনৰ এটি শুভ দিনত, এনে এখন মহাবিদ্যালয়ত যিখন শিৱসাগৰ জিলাৰ বিশেষ ঐতিহ্যৰে মহিমামণ্ডিত তথা অগ্ৰণী শিক্ষানুষ্ঠান, যাৰ নাম “সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।”

সৌ সেইদিনা এই মহাবিদ্যালয়খনিত প্ৰবেশ কৰিছিলোঁহে, এতিয়া দেখোন প্ৰস্থান কৰিবৰে হ'ল। মহাবিদ্যালয়ত তিনিটা বছৰ পাৰ কৰা কলেজীয়া জীৱনৰ সুমধুৰ দিনকেইটা কেনেকৈ পলকতে আৰম্ভ হৈ অন্ত হ'ল ত'তকৈ ধৰিব নোৱাৰিলোঁ। মহাবিদ্যালয়খনত প্ৰথম পৰ্দাপণ কৰাৰ দিনটোৰ কথা মনত পৰিলে মই নষ্টাল'জিক হৈ পৰোঁ, সঁচাকৈয়ে সেইদিনা যে মই বৰ ভয় আৰু শংকিত মনোভাৱেৰে মহাবিদ্যালয়খনিত খোজ পেলাইছিলোঁ, যদি চিনিয়ৰসকলে মোক বেগিং কৰে, তেতিয়া মই কি কৰিম... এনেধৰণৰ কথাই মোক শংকিত কৰি তুলিছিল। কিন্তু যেতিয়া এখোজ-দুখোজকৈ আগবাঢ়ি গ'লোঁ দেখিলোঁ মই ভাবি থকা কথাবোৰৰ বিপৰীতটোহে হৈছে। ইমান সুন্দৰকৈ অগ্ৰজসকলে যি এক বৰ্ণনা অনুষ্ঠানেৰে স্বাগতম জনাইছিল, সেয়া দেখি মইয়ে অভিভূত হৈ পৰিছিলোঁ।

নিয়তিৰ কি যে পৰিহাস। নিষ্ঠুৰ সময়ে লাহে-লাহে সংকেত দিব ধৰিছে যে তুমি এতিয়া বিদায়ৰ সন্ধিক্ষণত। কিন্তু! কেনেকৈ জনাওঁ তোমাক বিদায়। বিদায় বুলি কলেই মোৰ বুকুত শেলে বিক্ষিপ্ত খোজে। কেনেকৈ পাহৰোঁ বাক মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ তামুলী ছাৰকে প্ৰমুখ্যে কৰি শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু সকলৰ মৰম তথা সাৰগৰ্ভ উপদেশবোৰৰ কথা মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত কৰা কলেজ উইক, বিভিন্ন উৎসৱ, চেমিনাৰ কথা, Field Study ৰ বাবে যোৱা কাজিৰঙা যাত্ৰাৰ কথা, কেণ্টিন, লাইব্ৰেৰী, ৬ নম্বৰ ক্লাছকামৰ ভিতৰত তথা শাৰী-শাৰীকৈ থকা গছৰ তলত বহি মনো, জোৎসালী, লোপা, বিকতা, ছয়নিকা, চাংকু, বিতোপন, দেৱজিৎ, দ্বীপচান আদিৰ লগত পাৰ কৰা মধুৰ স্মৃতিবোৰৰ কথা, মজা মজা গাংবোৰৰ সোৱাদৰ কথা, হাঁহি-ধেমালিৰে নাচি-নাচি পিকনিক খাবলৈ গৈ ৰং-তামাচাবে পাৰ কৰা মুহূৰ্তৰ কথা....। এই স্মৃতিবোৰ মোৰ মানসপটত কাহানিও মচিব নোৱাৰাকৈ সজীৱ হৈ থাকিব।

কিছুদিনৰ পাছতেই বহুমূলীয়া কলেজীয়া জীৱনৰ পৰিসমাপ্তি ঘটিব। “সোণাৰি মহাবিদ্যালয়”তোমাৰ পৰা লৈ যাম বহু তিতা-মিঠা স্মৃতি, যিবিলাকে পিছত মোক তোমালৈ মনত পেলাব। মৰমৰ মহাবিদ্যালয়খন এৰি যোৱাৰ আগতে প্ৰতিজন শিক্ষাগুৰুৰ লগতে বিশেষকৈ অধ্যয়নৰ দিশত পূৰ্ণ সহযোগিতা আৰু প্ৰেৰণা আগবঢ়োৱা অপৰ্ণ বৰুৱা ছাৰ, দীলিপ ৰঞ্জন বৰুৱা ছাৰ, মিন্টু গগৈ ছাৰ আৰু পৰানন কোঁৱৰ ছাৰলৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা ও কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। এই আপাহতে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰস্থাগাৰিকা বাণী দেৱী বাইদেউলৈও ধন্যবাদ তথা কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। বৰ্তমান অধ্যয়নত ব্ৰতী হৈ থকা ভণ্ডি-ভাইটিসকললৈও মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

বিদায়ৰ সন্ধিক্ষণত মোৰ আকৌ ক'ব মন গৈছে-

যোৱাৰ পৰত সৰা শেৱালী বুটলি

কি হ'ব কোৱা

নাই যে সময় উভটি যোৱাৰ,

এতিয়া বেদায় বেলা-।

পৰিসমাপ্তিত, মৰমৰ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়খন জাকতজিলিকা হৈ নীলিম আকাশত জিলিকি ৰোৱাৰ কামনাৰে মৰমৰ অটুত বন্ধনৰ এনাজৰীৰ পৰা বিদায় মাগিছোঁ।।

"Long Live Sonari College."

সুৰভী গগৈ, স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

সময় গতিশীল। নদীৰ সোঁত বৈ থকাৰ দৰে সময়ো গৈ থাকে একে গতিৰে। বিদায়ো ঠিক এনে এটি অনুভৱ য'ত থুপ খাই থাকে সুখ-দুখ, হাঁহি-কান্দোন, ধেমালিৰে ভৰা জীৱনৰ প্ৰতিশ্ৰুতি। সোণাৰি চহৰৰ উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠান সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত ২০০৬ চনত স্নাতক ১ম বৰ্ষত নামভৰ্তি কৰি মোৰ শিক্ষা জীৱনৰ তিনিটা বছৰ পাৰ কৰিলোঁ। এই মহাবিদ্যালয়খনৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকলৰ পৰা যি শিক্ষা তথা মৰম চেনেহ পালোঁ সেয়া সঁচাকৈয়ে উল্লেখনীয়। লগতে মৰমৰ বন্ধু-বান্ধৱসকলৰ ভ্ৰাতৃত্বপূৰ্ণ তথা বন্ধুভাৱাপন্ন মনোভাৱো সঁচাকৈ প্ৰশংসনীয়।

মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত প্রতিটো অনুষ্ঠানতেই মই জড়িত আছিলোঁ আৰু এই ক্ষেত্ৰত শিক্ষাগুৰু তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সহায়-সহযোগিতা লাভ কৰিছিলোঁ।

শেষত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাস্বীন উন্নতি কামনা কৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সুন্দৰ ভৱিষ্যত কামনা কৰিলোঁ।

তন্ময় গৌতম বৰুৱা, স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

যাবলৈ ওলালোঁ; যাবলৈ ওলালোঁ; সুদীৰ্ঘ দুটি বছৰত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিবলৈ পাই মই ধন্য মানিছোঁ। নিয়তিয়েই উটুৱাই, নিয়তিয়েই গঢ়ে।

মহাবিদ্যালয় অধ্যক্ষ মহোদয় এজন নিষ্ঠাবান শিক্ষক। তেওঁৰ লগতে শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী সকলো একো একোজন কৰ্তব্যপৰায়ণ ব্যক্তি, মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মচাৰীসকলো একো একোজন মৰমিয়াল লোক।

হয়তো দুটি বছৰত কি পালোঁ বৰ্ণনা কৰিবলৈ সহজ নহব। মৰমৰ বন্ধু-বান্ধৱ, দাদা-বাইদেউসকলক কেতিয়াও নাপাহৰোঁ। নাপাহৰোঁ বন্ধু-বান্ধৱৰ লগত পাৰ কৰা বহু মধুৰ ক্ষণ য'ত মাথোঁ হাঁহি আৰু আনন্দেৰে উপচি আছিল। মহাবিদ্যালয়খনে আগন্তুক বছৰত উন্নতিৰ পথত আগুৱাই যাওঁক এই মানসেৰে

দিনবোৰ গলগৈ

মাহটো যাবৰে হ'ল

বছৰটোৱে হাতবাউল দি মাতিছে,

যাবৰ বেলিকা অশ্ৰুৰ ঢল বোৰাই;

কৈ যাম 'জয়তু "সোণাৰি মহাবিদ্যালয়";

"জয়তু, "সোণাৰি মহাবিদ্যালয় জয়"।

চন্দন লাহন, উচ্চতৰ মাঃ ২য় বৰ্ষ

মোৰ অনুভৱৰ দলিলাত সৰ্বপ্ৰথমে ইতিহাসে গৰকা সোণাৰি মহাবিদ্যালয়লৈ প্ৰণাম আৰু শ্ৰদ্ধাঞ্জলি যাচিছোঁ। এই ক্ষণতে সেইসকল চিৰনমস্য ব্যক্তিক শ্ৰদ্ধাৰে সুঁৱৰিছোঁ যিসকলে অশেষ ত্যাগ আৰু কষ্টেৰে এই পবিত্ৰ জ্ঞানৰ মন্দিৰটি স্থাপন কৰি থৈ গ'ল।

মহাবিদ্যালয়ত কটোৱা অনুভৱ সম্পৰ্কে একলম লিখাৰ আৰম্ভণিতে এবুকু মৰম আৰু শ্ৰদ্ধাৰে মহাবিদ্যালয়খনৰ অধ্যক্ষ ডঃ ৰাজেন তামুলীছাৰ, উপাধ্যক্ষ শ্ৰীযুক্তা ৰতিপ্ৰভা বাইদেউক প্ৰমুখ্যে কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো প্ৰবক্তালৈ বিশেষকৈ মোৰ বিভাগীয় ছাৰ-বাইদেউ ৰঘুনাথ কাগয়ং ছাৰ, ৰীতা দত্ত বাইদেউ, পদ্মা বাইদেউ, বিজয়লক্ষ্মী বাইদেউ, জ্যোতিৰেখা বাইদেউ, আৰু আমাৰ সকলোৰে মৰমৰ বিৰিঞ্চি শইকীয়া ছাৰ আদি সকলোলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

কৈশোৰ আৰু যৌৱনৰ বহুতো ৰঙীন সপোন বুকুত বান্ধি জ্ঞানৰ মন্দিৰ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ দুৱাৰদলিত ভৰি দিছিলোঁ ২০০৬ চনৰ কোনোবা এটি দিনত। আৰু তেতিয়াৰ পৰাই বুজি উঠিলোঁ মহাবিদ্যালয়খনৰ পৰিবেশ, ইয়াৰ আত্মীয়তাক। প্ৰথমৰ সংকোচ আৰু অস্থিৰ সময়বিলাক অতিক্ৰম কৰি বিলীন হৈ পৰিছিলোঁ কলেজ পৰিয়ালৰ লগত। অনুভৱ কৰিছিলোঁ এক গভীৰ আত্মীয়তা লাইব্ৰেৰী, কেণ্টিন, কলেজ ফিল্ডৰ সতে। গঢ়ি উঠিছিল সহায়তাৰ কলেজৰ চৌপাশৰ সৌন্দৰ্যৰ স'তে; অতি প্ৰিয় হৈ উঠিছিল শ্ৰেণীসমূহ। বহুতো মান-অভিমান আৰু সৰু-সুৰা বিবাদৰ মাজতো সকলোৰে মাজত ভাই-ভগ্নীৰ যি সম্পৰ্ক সেই সম্পৰ্ক গঢ়ি উঠিছিল। প্ৰত্যেকে-প্ৰত্যেকৰ সুখ-দুখৰ সতে জড়িত হোৱাৰ চেষ্টা চলাইছিলোঁ। কলেজৰ পাঠদানৰ সংগতি ৰাখি নিজৰ পঢ়া-শুনা অটুত ৰাখিছিলোঁ।

কিন্তু সময় বৰ নিষ্ঠুৰ। সময়ৰ তাগিদাত কেনেদৰে মহাবিদ্যালয়ৰ তিনিটাবছৰ বাগৰি গ'ল টলকিবই নোৱাৰিলোঁ। আজি তৃতীয়বৰ্ষৰ শেষ ক্ষণতে সন্মুখীন হব লগা হ'ল 'বিদায়' নামৰ বেদনাজৰ্জৰিত এটি শব্দৰ স'তে। আৰু আমি ইয়াক আকোঁৱালী লোৱাতো কাৰ্য বুলি মানি আহিছোঁ যেতিয়া সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা বিদায় লোৱাতো কৰ্তব্য। কিন্তু 'বিদায়' মানেই পাহৰি যোৱাটোক নুবুজায়। সেয়েহে হয়তো অজিৎ গগৈয়ে কৈছে-

"কোনে কাক বিদায় জনাব পাৰে
বুকুত খোদিত হ'ল যাৰ সঠিক ঠিকনা।"

শেষত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সুনাম জাকত জিলিকি থাকক তাৰে কামনাৰে আৰু অনাগত দিনবোৰত সকলো স্মৃতিক ধৰি ৰখাৰ প্ৰতিশ্ৰুতিৰে—।

দিশ্ৰী টায়ে, অসমীয়া বিভাগ

শ্ৰদ্ধাৰে-

কি লিখোঁ বাকু? লিখাখিনিয়েই জানো স্মৃতি জীয়াই ৰাখিব পাৰিম? মানুহৰ দুদিনীয়া জীৱনটোত বহুতক লগ পোৱা যায় আৰু সকলোৰে স্মৃতিৰ পটত একোটা সুকীয়া স্থান অধিকাৰ কৰে, আপোনালোকেও সেইদৰে মোৰ স্মৃতিত সজীৱ হৈ থাকিব।

সময় বৰ নিষ্ঠুৰ। এই নিষ্ঠুৰ সময়ে কেতিয়াবা দি যায় মিলন আৰু আনন্দৰ মধুৰ আবেগ আৰু কেতিয়াবা বিচ্ছেদৰ কৰুণ ইংগিত....।

হে মহান অগ্ৰজসকল, মহাবিদ্যালয়ৰ এই পাঁচবছৰীয়া জীৱনত আপোনালোকৰ পৰা অধিক মৰম-চেনেহ, পৰামৰ্শ, মাৰ্গদৰ্শন আৰু অন্যান্য বহুতো পালোঁ। আজি আপোনালোকক দিবলৈ মোৰ ফালৰ পৰা একাঞ্জলি শুভেচ্ছাৰ বাহিৰে আন একোৱেই নাই।

হে মহান অগ্ৰজসকল, আপোনালোকৰ ওচৰত যদি কিবা দুখ লগাইছিলোঁ সেইবোৰৰ কাৰণে ক্ষমা মাগিছোঁ।

শেষত, আপোনালোকৰ ভৱিষ্যত জীৱন উজ্জ্বল আৰু মংগল কামনাৰে-

আপোনালোকৰ 'অনুজ'

- সৌৰভ কোঁৱৰ, স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ, অৰ্থনীতি বিভাগ

"সময়বোৰ গেছে উৰি উৰি

ডাৱৰৰ আঁৰে আঁৰে লুকাভাকু কৰি কৰি

ভৰিছে বুকু মোৰ বেদনাত আজি

আঁতৰি অহাৰ দুখত

তোমাৰে কাষৰে পৰা

বিদায় যে ল'বৰে হ'ল"

বিদায়ৰ বেদনা যে ইমান দুখ লগা বুজিছোঁ আজি। সময়ৰ হাতত হাত ধৰি উভতিবলৈ ওলাইছোঁ অনাগত অদৃশ্য ভৱিষ্যতৰ সৈতে মুখামুখি হবলৈ।

২০০৬ চনৰ এক মধুৰ বাতিপুৰা ভৰি থৈছিলোহি এই মহাবিদ্যালয়খনত। অতি কম সময়ৰ ভিতৰতে আপোনতাৰ বাস্কোনেৰে মেৰিয়াই লৈছিলোঁ সকলো; কেণ্টিন, হোষ্টেল, কলেজ প্ৰেক্ষাগৃহ, পুথিভঁৰাল, নানা ৰঙী ফুলেৰে সুবাসিত কৰি ৰখা মহাবিদ্যালয়ৰ ফুলনি, এই আটাইবোৰ মোৰ বাবে আছিল মন পৰশা আৰু আজি স্মৃতি হৈ যাব সকলো হৃদয়ৰ কোনোবা এক গভীৰ কোণত।

পাহৰিব নোৱাৰা ছাৰ-বাইদেউহঁতৰ লগত মধুৰ সম্পৰ্ক, কেণ্টিন, ফিল্ডত বহি বন্ধু-বান্ধৱীৰ লগত পাৰ কৰা মধুৰ দিনবোৰক, মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ, সৰস্বতী পূজাৰ উৎসাহ উদ্দীপনা, বিশেষকৈ শিক্ষক দিৱস উদ্‌যাপন, ক্ষেত্ৰ অধ্যয়নৰ বাবে কাজিৰঙালৈ তথা বনভোজৰ কাৰণে বৰহিললৈ যোৱা স্মৃতিমন্ত সদায় সজীৱ হৈ ৰ'ব।

শেষত, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাস্বীন উন্নতিৰ কামনাৰে.....

- বিতোপন শৰ্মা

স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ, অৰ্থনীতি বিভাগ

জ্ঞানপীঠ বঁটা

শান্তিপ্ৰসাদ জৈনৰ দ্বাৰা ১৯৪৪ চনত স্থাপিত 'ভাৰতীয় জ্ঞানপীঠ' নামৰ সাহিত্য সংস্কৃতিৰ সমিতি এখনে এই বঁটা প্ৰদান কৰে। বিভিন্ন ভাৰতীয় ভাষাত ভাৰতবৰ্ষৰ সাহিত্য ক্ষেত্ৰলৈ আগবঢ়োৱা বিশিষ্ট বৰঙণিৰ বাবে এই বঁটা প্ৰদান কৰা হয়। এই বঁটা লাভ কৰোঁতা জনক নগদ ২.৫ লাখ টকা, এখন মানপত্ৰ আৰু সৰস্বতীৰ এটি প্ৰতিমূৰ্ত্তি আগবঢ়োৱা হয়।

১৯৬৫ চনত প্ৰথম জ্ঞানপীঠ বঁটা বিজয়ী সাহিত্যিক গৰাকী হ'ল- জি. শংকৰ কুৰুপ। এতিয়ালৈ দুগৰাকী অসমীয়া সাহিত্যিকে জ্ঞানপীঠ বঁটা লাভ কৰিছে। তেওঁলোক হ'ল 'মৃত্যুঞ্জয়' নামৰ উপন্যাসখনৰ বাবে ডঃ বীৰেন্দ্ৰ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য (১৯৭৯) আৰু ভাৰতীয় সাহিত্যলৈ আগবঢ়োৱা বিশেষ বৰঙণিৰ বাবে ২০০০ চনত ডঃ মামণি ৰয়ছম গোস্বামী।

আশাপূৰ্ণ দেৱী (১৯৭৬), অমৃত প্ৰীতম (১৯৮১), মহাদেৱী বৰ্মা (১৯৮২), আৰ মহেশ্বৰী দেৱী (১৯৯৬), ৰ পিছত মহিলা লেখিকা হিচাপে ডঃ ইন্দিৰা গোস্বামীয়ে তেখেতৰ 'আধালেখা দস্তাবেজ'ৰ বাবে এই সন্মান লাভ কৰিছে।

সংগ্ৰাহক - নয়নজ্যোতি বুঢ়াগোহাঁই

NREGA

as a tool to remove poverty

Arpon kr. Boruah
HOD, Economics.

Poverty can be defined as a social phenomenon in which a section of the society is unable to fulfill even its basic necessities of life. Poverty is a plague affecting all parts of the world and it has many faces and dimensions. In India, poverty has been defined as that situation in which an individual fails to earn income sufficient to buy him bare means of subsistence. But the concept of poverty in U.S.A. would be significantly different from that in India, because the average person is able to afford a much higher level of living in the United States. As such, measurement of poverty is different in different countries. For example a family of 5 members living below poverty line in USA whose annual earning are below \$13,743 (Over Rs. 56,000 per month). But according to UNDP report a person can be termed as living below poverty line whose income is \$1 per day. In Indian context, according to this statement a person earning about Rs. 50 per day is living below poverty line. Again poor people are those whose per capita calorie consumption intake is 2,400 in rural areas and 2,100 calories in urban areas.

In March, 2006, govt. of India's revised definition of poverty includes 13 parameters, which include-

- ⇒ Land holding.
- ⇒ Type of dwelling.
- ⇒ Clothing.
- ⇒ Food security.
- ⇒ Hygiene.
- ⇒ Capacity for buying commodities.
- ⇒ Literacy.
- ⇒ Minimum wages earned by the household.
- ⇒ Means of livelihood.

- ⇒ Education of children.
- ⇒ Debt.
- ⇒ Migration from rural to urban areas.
- ⇒ Priority for govt. assistance.

After independence the five year plans of India undertake different policies to remove poverty from the country. Late Prime Minister Indira Gandhi raised a slogan 'Garibi Hatao' in 1969. As well as she nationalised 14 private sector commercial banks with a view to provide bank credit to the rural poor. But all such practices were in vain. From the fifth five year plan different poverty alleviation programmes were also included in the plan process. But the percentage of poverty remains the same. In the last decade of the 20th century various new thoughts came into being in the name of globalization, privatization and liberalisation. Thus a new scheme was introduced by UPA govt. in February 2, 2006. The new scheme was 'The National Rural Employment Guarantee Act.(NREGA). Now this scheme is renamed in 2009-10 annual central budget as 'Mahatma Gandhi National Rural Employment Guarantee Act'. There is a difference in this scheme from earlier ones. Because it is an Act. It means under this act people living below poverty line are guaranteed to get employment in rural development activities. The main features of this Act was-

- ⇒ NREGA is not just a scheme but an Act providing legal guarantee to work.
- ⇒ Panchayati Raj institutions (PRI) will have principal role in planning and implementation.
- ⇒ Transparency, accountability, social audit and people's participation will be ensured through institutional mechanism.

- ⇒ Grievance redressed mechanism will be put in place.
- ⇒ One third beneficiaries will be women.
- ⇒ Any adult person in the notified area willing to do unskilled manual work, can apply for registration with Gram Panchayat. He/she then be issued a job card.
- ⇒ The job card is the legal instrument that will entitle the registered person to apply for employment under the Act.
- ⇒ Registration will be open throughout the year.
- ⇒ Employment will be given within 5km. of the applicant's residence, else additional wages will be paid.

Thus, rural households in all the districts of the century can now exercise various Rights under the Act, such as-

- ▲ The right to demand employment
- ▲ The right to get employment within 15 days of their demand
- ▲ The right to get unemployment allowance if the employment is not given within 15 days.
- ▲ The right to be paid statutory wages prevalent in the state.
- ▲ The right to worksite facilities like drinking water, sheds for children and first aid.

The application for employment may be given to the gram panchayat or to the programme officer at the block level.

There are examples of such programme undertaken in other parts of the globe. Argentina formulated such a plan in 2002 after the economic collapse of that country. The plan was known as Jefe de Hoger plan. The activities of this plan was only meant for municipal areas only where it covered community service, health, education, child care and self-employment. But NREGA in India mainly covered the rural poor. Initially it was executed in 200 backward districts of the country. Later on it was extended to 350 districts and from April 1, 2008 it covered all the 596 rural districts of the country as a whole.

NREGA provides at least 100 days employment facility in a year to the rural poor. And they will get wages at government rate. People will be employed in activities like road

development, watershed projects, irrigation, rainwater harvesting, digging of pond, establishments of park for children, agricultural works; horticulture development etc. The Act gives importance on quality products and creating assets for future income generation. NREGA was also included under the RTI periphery and Gaon panchayats have been involved in the planning and executing works under this programme.

Despite all these brighter provisions NREGA has not been performing in equal terms in all the states of India over the last three years. The financial allocation made for the scheme in 2007-08 was Rs. 12,000 crore, which was increased to Rs. 16,000 crore in 2007-08 and Rs. 39,100 crore in 2009-10 annual central budget.

Many poor households are coming forward for job-cards. Migration from rural areas to towns and cities have declined in Andhra Pradesh, Rajasthan, Chattisgarh and Orissa, wages are increasing from the minimum levels in many districts and participation of women in work has been increasing. But no state has succeeded in achieving 100 days work for any household. According to annual reports of the Union Ministry of Rural Devt. Only 43 days work was provided on an average by the states in 2006/07 and 35 days in 2007/08.

The failure of the NREGA is mainly due to the govt. apathy for the successful implementation of the scheme. For example, one full time District Programme Officer has to be appointed solely for NREGA works. But in most states additional charges are given to the BDOs instead of appointing a programme officer. Besides, in most of the blocks junior engineers are assigned to plan the NREGA works. But they are already constrained by their own workload. Sometimes, required fund is not released in due time for administrative constraints. Similarly planning is made at the top level without keeping in view the needs of different regions. For example, in Beelmukh Gaon panchayat of Lakhimpur District received an amount of Rs. 27 lakh for pineapple plantation. But the area is

suitable for pulses and sericulture. So, proper involvement of govt. Machinery and proper planning only will help the success of NREGA.

For the success of NREGA in the future Mihir Shah and members of Samaj Pragati Sahayog, an NGO, have offered certain suggestions and recommendations. The

appointment of full time project officer and coordinators in every block, a fund of Rs. 50,000 crore for NREGA, costing, capacity building by HRD, introduction of one year Diploma course on NREGA in colleges and the use of IT to end administrative delays are some of the suggestions for the future of NREGA. □

The highest IQ

Marilyn vos Savant, an American magazine columnist and playwright, has an IQ score of 228. She became famous when the Guinness Book of World Records listed her under the Highest IQ category.

Tobacco, the killer

The smoking rate for men in India is 29p.c. while it is three percent for women. Tobacco chewing rate is 29p.c. for men and 12pc. for women. Smoking and chewing tobacco have resulted in over 800,00 deaths in the country, it is recommended.

Father of the Nation on currency notes

The Father of the Nation appeared on Indian bank notes as M.K. Gandhi until 1997. It was then changed to Mahatma Gandhi.

Reading by Touch

A blind person who uses the Braille system can understand up to 150 words in a minute. This is about half the speed of a sighted person reading ordinary text.

Booker Prize Twice

V.M. Coetzee (South Africa) and Peter Carey (Australia) have won the Man Booker Prize to times each.

Where they Rest

1. Mahatma Gandhi - Rajghat
2. Jawaharlal Nehru - Santhivan.
3. B.R. Ambedkar - Chatyabhoomi.
4. Indira Gandhi - Sakthisthal.
5. Charan Singh - Kisan Ghat
6. Zail Sing - Ektasthal
7. Rajiv Gandhi - Veerbhoomi.
8. Morarji Desai - Abhayghat.
9. Gulzarilal Nanda - Narayanghat.
10. Jogjivan Ram - Samthasthal.
11. Lal Bahadur Shastri - Vijoyghat.

Length of some important rivers (in kms.)

1. Indus	-2,900
2. Brahamaputra	- 2,900
3. Ganga	- 2,510
4. Godavari	-1,450
5. Narmada	-1,290
6. Krishna	-1,290
7. Mahanadi	- 890
8. Kaveri	-760

Highest, Lowest, Coldest

Asia has the highest (Mount Everest), the lowest (the dead sea, the large lake on Israel-Jordan Boarder), and the coldest (Siberia) places in the world.

Collected by : Nayanjyoti Buragohain

Inclusive Growth - Theoretical and Practical issues

Dilip Ranjan Boruah.
Lecturer, Deptt. of Economics

Indian Economy has passed over ten five-year plans and the Eleventh Five-Year Plan (2007-2012) is now under execution. Though the country has experienced a slow rate of growth till 1980, it got momentum in last three decades. The growth rate between 1950-80 was only 3.56% in average. Similarly, the increase in per capita income during the same period was observed between 1 to 1.95 percent. But, the economy entered into the high economic growth stage in 1980. There appeared a sharp rise in growth rate to 5.38 percent during 1980-90 and 5.58 during 1990-2000. During the first four years of 10th plan (2002-2006), the economy was further picked up with 8.7% annual growth rate. Now, it reaches the point of 9% and it is expected that by the end of 11th plan Indian economy will grow at the rate of 10%. India is now regarded as the fastest growing developing country after China. After a many trial and error the policy makers seemed to have arrived a judicious mix of industries, institutions and instruments to propel the economy on to a higher growth path. China has made the same about two decades ago. Apparently, such high growth rate indicates a bright picture of the country. But what is the reality? Who gets the fruits of such high growth? What are the conditions of the common people? In the context of such questions the concept of 'Inclusive Growth' is getting importance in economic decisions of the policymakers.

What is inclusive growth :

The 11th Five-Year Plan strategy is "towards faster and more inclusive growth." The approach paper of 11th plan included the vision of more faster, more broad-based and inclusive growth. The concept of inclusive growth, though included recently in Indian planning and attained wide use in several countries, is not well defined. According to World

Bank, inclusive growth can be achieved by "focusing on expanding regional scope of economic growth, expanding access to assets and thriving markets and expending equity in the opportunities for the next generation of Indian citizens no matter who they are and where they live." Besley uses 'growth elasticity of poverty' as a measure of inclusiveness of the poor in the growth process. Dr. Montek Singh Ahluwalia, the Deputy Chairman of planning commission provides two interpretations- (1) achieving a growth process in which people in different walks of life feel that they too benefit significantly from the process. (2) Poverty was one dimensional, but lack of inclusion now is multidimensional and interlinked with regional and caste issues The plan is no longer about a model, it is now about pulling together a whole lot of forces and impulses An inclusive strategy should provide for health, education and agriculture." The UNDP defines inclusive growth by laying emphasis on the production and income sides of gross domestic product as "the process and the outcome where all groups of people have participated in the organization of growth and have benefited equitably from it. Thus inclusive growth represents an equation - with organization on the left hand side and benefits on the right hand side." Abhijit Sen has mentioned that one of the necessary condition for inclusive growth is that the disparity in per worker income between agriculture and non-agriculture should not widen.

From the various interpretations made by different experts and organisations we can deduce that inclusive growth is a strategy of the growth process which are so far excluded. In fact, in simplified form, inclusive growth refers to setting of intensive plans and targets for upliftment of

agriculture, social sector, backward regions and the common people which are so far lagging behind.

Objective of inclusive Growth Strategy:

The recent GDP growth rates of India implies that the country is growing rapidly and acquires the capability to compete with the developed economics. But the vast poverty, low quality of life, increasing unemployment, massive suicide of the cultivators etc. can never prove this. The Eleventh Planning Commission realised this fact and accordingly incorporated inclusive growth strategy in the plan. The objectives of inclusive growth are implicit in its different interpretations. The principal objectives in this regard can be mentioned as under-

⇒ To improve the welfare of the vast masses of people by enhancing opportunities of education and training, health and nutrition etc.

⇒ To enable the poorer sections to enjoy the fruits of development by setting specific schemes for their economic development.

⇒ To spread the growth process to backward regions and district.

⇒ To eliminate the sense of negligence to the rural mass in the growth process.

Key components and Measures:

The inclusive growth strategy possesses some key components which can not be overlooked for its effective implementation. These are-

⇒ **Selection of areas excluded:** This is the task of policy formulation. The policy makers should select the sectors, areas and the people who are still deprived of the fruits of rapid growth.

⇒ **Participatory Development:** The bottom-up planning or grass root planning is an essential component of this strategy. The common people should be allowed to take part in plan formulation.

⇒ **Inclusive Governance:** The local governments should be empowered. Proper representation, effective devolution of functions, finance and functionaries in the local bodies must be ensured.

⇒ **Monitoring & Evaluation:** Frequent monitoring of the execution of plans and programmes and their timely evaluation are most essential.

Otherwise the target groups will not be benefited and corruption will emerge.

Considering these key components the inclusive growth strategy needs to take some direct measures.

⇒ Stepping-up investment in rural areas, in rural infrastructure and agriculture.

⇒ Increased credit availability particularly to farmers, persons engaged in animal husbandry, fishery, sericulture etc. and offering remunerative price for their products.

⇒ Increased rural employment including provision of social safety.

⇒ Increased public spending on education and healthcare.

⇒ Investment in urban renewal, improving quality of life for urban poor.

⇒ Empowering SC, ST, and OBC, minorities, women and children socially, economically and educationally.

⇒ Adequate arrangements for capacity building among educated unemployed through skill formation and entrepreneurship development.

Tasks Ahead:

For realisation of effective results through inclusive growth the following aspects must be taken into account with high order importance.

⇒ Substantial revision of Financial rules and regulations of the Govt. ensuring control and development orientation.

⇒ Computerised file monitoring system to increase efficiency and reduce time gap.

⇒ Capacities of the implementing departments are to be strengthened.

⇒ Frequent evaluation of ongoing projects and timely modification if required should be made.

⇒ Money has to be used efficiently for the purpose as allotted.

⇒ Corruption at all levels must be stopped.

Now, more than the half of the eleventh plan period has elapsed. But the status of inclusive growth till today seems not impressive as it is projected in theory. No doubt, planning commission allocates huge fund for rural development and for the upliftment of the mass people. Large amount of money are allocated for infrastructure building in rural and

backward areas. But, effective implementation of these are not reflected. The local self Governments are functioning with vested political interest. Selections of beneficiaries, especially in Assam are arising complaints. Money earmarked for different schemes are not fully utilised. If it would have been properly utilised the picture of our rural areas would

have been totally changed till today. Moreover, some modifications in the schemes need to be undertaken. Instead of providing free assistance more concentration on gainful and productive employment of the rural people needs priority. Otherwise, the nature of the beggar will crop-up where people strive everything from the Govt. □

The most populated Island country

Indonesia is the most populated island country in the world. Its population is around 237m. Population grows at the rate of 1.2% p.a.

The First Atomic Bomb Test

The first atomic bomb was tested at Alamogordo in New Mexico. The first atomic bomb manufactured by the U.S.A. dropped on Hiroshima in 1945.

The Longest Written Constitution

The Indian Constitution is the longest written constitution of any Independent nation in the world. It has adapted from sources like the Upanishads, the British, U.S., Irish, French, Canadian and Australian constitution and former USSR.

What do these place names means?

1. Bangkok	-Region of the Olive Trees.	12. Kula Lumpur	- Mouth of Muddy River.
2. Beijing	- Northern capital.	13. Mesopotamia	- Between the Rivers.
3. Bihar	- Monestry.	14. Myanmar	- The strong.
4. Druk Yul (Bhutan)	- Land of the Thunder Dragon.	15. Nepal	- Fly down.
5. Gangtok	-Hill summit.	16. Pacific	- Calm.
6. Hanoi	- Inside the river.	17. Pakistan	- Land of the Pure
7. Hunan	- South of the Lake.	18. Pyongyang	- Flat land.
8. Japan	- Sun Origin.	19. Sikkim	- Summit.
9. Kanchanjonga	- Five Treasures of the snow.	20. Sri Lanka	- Island of the Blessed.
10. Kathmandu	- Wooden Temple.	21. Srinagar	- City of happiness.
11. Krung Thep	- City of Angles.	22. Taiwan	- Terrace Bay.
		23. Thailand	- Free People.

Collected by : Nayanjyoti Buragohain

Chaman Nahal and his Novels : An Introduction

Sunil Dutta
HOD, English

Chaman Nahal is a prominent Indian writer in English. He achieved great success both as a teacher and as a writer. He was formerly Professor and Head of the Department of English at the University of Delhi. His life as an academic and literary artist blossomed to the full extent, bringing him laurels from home and abroad. He received the prestigious Sahitya Akademi Award in 1977 for his novel *Azadi*. He also received the Federation of Indian Publishers Award in the same year for the same novel. He again received Federation of Indian Publishers Award in 1979 for his novel *The English Queens*. Moreover, Turin University conferred on him the Medal of Honour in 1988 when he was a Visiting Professor there. Besides, the East West Center in Hawaii honoured him with its Distinguished Service Award in 1997. His last academic position abroad was as the Dai Ho Chun Distinguished Chair at Hawaii University in Honolulu from 1998 to 1999.

This scholarly professor of English was born on 2 August 1927 in the small town of Sialkot (now in Pakistan) in pre-partition India. He was born into a goldsmith family. He had his primary and secondary education at his native place. Nahal was twenty years old when partition threw asunder the peaceful life in Punjab. He lost his sister in the forthcoming riots. After the partition, his family migrated to Delhi. He did his M.A. in English from the University of Delhi in 1948. He married Sudarshna Rani in 1955 and had two daughters afterwards. He joined the University of Nottingham as a British Council scholar in 1959 and had his Ph.D. in English in 1961.

This eminent scholar launched his

distinguished career in 1949 as Lecturer in English at various Indian Universities. He had worked as Lecturer until he became Reader in English at Rajasthan University, Jaipur in 1962. Then he joined the University of Delhi as Reader in English in 1963 and worked in that position until 1980 when he became Professor of English there. He continued his service as professor of English until his retirement in 1992. He also worked as Visiting Fulbright Fellow, Princeton University, New Jersey during the period 1967-70. In addition, he served as Visiting Lecture at several Universities in the USA, Malaysia, Japan, Singapore, Canada and North Korea. He also became a Fellow of Churchill College, Cambridge University, UK, in 1991. Furthermore, Nahal worked as a columnist ('Talking about Books') of Indian Express, New Delhi, from 1966 to 1973. Now he lives at 2/1 Kalkaji Extension, New Delhi 110019, India.

Chaman Nahal is chiefly famous as a novelist. He has written nine novels till this date. He is widely acclaimed for his celebrated novel *Azadi*. Nahal is essentially an Indian writer. The Hindi title of the novel shows his spirit of Indianness. He is an Indian by taste and temperament. He was born and brought up in Indian environment. He developed Indian tradition and culture. The plots, characters and settings of his novels are Indian. His novels reflect Indian life and society. All his novels are essentially Indian in spirit. They express Indian sensibility. In fact, his novels embody Indian life and philosophy. He uses Indian legends in his novels. His attitude towards life is very positive. His novels have optimistic vision of life and hold moral values.

Chaman Nahal is largely concerned himself with two themes in his novels; the individual vs. the joint family system in India, and his historical identity as an individual, as an Indian. For the latter theme, he has drawn extensively on history, especially the freedom movement of India, 1915-47. *Azadi*, *The Crown and the Loincloth*, *The Salt of Life* and *The Triumph of the Tricolour* form the Gandhi quartet on that theme. He uses Gandhiji as the ultimate symbol of that identity. He is different from other novelists like M. R. Anand, R.K. Narayan and Raja Rao. They have presented Gandhian philosophy but not Gandhiji as a person. These three novelists have established Gandhiji as the most successful leader on Indian political scene.

Chaman Nahal is widely acclaimed as a creative writer in English. He has authored 22 works in all. His literary output includes novels, short stories, literary criticism, philosophical treatises and a literary autobiography. His life is rich in literary scholarship, discipline and humour. He has a cynical eye to look as critically at himself as at the follies and foibles of others. According to him, a fiction writer has endless choices. What he cannot change in real life, he can change through his creative imagination. He believes that a writer cannot change society, but can affirm life.

As an Indian writer in English, Chaman Nahal occupies a distinct place because when he writes about India he does not use anything exotic. He carefully avoids the stereotyped East of Maharajahs and snake charmers. He vividly presents the city of Delhi and the typical Punjabi town of Sialkot in his novels. His novels give us a good idea of Indian middle class life. His *Azadi* is the best of the Indian English novels written about traumatic partition, which accompanied Indian Independence in 1947. *The Crown and the Loincloth*, *The Salt of Life* and *The Triumph of the Tricolour* portray Mahatma Gandhi as a noble character.

My True Faces (1973) is Nahal's first novel. The title of the novel is linked with the Vibhuti yoga enunciated in the Tenth chapter of

the Gita. Nahal tries to say that man should try to be one of his true faces, i.e. true to him and true to Himself. The novel records the distress of a sensitive young man named Kamal Kant who finds his wife Malati and baby missing. He goes in search of her in and around Delhi. However, in the end, he finds her but their marriage is broken forever. The hero realizes that all earthly manifestations are but faces of Krishna. They are all his 'true faces'. The problem is so minor that it does not warrant philosophical treatment.

Chaman Nahal's second novel, *Azadi*, (Freedom) was published in 1975. It is the best of his nine novels. He won Sahitya Akademi Award for this novel in 1977. It has been translated into a number of languages - Hindi, Hungarian, Kashmiri, Malayalam, Punjabi, Russian, Tamil, and Urdu. The Hindi title of the novel shows Nahal's feeling of Indianness. It is one of the four novels of the Gandhi Quartet. It was published first though it describes the last phase of the freedom movement of India. It presents the tragedy of the Partition of the country into India and Pakistan. The novel emphasizes on the values of amity, harmony, love, sympathy and forgiveness instead of hatred, fear and violence. It records the traumatic experiences of ordinary men and women by concentrating on the life of Lala Kanshi Ram of Sialkot.

Lala Kanshi Ram is the protagonist of the novel. He is a rich Hindu grain merchant of Sialkot, west Punjab (now in Pakistan). He and the members of his family become victims of the Partition. They have to leave their dwelling place, which they have been sharing with Chaudhri Barkat Ali, a sports-goods dealer of Sialkot, and a bosom friend of Lala Kanshi Ram. The influx of refugees brings horror to the lives of the people. The characters are driven into communal frenzy. Kanshi Ram's son Arun Kumar and daughter Madhu Bala are estranged. Arun loses not only his beloved Nur (Nurul-Nisar) but also his new love Chandni. He witnesses the rape of the beautiful Sunanda Bala, wife of Suraj Prakash who has been killed. The novel gives an account of the murders, abductions and migrations that

accompanied the Partition. The novel also presents the procession of jubilant Muslims in Sialkot when the Partition is announced, the parade of naked Hindu women, and the immolation of Niranjana Singh, Isher Kaur's husband. Thus, the novel gives a very convincing and vivid picture of the horror and paradoxes of Partition experiences of the people of north-western border area of India around 1947.

The novel has a note of optimism and regeneration. The birth of the child on the train is suggestive of a hopeful future. It shows the novelist's artistic craftsmanship and creative power. Nahal employs different style here. The novel begins in mid 1947 when the people of Sialkot hear the announcement of the Partition, but refuse to believe that they have to move. The novelist shows how Lala Kanshi Ram the Hindu, Chaudhri Barkat Ali the Mohammedan, and Sardar Jodha Singh the Sikh share the same Punjabi culture and language, and consider Sialkot their homeland. The novel ends with a sadly depleted family trying to begin life anew in Delhi.

Into Another Dawn (1977) is Nahal's third novel. It is primarily an East-West love story. It is set chiefly in the USA. Ravi Sharma, the hero of the novel is an Indian while Irene, the heroine is an American woman. The hero Ravi Sharma hails from an orthodox Brahmin family of Hardwar, a holy city of India. He goes to the United States to prosecute higher studies and falls in love with Irene, the unhappy wife of a business executive. The novel shows the dichotomy of Ravi Sharma who marries Irene but finds himself unsettled in America. When he learns that, he is suffering from terminal cancer he returns to his home city Hardwar, and dies there. His thoughts on his deathbed are given a retrospective narration. It is hardly a commentary on the two cultures of East & West.

Nahal's fourth novel, **The English Queens** (1979) is unique in the history of Indian English fiction. It is the story of the six women 'Crowned' as the 'Queens of the English language'. In reality, these women are neither

English nor the queens of the language. The novel seems to satirize on the weakness of India for the English language. It is a satire against the elitism of the English-speaking people in India such as the officers of the defense forces, the civil servants or the Indians having foreign wives. The novel presents a plot of Lord Mountbatten, the last British Viceroy of India, to ensure India's dependence to Britain. He appoints six women in New Delhi to 'preserve, propagate and spread' English in India. Rekha, the daughter of one of these six queens, surprises them by expressing her willingness to marry a poor musician from an adjoining slum. The musician is an expert in Indian classical music and wears Indian cloths. At the end, the novel takes a new turn when the hero reveals himself as an Avatar of Vishnu, who has come to destroy the second-hand English culture. However, Nahal does not satirize the English language. He satirises only those Indians who think it shameful to know anything about his own culture.

Nahal's fifth novel **The Crown and the Loincloth** (1981) is the first of the three novels with Mahatma Gandhi as the central character. It has also been translated into Russian. It records the Indian struggle for independence. The title of the novel indicates its theme. The 'Crown' represents the mighty 'British Empire' and the 'Loincloth' represents 'Mahatma Gandhi' who is clad in a loin. So the novel presents the confrontation between the mighty British Empire and India under the dynamic leadership of Mahatma Gandhi. It records the period from 1915 to 1922 and presents the historical events such as Gandhi's return to India in 1915 from South Africa and the Jallianwala Bagh massacre in 1919. It also shows how Gandhi's follower Sunil, the landlord's son, dies while saving the Prince of Wales from an attack by Rakesh. Sunil's wife Kusum joins the Sabarmati Ashram with their young son Vikram.

Nahal's sixth novel **Sunrise in Fiji** (1988) deals with the theme of cross-culture. The protagonist of the novel is an Indian architect called Harivansh. He is a successful architect in

his forties. He finds his personal life empty and meaningless. He goes to Fiji for a building contract. The story centers round him and ends with a hopeful note.

The Salt of Life (1990), the second volume of the Gandhi Quartet, deals with Gandhiji's Dandi March in 1930. It was his most brilliant movement to challenge the British law on the taxation of salt. Gandhiji started his 240 km march from his Sabarmati Ashram to the beach of Dandi along with 78 followers. Nahal presents this political event with both historical and fictional characters. The heroine, Kusum Rani, leaves the Sabarmati Ashram when she is married to Raja Vishal Chand, the ruler of a princely state in the Himalayas. Her son Vikram stays with Gandhiji and participates in the Dandi March. Kusum

comes back to the Ashram after the death of Vishal Chand.

The Triumph of the Tricolour (1993) is the third volume of the Gandhi Quartet. It covers various important political events which took place during the period 1942-46. The novel has both fictional and historical characters with various political motives and ideologies. As in other novels the Gandhian ideology prevails here. It also focuses on the Indian National Army of Subhas Chandra Bose, the revolutionaries of the Himmat group, communal clashes led by Jinnah and abetted by the British government.

The boy and the Mountain is Nahal's latest and the ninth novel. It was published in 1997. It is a children novel with seven chapters. It has gained much popularity. □

Angry, Are you?

- Ritumoni Boruah

T.D.C. 2nd year, English Major.

Anger is an expression or feeling that comes out of extreme sadness or irritation. An angry man opens his mouth and shuts his eyes. We should control our anger. Some people get upset about silly things. This makes the people around them uncomfortable. Anger destroys our virtues. Anger is a temporary madness. We must control our anger or it will control us. It affects the one possessed by it more than the one against whom it is directed. From anger comes delusion which results in the loss of Memory. If you are short tempered you are likely to hate all those around you. As heat conserved is transformed into power which can move the world. Never answer a letter when you are angry. Only get angry at the right time and for the right amount of time. And be patient for the rest of the times.

Atom and Tiniest Particles

Nabin Gogoi
Lecturer, Deptt. of Physics

Matter consists of atom. Atoms made up of by some tiniest particles. These particles are fundamental i.e. they are the building blocks of all forms of matter. The idea of atom was first used in explaining chemical reaction. In 1803 John Dalton synthesising all the work of his predecessor and his idea published his atomic theory. Atoms are so small that was supposed to be the smallest constituents of matter. But in the last decade of nineteenth century British physicist J.J. Thomson experimentally detected sub atomic partial electron carrying negative charge.

Since atom as a whole electrically neutral so inside an atom there must be a particle with positive charge. In 1911, it was proved by Earnest Rutherford and put forwarded the inner picture of an atom. The structure of the atom is just replica of the solar system. The positively charged particles are concentrated in a very small region (10^{-8}) called nucleus and negatively charged particles revolve around it. The idea initially hailed crumbles as other physicist point out that such an atom would be totally unstable because orbiting electron would fall on the nucleus by radiating energy. But in 1913 Neils Boler put forwarded an idea using quantum theory supporting about the revolution of electron. He argued that electron are orbiting in such orbits in

which no radiation occurs. These orbits named as stationary orbit. In this orbit the angular momentum of the electron is integral multiple of the term $h/2\pi$, where h is called planck's constant. But they radiate energy $h\nu$ when jump from higher energy state to lower energy state.

In 1932, British physicist James Chadwick discovered the neutron, which electrically neutral and resides inside the nucleus. Surprisingly in 1963 Gell Mann and George Zweig independently gave the idea about tinier particle 'quark' and suggested that neutron and proton are made up of by the quark. They are named as UP, down, strange, charm and bottom. In 1995 at the Fermilab accelerator in the US detect the top 'quark', the sixth and the last member of the quark family. Among these three are positive and other three are negative.

Knowing the ultimate constituents of atom and their properties help us to understand better about the properties of matter. Nucleus has proton and neutron inside it. So different number of proton and neutron will determine the properties of different atom. During the twentieth century, development of special theory of relativity by Einstein and quantum mechanics by a group of scientist laid the modern understanding of particle physics. □

Wuthering Heights A Two - Generation Love Theme

Deepanjali Gogoi.
Sr. Lecturer, Deptt. of English.

Wuthering Heights is the only novel of Emily Bronte, the second of the three Bronte sisters. Emily Bronte died of tuberculosis in 1848 at the young age of thirty. Wuthering Heights is undoubtedly a love story but with a difference. Some of the unforgettable scenes of the novel include the haunted Heath cliff sobbing to Catherine's ghost, Catherine's confession of her love, the haunting last meeting of the two lovers, Heathcliff hearing of Catherine's death and the suffering which follows.

In the words of Hilda D. Spear the novel is a complicated lattice of themes which work on several levels at once. This is a novel that deals with love, jealousy and revenge. Cruelty, violence, fear all have a fair share in the novel. This is also a novel about untamed nature and the conventions of society, about the horrors of alienation, about sickness and death. Emily Bronte's use of the supernatural in this novel is also unusual in the sense that it is introduced as an impression rather than a reality. Charlotte Bronte rightly says that the story of this novel "is moorish, and wild, and knotty as a root of heath."

The theme of Wuthering Heights is somewhat intricate in the sense that it spans over two generations. Emily Bronte however has retained the intrinsic integrity of the story in the sense that Heathcliff is the protagonist in both the generations. Central to the novel is the love between Catherine and Heathcliff. The second generation only gives a deeper insight in to their story. The love of Cathy and Hareton offers more than just a conventional 'happy ending.' It is Emily Bronte's way of saying that love does in the end triumph.

The story of Heathcliff and Catherine has four stages, the first part ending in the visit to Thrushcross Grange. This period is marked by an unusual attachment between Catherine and Heathcliff and their common rebellion against Hindley and his regime in Wuthering Heights. The second part deals with Catherine's attraction for Edgar Linton, her betrayal of Heath cliff culminating in her death. The third part deals with Heathcliff's revenge and the fourth section shorter than the rest tells us of the change that comes over Heathcliff and his death. Even in the last two sections when the elder Catherine is no more Heathcliff's relation with her remains a dominant theme underlying all else that occurs.

The two generations thus come to us differently than the usual practice of the Victorian novelist. Like in Dickens' Oliver Twist for e.g. there are various parts in the main theme, each fairly important in its own right, somewhat akin to the division of main plot and sub-plot found in Elizabethan drama. In Wuthering Heights on the contrary the stories of the two generations overlap each other. The novel begins nearly at the end when Lockwood visits Wuthering Heights in 1801. We notice the two generations living together in unhappy tensions. The reader after getting curious of Heathcliff, the dead Catherine's ghost, Hareton and the second Catherine moves along with Lockwood's questions and Nelly Dean's stories. Nelly Dean's stories dates the main theme back to thirty years which is the real beginning of the story. Again an endeavour comes when Lockwood goes away and comes back in 1802 to complete the story of Heathcliff's death and the impending marriage between Cathy and Hareton. The two

generations come to their conclusion simultaneously.

Emily Bronte has very skilfully introduced identical patterns in relationship in the two-generations. The first generation has a triangle of Heathcliff, Catherine and Edgar Linton. The second-generation has Hareton, Cathy and Linton Heathcliff. Both the sets are vital to the understanding of the character of Heathcliff who happens to be the boy figure and the vital link in both the generations. The stories of the two sets heighten the awareness of the intensity of Heathcliff's passion. At the same time they also point out the animal ferocity of Heathcliff's passion and make an attempt to justify his diabolic behaviour. Peace and order are restored in the turbulent lives of the protagonist only when the key figure finds his peace.

David Cecil called both Catherine and Heathcliff children of storm whereas Edgar Linton is a child of calm. He justifies Heathcliff's behaviour saying "the shock of her infidelity and Hindley's ill-treatment of him now, in its turn, disturbs the natural harmony of Heathcliff's nature, and turns him from an alien element in the established order, into a force active for its destruction." In fact David Cecil is of the view that the affinity between Catherine and Heathcliff is spiritual. Their's is a "sexless love" and as an example David Cecil has in mind the elder Catherine's conflict described through intense sensuous images-

"My great miseries in this world have been Heathcliff's miseries, If all else perished, and he remained, I should still continue to be, My love for Linton is like the foliage in the woods. Time will change it, I'm well aware, as winter changes the trees. My love for Heathcliff resembles the eternal rocks beneath Nelly, I am Heathcliff-."

This entire passage suggests the strong affinity Catherine has with Heathcliff and also in comparison her infatuation for Edgar Linton is much milder. The beautiful passage almost experiences an intensity, however it does not appeal to us in terms of spiritualness of

Catherine's feelings for Heathcliff. It's rather difficult to accept that their relation is purely spiritual because the last meeting between Catherine and Heathcliff is violent and in their passion for each other they both will to destroy each other. In fact Heathcliff and Catherine are both very selfish people. This affinity in the temperament gets mere intense because of the common cause that they have to fight- the cause being their defence against the tyranny of Hindley. They provide anchor to each other, yet they are umpteem examples where we see Catherine short-sighted of her declaration of love. She professes that the universe will be a complete stranger should she live without Heathcliff. Yet when Heathcliff disappears and does not appear for three years she readily marries Edgar and seems to be really happy with him. She starts her story of passion again only when Heathcliff returns. The fact is that both Heathcliff and Catherine are savagely and wildly irresponsible by nature. In their wildness they are terribly out of place in a conservative set up. Edgar Linton by conventional standard is a respectable man. But Catherine is doomed to die when Heathcliff returns and awakens her love for him. For him Edgar Linton would have been a man of no consequence if he had not married Catherine. Despite Linton's care and comfort Heathcliff dreads Catherine's terrible isolation. Heathcliff's violence after Catherine's death can be explained. He systematically takes revenge of his tormentors first hurting Edgar by marrying Isabella and ill-treating her. Secondly we see the ruining of Hindley and subjecting his son Hareton to degradation and forcing marriage between his son Linton and Cathy and there by acquiring both Wuthering Heights and Thrush cross Grange.

Heathcliff's deeds are so protracted that if he fails to enlist our sympathy until in the end he runs the risk of forfeiting it entirely. Emily Bronte's solution to this problem is to set before us throughout the novel a number of characters who when faced with circumstances analogous to his own, behave in a similar manner. In Heathcliff's case Hindley's tyrannical and evil

conduct is the direct cause of his devilish behaviour. Similarly we notice that even the most sympathetic characters undergo a transformation on the same lines. Mild and gentle Isabella's response to Heathcliff's behaviour is a savage desire to claim eye for an eye. Cathy as Heathcliff's prisoner according to Zillah, "has no lover or like among us..... she will snap at master himself."

Emily Bronte is keen to justify Heathcliff's violent nature. She also seems to suggest how important establishment of relation between Linton and Earnshaws is to the novel's theme. Emily Bronte very skilfully produces similarities and dissimilarities between the two generations and

also adroitly perfects the intricate pattern of relationship so that in the end the two houses revert jointly to the heirs of both the families. The relevances and differences are present in characters as with the situation. Hareton is not only rejected but like Heathcliff he is also deliberately downed and distorted by Heathcliff. But as Hareton is an offspring of love he still manages to imbibe certain positive values despite degradation. The marriage of Cathy and Hareton is a substitute for the marriage which never took place between Catherine and Heathcliff. Hareton is Heathcliff's spiritual heir and he paves the way through his union with Cathy for the spiritual happiness of Heathcliff with Catherine. □

Places where Olympic Games held

Year	Place	Country
1928	Amsterdam	Netherlands
1932	Los Angels	U.S.O.
1936	Berlin	Germany
1948	London	England
1952	Helsinki	Finland
1956	Melbourne	Australia
1960	Rome	Italy
1964	Tokyo	Japan
1968	Mexico City	Mexico
1972	Munich	West Germany
1976	Montreal	Canada
1980	Moscow	Russia
1984	Los Angeles	U.S.A.
1988	Seoul	South Korea
1992	Barcelona	Spain
1996	Atlanta	U.S.A.
2000	Sydney	Australia
2004	Athens	Greece
2008	Beijing	China

Miss Sunny Bawri
T.D.C. 1st Yr., Economic (M)

Dietary Habit And Nutrition

Jyoti Pd. Phukan
Lecturer, Deptt. of Zoology

The history of mankind has been linked with food since time immemorial. Prehistoric man spent his whole life in the search of food. Civilizations developed where food production was easy. The earliest centres of civilization were in the Indo-Gangetic valley and in the so-called "fertile crescent."

Basically all human life is based on the plant kingdom either directly or indirectly.

Food cannot be equated to mere nutrition; it has played a very much wider function in human life. Wars have been fought for food, emperors established for food. The fascinating rituals connected with giving and moving of food items in primitive societies. In all culture primitive and modern the sharing of food has a great significance. Food is a very basic need and food habits are inculcated into the very fabric of a person's being very early in life. Culture and society determines food preferences and these preferences may appear quite bizarre and illogical to other culture. Tribal wars in Malaya are known to have for a Duriyan tree. The Frenchman enjoying frogs' legs would, quite possibly, be horrified to hear that some people ate dogs. It is well known that not so long ago wheat was totally unacceptable in many rice eating areas even in great scarcity.

General speaking that food preferences of any community are adaptive or conducive to the survival of the society. Most societies would select food items good for them. However, changing situation, unfortunately, influence the environment, the choice available, the cost structure etc. and when that happens communities can no longer depend upon tradition to guide them in selecting foods.

Milk is an item food for children but second to many north Indian cultures. The villagers get money but no money is spent on food items to infants and mothers. Milk remains traditionally acceptable

as child food but no longer available for child.

Malnutrition is a very important as a cause of ill health today suffice it to say that estimates in India indicates that from half to three quarters of the children suffer from some degree of type of malnutrition. The interaction of malnutrition with physical and mental development is well established. Some of relations are

- ⇒ Proportional to the degree of restriction.
- ⇒ Related to the duration of under nutrition period.
- ⇒ Rate of growth at the time of nutritional restriction.

Interaction between under nutrition and infection has also great importance. Many countries have established great importance on it. The potentiating effect of there morbid condition does a great deal of damage to the health especially of child of a certain age. In the countries where is a "lomon mild childhood disease, seldom serious or giving rise to complications."

The prevention of malnutrition has a very great importance for every health professionals of India because under nutrition, effect on growth and development, effect on infection etc.

Food is not a nutrient only it is an item with wide ramification into individuals cultural heritage, habits, family and social life and even religion.

Under nutrition is a natural and inevitable concomitant of poverty. The under nutrition can only eradicated by economic development. The poor are the ones most often sufferers of malnutrition and problem of immunity also. The individuals and families with low income below the average has no capacity to enough food and they are unaware to utilized the available resources better. If the income, occupation and education, availability of food are the governing factors then the children would have a statistical case of malnutrition. The poverty problem

cannot be solved easily or by any health professional. It can be only solved by consciously selecting food items from available resources.

The malnutrition can be prevented by

- ⇒ Overall development with economic development
- ⇒ Agricultural improvement.
- ⇒ Well storage and preservation.
- ⇒ Improved transportation and distribution of food items.
- ⇒ Improved dietary practices.
- ⇒ Emergency refeeding.

It must be kept in mind that for prevention of malnutrition people have to improve the diet. Modification of existing belief about food to achieve a better practice and though the villagers or rural habitants may do the right thing for the wrong reason. We have to improve the traditional beliefs to improve the traditional beliefs.

For solving the problem of malnutrition one of the

priority areas where better and improved low-cost recipes are required is for weaning and pre-school children. Foods for the period of 4-6 month of breast feeding are of great importance and need to be stressed. About the age of 4-6 months breast feeding becomes insufficient, it does not mean that the child be weekend at 6 month of age. It is necessary that supplement feeding started at the age of 6 month by continuing the breast feeding as long as possible.

In India, Indian Council of Medical Research (ICMR) has defined the official Recommended Dietary Allowances (RDA) for the country like other countries. The RDA are necessarily more generous than minimum requirement.

In conclusion it is worth repeating that the nutritional content of many diet can be improved by better utilizing the available resources. □

References:

1. Biochemistry & Human Biology. by Talwar, Srivastava, Mondgil.
2. Medical Physiology by A.C. Gyton.
3. Textbook of Animal Physiology by Verma & Agarwala.
4. Interenet servicces.

General Knowledge

Bluetooth	:	A technology that allows devices (Computers, phones, Printers etc) to communicate with each other wirelessly.
Domain	:	The name used to identify a site on the internet, such as Microsoft. Com.
Hard disk	:	A high capacity disk drive fitted in almost all PCs and used to store both application and the documents and files they create.
Computer	:	Computer means; C - Calculation O - Operate M - Memorize P - Print U - Update T - Tabulate E - Edit R - Response

Pallavi Gogoi
T.D.C. 1st Year, Economic (M)

Noah and the Great Flood : Search for Historical Facts

Anita Konwar
Lecturer, Deptt. of English.

Myths are traditional stories of ostensible historical events that serve to unfold part of the worldview of a people or explain a practice, belief, or natural phenomenon. These events are set in a time altogether different from historical time, often at the beginning of creation or at an early stage of prehistory. The Great Flood is an archetypal tale, the story of a tremendous deluge from which only a single family is spared and left to repopulate the world. The most familiar Western articulation of the story appears in the Book of Genesis. Noah, a man of virtue, is commended by God to build an ark 300 cubits long (about 450 feet) and 50 cubits wide (75 feet), which would float above the water as God pours down His rainy Wrath on a sinful world. A similar tale appears in the mythologies of many other ancient cultures, including those of Mesopotamians, Scandinavians, Greeks and American Indians. The most famous non-biblical narration of the Great Flood myth was discovered in 1872, engraved on the Gilgamesh tablet of Babylonia. The tablet tells the tale of a man named Ur-Napishtim, who survived a flood sent by the gods to punish mankind.

The stories of the Great Flood found in different cultures share many details: the large ark, the animals taken on board, the sending out of birds to find land, and the symbol of divine remorse to signal the end of the cataclysm (Noah saw a rainbow, the Gilgamesh tablets cite a goddess's necklace flung to the sky).

Searching for the roots of the Great Flood tale, archaeologists became determined to find physical evidence of this cataclysmic event. The search culminated in the excavation led by Sir Leonard Wooley in the late 1920s, which succeeded in unearthing the lost city of Ur, in Southern Iraq. At one site Wooley dug down 65 feet, through a

Babylonian potter's workshop, then through an 11 foot deep stratum of alluvial clay, reaching a primeval level of human occupation. From this historical evidence, Wooley concluded that the region underwent several periods of massive flooding, and after each, civilization gradually reasserted itself. Another remarkable piece of evidence was Wooley's discovery of a large hill that at the time of the flood would have been the only natural outcrop in the plain standing above water. Excavating it, he found layers of civilization extending downward uninterrupted suggesting that the place had served as a refuge as the water rose. It was on that lonely hill that the Flood myth was born, Wooley suggested, as the water subsided and the next, drier generations tried to make sense of their lost world. Recently, scientists have come closer to solving another riddle of the deluge. Through geological and oceanographical analysis, they have concluded that a Great Flood (not necessarily Noah's Flood) occurred some 7,600 years ago. At that point, melting glaciers increased the water level of the Mediterranean Sea, causing it to overrun a natural dam that separated it from an inland lake (now the Black Sea). Every day for two years, the channel known as the Bosphorus was flooded, and the water entered the lake. Each day the water advanced a mile inland, transforming the entire region into a giant sea, one where the water could not circulate, and where the wrecks of generations of ancient ships lay preserved. It is possible that this was the first Great Flood, and its survivors took the story with them as they spread out across the Mediterranean basin.

(Source: Encyclopaedia Britannica & Oxford Classical Literature) □

A Brief History of Internet

Himanshu Bhuyan
Department of English

The Internet was the result of some visionary thinking by people in the early 1960s who saw great potential value in allowing computers to share information on research and development in scientific and military fields. J.C.R. Licklider of MIT, first proposed a global network of computers in 1962, and moved over to the Defense Advanced Research Projects Agency (DARPA) in late 1962 to head the work to develop it. Leonard Kleinrock of MIT and later UCLA developed the theory of packet switching, which was to form the basis of Internet connections. Lawrence Roberts of MIT connected a Massachusetts computer with a California computer in 1965 over dial-up telephone lines. It showed the viability of wide area networking, but also showed that the telephone line's circuit switching was insufficient. Kleinrock's packet switching theory was confirmed. Roberts moved over to DARPA in 1966 and developed his plan for ARPANET. These visionaries and many more left unnamed here are the real founders of the Internet.

The Internet, then known as ARPANET, was brought online in 1969 under a contract let by the renamed Advanced Research Projects Agency (ARPA) which initially connected four major computers at universities in the southwestern US (UCLA, Stanford Research Institute, UCSB, and the University of Utah). The contract was carried out by BBN of Cambridge, MA under Bob Kahn and went online in December 1969.

The Internet was designed in part to provide a communications network that would work even if some of the sites were destroyed by nuclear attack. If the most direct route was

not available, routers would direct traffic around the network via alternate routes. The early Internet was used by computer experts, engineers, scientists, and librarians. There was nothing friendly about it. There were no home or office personal computers in those days, and anyone who used it, whether a computer professional or an engineer or scientist or librarian, had to learn to use a very complex system.

E-mail was adapted for ARPANET by Ray Tomlinson of BBN in 1972. He picked the @ symbol from the available symbols on his teletype to link the username and address. Libraries began automating and networking their catalogs in the late 1960s independent from ARPA. The visionary Frederick G. Kilgour of the Ohio College Library Center (now OCLC, Inc.) led networking of Ohio libraries during the '60s and '70s. The Unix to Unix Copy Protocol (UUCP) was invented in 1978 at Bell Labs. Usenet was started in 1979 based on UUCP. Newsgroups, which are discussion groups focusing on a topic, followed, providing a means of exchanging information throughout the world. Similarly, BITNET (Because It's Time Network) connected IBM mainframes around the educational community and the world to provide mail services beginning in 1981. In 1986, the National Science Foundation funded NSFNet as a cross country 56 Kbps backbone for the Internet. They maintained their sponsorship for nearly a decade, setting rules for its non-commercial government and research uses.

As the commands for e-mail, FTP, and telnet were standardized, it became a lot easier for non-technical people to learn to use the nets. It was not easy by today's standards by any

means, but it did open up use of the Internet to many more people in universities in particular. While the number of sites on the Internet was small, it was fairly easy to keep track of the resources of interest that were available. But as more and more universities and organizations and their libraries connected, the Internet became harder and harder to track. There was more and more need for tools to index the resources that were available.

The first effort, other than library catalogs, to index the Internet was created in 1989, as Peter Deutsch and his crew at McGill University in Montreal, created an archive for ftp sites, which they named Archie. In 1991, the first really friendly interface to the Internet was developed at the University of Minnesota. The University wanted to develop a simple menu system to access files and information on campus through their local network. In 1989 another significant event took place in making the nets easier to use. Tim Berners-Lee and others at the European Laboratory for Particle Physics, more popularly known as CERN, proposed a new protocol for information distribution. This protocol, which became the World Wide Web in 1991, was based on hypertext—a system of embedding links in text to link to other text, which you have been using every time you selected a text link while reading these pages. Although started before gopher, it was slower to develop.

The development in 1993 of the graphical browser Mosaic by Marc Andreessen and his team at the National Center For Supercomputing Applications (NCSA) gave the protocol its big boost. Later, Andreessen moved to become the brains behind Netscape Corp., which produced the most successful graphical type of browser and server until Microsoft declared war and developed its MicroSoft Internet Explorer. Since the Internet was initially funded by the government, it was originally limited to research, education, and government uses. Commercial uses were prohibited unless they directly served the goals of research and education. This policy continued until the early 90's, when independent

commercial networks began to grow. It then became possible to route traffic across the country from one commercial site to another without passing through the government funded NSFNet Internet backbone. Delphi was the first national commercial online service to offer Internet access to its subscribers. It opened up an email connection in July 1992 and full Internet service in November 1992. All pretenses of limitations on commercial use disappeared in May 1995 when the National Science Foundation ended its sponsorship of the Internet backbone, and all traffic relied on commercial networks. AOL, Prodigy, and CompuServe came online. Since commercial usage was so widespread by this time and educational institutions had been paying their own way for some time, the loss of NSF funding had no appreciable effect on costs.

Microsoft's full scale entry into the browser, server, and Internet Service Provider market completed the major shift over to a commercially based Internet. The release of Windows 98 in June 1998 with the Microsoft browser well integrated into the desktop shows Bill Gates' determination to capitalize on the enormous growth of the Internet. Microsoft's success over the past few years has brought court challenges to their dominance. We'll leave it up to you whether you think these battles should be played out in the courts or the marketplace.

During this period of mammoth growth, businesses entering the Internet arena tousel to find economic models that work. Free services supported by advertising shifted some of the direct costs away from the consumer--temporarily. Services such as Delphi offered free web pages, chat rooms, and message boards for community building. Online sales have grown rapidly for such products as books and music CDs and computers, but the profit margins are slim when price comparisons are so easy, and public trust in online security is still shaky. Business models that have worked well are portal sites, that try to provide everything for everybody, and live auctions. AOL's acquisition of Time-Warner was the largest merger in history

when it took place and shows the enormous growth of Internet business! The stock market has had a rocky ride, swooping up and down as the new technology companies, the dot.com's encountered good news and bad. The decline in advertising revenue spelled doom for many dot.coms, and a major shakeout and search for better business models took place by the survivors.

A current trend with major implications for the future is the growth of high speed connections. 56K modems and the providers who supported them spread widely for a while, but this is the low end now. 56K is not fast enough to carry multimedia, such as sound and video except in low quality. But new technologies many times faster, such as cablemodems and digital subscriber lines (DSL) are predominant now.

Wireless has grown rapidly in the past few years, and travellers search for the wi-fi "hot spots" where they can connect while they are away from the home or office. Many airports, coffee bars, hotels and motels now routinely provide these services, some for a fee and some for free.

A next big growth area is the surge

towards universal wireless access, where almost everywhere is a "hot spot". Municipal wi-fi or city-wide access, wiMAX offering broader ranges than wi-fi, EV-DO, 3g, and other formats will joust for dominance in the USA in the years ahead. The battle is both economic and political. Another trend that is rapidly affecting web designers is the growth of smaller devices to connect to the Internet. Small tablets, pocket PCs, smart phones, ebooks, game machines, and even GPS devices are now capable of tapping into the web on the go, and many web pages are not designed to work on that scale.

As the Internet has become omnipresent, faster, and increasingly accessible to non-technical communities, social networking and collaborative services have grown rapidly, enabling people to communicate and share interests in many more ways. Sites like Facebook, Orkut, Hi5, Tagged, Twitter, Linked-In, YouTube, Flickr, Second Life, delicious, blogs, wikis, and many more let people of all ages rapidly share their interests of the moment with others the world over.

As Heraclitus said in the 4th century BC, "Nothing is permanent, but change! □

Global Warming : A Threat to Mankind

Anurag Protim Das
B.Sc. Part II, Dept. of Zoology

From the past few years mankind is expressing a high degree of temperature. The following account will make us know about its causes and possible effects.

Troposphere, the lowermost layer of the atmosphere, traps heat by a natural process due to the presence of certain gases. This effect is called Green House Effect as it is similar to the warming effect observed in the horticultural green house made of glass. The amount of heat trapped in the atmosphere depends mostly on the concentration of "heat trapping" or "green house" gases and the length of time they stay in the atmosphere. The major green houses gases are Carbon dioxide, Ozone, Methane, Nitrous oxide, Chlorofluorocarbons (CFCs) and water vapours. The average global temperature is 15°C. in the absence of green house gases this temperature would have been - 18°C. Therefore, Green House Effect contributes a temperature rise to the tune of 33°C. Heat trapped by green house gases in the atmosphere keeps the planet warm enough to allow US and other species to exist. The two predominant green house gases are water vapours, which are controlled by hydrological Cycle, and Carbon dioxide, which is controlled mostly by the global Carbon cycle. While the levels of water vapour in the troposphere have relatively remained constant, the levels of Carbon dioxide have increased due to human activities are Methane, Nitrous oxide and Chlorofluorocarbons. Deforestation has further resulted in the elevated levels of carbon dioxide due to the non-removal of carbon-dioxide by plants through photosynthesis.

Warming by more than 20°C over the past few decades may prove to be disastrous for various ecosystems on the earth including humans, as it would alter the conditions faster than some species could

adapt or migrate. Some areas will become inhabitable because of drought or floods following a rise in average sea level.

Green-House Gases

The phenomenon that worries the environmental scientists is that due to anthropogenic activities there is an increase in the concentration of the green house gases in the air that absorb infra-red light containing heat and results in re-radiation of even more of the out going thermal infra-red energy thereby increasing the average surface temperature beyond 15°C. The phenomenon is referred to as the enhanced green house effect to distinguish its effect from the one that has been operating naturally for millennia.

The green house gases present in the troposphere and resulting in an increase in the temperature of air and the earth are discussed here;

CARBON DIOXIDE

It contributes about 55% to global warming from green house gases produced by human activity. Industrial countries account for about 76% of annual emissions. The main sources are fossil fuel burning (67%) through vehicular emissions and other sources and deforestation, other forms of land clearing and burning (33%). Co₂ stays in the atmosphere for about 500 years. Co₂ concentration in the atmosphere was 335 ppm in 1990 that is increasing at a rate of 1.5 ppm every year.

CHLOROFLUOROCARBONS (CFC'S)

These are believed to be responsible for 24% of the human contribution to green house gases. They also deplete ozone in the stratosphere. The main sources of CFC'S include leaking air conditioners and refrigerators, evaporation of industrial solvents, production of plastic foams, aerosols, propellants etc. CFC'S take 10-15 years to reach the stratosphere and generally trap 1500

to 7000 times more heat per molecule than Co₂ while they are in the atmosphere. Atmosphere contraction of CFC is 0.00225 ppm that is increasing at a rate of 0.5% annually.

METHANE (CH₄)

It accounts for 18% of the increased green house gases. Methane is produced when bacteria break down dead organic matter in moist places that lack oxygen such as Swamps, natural wetlands, paddy fields, landfills and digestive tracts of cattle, sheep and termites. Production and use of oil and natural gas and incomplete burning of organic material are also significant sources of methane. Methane stays in the atmosphere for 7-10 years. Each methane molecule traps about 25 times as much heat as a Co₂ molecule. Atmospheric concentration of methane is 1.675 ppm and it is increasing at a rate of 1% annually.

NITROUS OXIDE (N₂O)

It is responsible for 6% of the human input of green house gases. Besides trapping heat in the troposphere it also depletes ozone in the stratosphere. It is released from nylon products, from burning of biomass and nitrogen rich fuels (especially coal) and from the break down of nitrogen fertilizers in soil, livestock wastes and nitrate contaminated ground water. Its life span in the troposphere as 140-90 years and it traps about 230 times as much heat per molecule as Co₂. The atmospheric concentration of N₂O is 0.3 ppm and is increasing annually at a rate of 0.2%.

IMPACTS OF ENHANCED GREENHOUSE EFFECT

The enhanced green house effect will not only cause global warming but will also affect various other climatic and natural processes.

⇒ Global temperature increase

It is estimated that the earth's mean temperature will rise between 1.5 to 5.5°C by 2050 if input of green house gases continues to rise at the present. Even at the lower value, earth would be warmer than it has been for 10,000 years.

⇒ Rise in sea level

With the increase in global temperature sea water will expand. Weating will melt the polar ice sheets and glaciers resulting in further rise in sea level.

Current models indicate that an increase in the average atmospheric temperature of 30°C would raise the average global sea level by 0.2-1.5 meters over the next 50-100 years.

One meter rise in sea level will inundate low lying areas of cities like 5 hanhhai, Cairo, Bangkok, Sydney, Hamburg and Venice as well as agricultural low lands and deitas in Egypt, Bangladesh, India, China and will affect rice productivity. This will also disturb many commercially important spawning grounds and in turn decrease the productivity of fishes and would probably increase the frequency of storm damage to lagoons, estuarine and coral reefs.

In India, the Lakshadweep Island with a maximum height of 4 meters above the level may be vulnerable. Some of the most beautiful cities like Mumbai may be saved by heavy investment on embankment to prevent inundation.

Life of millions of people will be affected, by the rise in sea level who have built homes in the deltas of the Ganges, the Nile, the Mekong, the Yangtze and the Mississippi rivers.

⇒ Effects on human health

The global warming will lead to changes in the rainfall pattern in many areas, thereby affecting the distribution of vector-borne diseases like Malaria, Filariasis, elephantiasis etc.

Areas which are presently free from diseases like Malaria, Schistosomiasis etc. may become the preceding grounds for the vectors of such diseases. The areas likely to be affected in this manner are Ethiopia, Kenya and Indonesia. Warmer temperature and more water stagnation would favour the breeding of mosquitoes, snails and some insects, which are the vectors of such diseases.

Higher temperature and humidity will increase respiratory and skin diseases.

⇒ Effects on agriculture

There are different views regarding the effect of global warming on agriculture. It may show positive or negative effects on various types of crops in different regions of the world.

The 2001 IPCC Third Assessment Report concluded that the poorest countries would be hardest hit, with reductions in crop yields in most

tropical and sub-tropical regions due to decreased water availability, and new or changed insect pest incidence. In Africa and Latin America many rain fed crops are near their maximum temperature tolerance, so that yields are likely to fall sharply for even small climatic changes; falls in agricultural productivity of up to 30% over the 21st century are projected. Marine life and the fishing industry will also be severely affected in some places.

Duration of crop growth cycles are above all, related to temperature. An increase in temperature will speed up development. In the case of an annual crop, the duration between sowing and harvesting will shorten (For example, the duration in order to harvest corn could shorten between one and four weeks). The shortening of such a cycle could have an adverse effect on productivity because senescence would occur sooner.

Measures to check Global Warming

To slow down enhanced global warming following steps will be important.

- ⇒ Cut down the current rate of use of CFC's and fossil fuel.
- ⇒ Use energy more efficiently.
- ⇒ Shift to renewable resources.
- ⇒ Increase Nuclear Power plants for electricity production.
- ⇒ Shift from coal to natural gas.
- ⇒ Trap and use methane as a fuel.
- ⇒ Adopt sustainable agriculture.
- ⇒ Stabilize population growth.
- ⇒ Efficiently remove CO₂ from smoke stacks.
- ⇒ Plant more trees and reduce deforestation.
- ⇒ Reduce the number of old and polluting vehicles.

So, let's join together and stop the monster like global warming from devouring our beautiful planet before it is too late.

POACHING AND BIODIVERSITY LOSS

Illegal trade of wild products by killing prohibited endangered animals is poaching, is a serious threat to wild life. Despite international ban on trade in products from endangered species, smuggling of wildlife items like furs, hides, horns, tusks, live specimens and herbal products worth

millions of dollars per year continues. The developing nations in Asia, Latin America and Africa are the richest sources of biodiversity and have enormous wealth of wildlife. The rich countries in Europe and North America and some affluent countries in Asia like Japan, Taiwan and Hong Kong are the major importers of the wild life products or wild life itself.

The trading of such wild life products is highly profit making for the poachers who just hunt these prohibited wild life and smuggle it to other countries mediated through a mafia. The cost of elephant tusks can go up to \$100 per kg; the leopard fur coat is sold at \$100,000 in Japan while bird catchers can fetch up to \$10,000 for a rare hyacinth macaw, a beautiful coloured bird, from Brazil. The worse part of the story into the market, about 50 additional animals are caught and killed.

If you are fond of rare plants, fish or birds please make sure that you are not going for the endangered species or the wild-calling further decline of these species. Also do not purchase fur coat, purse or bag or skin. You will certainly help in preserving biodiversity by doing so.

BIODIVERSITY VALUES OF SOME SELECTED ORGANISM IN MONETARY TERMS.

t : A male lion living up to an age of 7 years can generate up to \$515,00 due to its aesthetic value as paid by tourists, whereas if killed for the lion skin a market price up to \$1,000 can be fetched.

e : In its lifetime a Kenyan Elephant can earn worth \$1 million as tourist revenue.

x : The mountain Gorillas in Rwanda are fetching \$4 million through eco-tourism.

w : Whale watching on Wervey Bay on Queens lands coast earns \$12 million annually.

b : Tourism to Great Barrier Reef in Australia earns \$2 billion each year.

s : A typical tree provides \$196,2150 worth of ecological services as oxygen, clean air fertile soil, erosion control, water recycling, wildlife habitat, toxic gas moderation etc. Whereas its worth is only about \$590 if sold in the market as timber. □

Value and Utility of Games and Sports

Sri Champha Wangsu

T.D.C. 2nd year, Dept. of Pol. Science

Games and sports are great builders of Health and character. They determine our careers and the course of history. Lord Wellington rightly says, "I won the Battle of Waterloo on the cricket field at Eton." "It was in the school at Eton that he learnt to play cricket and this finally enabled him to win the great battle against Napoleon."

Games and sports help in the building of an harmonious all-round personality. Those who play no games have a stunted growth and personality. Education without games is a one-sided affair. More mental and moral development is not enough.

Physical development is as important as mental growth. Games and sports help as in the development of the body as well as of the soul. That is why every system of education lays much stress on the utility of Games and Sports in life. These help us in the development of sound minds in healthy bodies.

Games and sports makes the limbs supple and the body lit. a person with a healthy body can perform his duties of life better. A person who cares not for physical exercise falls prey to hundred and one disease. The cost of life in terms of medicine and sickness is heavy indeed.

India needs able-bodied and healthy youth to shoulder thousand and one duties for bigger, better and brighter tomorrow. In the building of youth and national character. Sports

play a tremendous role. Physical exercise is essential for proper development of mind. A healthy body suffering physically can never have a help us in maintaining health of both body and mind.

Games and sports provide an ideal recreation for recreation for the youth, children and even old people. It is better to use leisure in playing rather than in seeing television or cinema show. Reading books all the time is also not good. As the saying goes, "All work and no play will make jack and dull boy." "Sometime to work, sometime to play."

Games helps to abolish dullness and make life worth living. Sports evaporate gloominess and brightness to our lives. They provide us with momentous of light and sheers. Life's best remembered moments are the times of our games and sports when limbs are light and eyes are bright.

Games play a great role in the development of character and career. These who don't play any games usually do not do well in their lives too. They are miserable failure on all fronts.

Games and sports give us such spirit without which nothing can be achieved in the world., because we have all to team up our energies to make life worth living. In all affairs of life we have to act as a team and this is the great lesson of Games and Sports. □

The Mysterious Bermuda Triangle

Chow Hansang Konwar
T.D.C. 2nd Year, Department of English

There are many mysterious places on the earth. Nothing is known about such mysterious places. Bermuda triangle is one of the most mysterious place located on the earth's surface. It is basically an imaginary triangle situated the Devil Sea near the islands of the West Indies in the Atlantic Ocean. The area which is bounded on the north by Bermuda island on the West of Florida and on South-east by Protarico island through an imaginary straight line called the Bermuda triangle.

It is known that since long a large number of boats, ships, and planes passing through this area were missing from the year 1945 to 1975 even more than a thousand men, planes and more than hundred became untraceable while sailing or passing through this area. The planes and ships have a chance of coming back after crossing it in the Devil Sea. Although many of these ships had drowned there too. These were found at the bottom of the ocean but in the triangle these ships and plans were not found. No any satisfactory or believable explanation has yet been put forward by anybody else in this regard. Even no any remaining or damaged parts of these missing ships and planes could be traced out from the said area. At last by general notification people we cautioned not to travel through this mysterious area comprising of 3,05,000sq. km.

The most recent crash regarding Bermuda triangle took place on 31st of May 2009 while an aeroplane was taking its flight towards paris (France) from Brazil. It included 228 passengers. The plane

suddenly lost its contact with the Air traffic controller and went on missing and was found after four days in the triangle with all the people missing later recognized as death by the officials of Air France.

Though several theories have been put forward by different people from time to time as to the mysterious happenings in the past and present no theory has proved beyond all reasonable doubt. It had been stated by few scientists that due to the presence of highly powerful magnet or due to the creation of electromagnetic area, it attracts the unfortunate planes and ships passing through the specific area and later resulting their drowning into the bottom of the sea. People of some areas believe that one sailor of a Russian ship had passed the Devil Sea on the route from USA to Russia. It is said that he saw an UFO (Unidentified Fling Object) airship in the sky above the Devil Sea. Moreover, some people opines that due to some chemical force and reaction the will power and sensitiveness' of the pilots and sailors becomes dead resulting in the missing of planes and ships passing thereby. Again some people are of the opinion that the gravitational power of the earth is very high on that particular area which is why the objects passing through that area eventually gets attracted. At last by looking at the dangerous fails occurred in the past and present people were cautioned not to travel through this specific area, because at times adventure can cost a lot and death will be the mystery to all. □

Society and Social Life

Sunny Bawri
T.D.C. 1st Year, Economic Major

Man possesses some peculiar qualities which distinguish him from all other animals. It is because of these qualities he considers himself superior to other animals.

Man is a Social animal. Man cannot live all alone in isolation. It is a social fact that we live with others or have to live with others. Can you think of an infant who could survive more than a few hours without the proper care of adults. No person could remain alive without using the information about the world, which has been learned and transmitted through society. It is because of social living that we became aware about our self. This self-consciousness forces us to live in a society in a definite way. This gives a particular shape to our thinking and compels us to take actions within the limitations. As we live in a society it also forces us to think what is 'right' and 'wrong', 'good and bad', 'proper and improper' and so on. It means to evolve a system of values, which would be followed knowingly or unknowingly.

This can be observed in the behaviour of a man - known as personality while having a clear view about personality the following concept should be kept in mind:-

Society:- A society is an aggregate of people within a community bound together by some common ties.

Social Life:- The consciously organised way of life learned and modified by each new generation that comes under the purview.

Civilisation:- The total environment created through the collective efforts of human beings in society for the growth and development of human personality is known as civilization.

Culture:- The learned way of life which are modified and transferred from one generation to the

next is known as culture. A culture can't exist without a society and a society can not exit without a culture.

Social interaction:- When a human baby is born, he is a helpless organism. It is essential that this baby must be converted into such human being as he could take part in social activities in a dignified way. It is possible only through the process of socialization.

Socialization is that kind of social interaction, which helps in the formation of personality and it is only through socialization that the development of individual personality takes place. Personality means patterns of thought, feeling and action pertaining to an individual. Personality consists of three main elements:

- ⇒ The cognitive element.
- ⇒ The emotional element.
- ⇒ The behavioural element.

The cognitive element consists of thought, memory and intellectual capacities whereas the emotional element includes love, hate, anger, pride, etc. On the other hand the abilities like skill, competence and aptitudes comes in the behavioural element. At the core of personality lies the self. It is the conscious expression of a unique personality (identity) that distinguishes from all other individuals and things. Any act performed by an individual comes under the purview of human behaviour i.e. walking, reading, dancing, going to a class etc. When a person's acts influence others or are influenced by the acts of others, the social interaction takes place. This interaction between people makes the basis for all social life and for society also.

Social interaction is the process by which people act towards or respond to other people. It includes any and all social behaviours.

Community:- A community is a social group with a

common territorial base and have sense of common interest and belonging.

Association:- An association is an organized group having joint interest and purpose.

Institution:- It is an organization which has established laws of customs and procedure.

We should be particular about using the term institution or association. Institution means a form of procedure. Whereas an association is an organized group. Institution includes - means of service while association lay emphasis on membership when we consider a school as a body of teachers and students it comes under the category of association but when we are considering it as an educational system; we are selecting its institutional characteristics.

Customs:- The socially accepted ways of acting are called customs. The customs regulate our behaviour more than anything else.

The Family:- Family is the basic unit of society. A child is born and brought under the care of parents.

The family develops all the civic virtues in a child

and shapes his future. Family provides physical and emotional security to the child. Family also shapes habits of the child. Family in an association of men and women staying together in a common dwelling place alone or with children. Family is the most important agency of socialization. So it is the family that a child learns the first lesson of citizenship.

As a man spends much of his time in his family it plays an important role in shaping his personality. In the same way, he also has certain responsibilities and duties towards his family. He must give full regards to his elders and show love to his younger. He must try to raise the standard of his family. Moreover, he must be loyal and faithful to his family members.

Every man owes much to his country. So he has some duties and responsibilities towards the country. He must be full of patriotism for his country and must always be ready to defend her honour. He must discharge his social obligations; properly and also extend help for establishing an efficient administrative set up. □

World of Science

Puja Kumari Chowdhary
Degree 1st Year

Big Debate over Little Man-

New discoveries in a cave on the Indonesian Island of Flores, notably another Jawbone, appear to give additional support to the idea that a separate species of little people, new to science and now extinct, lived there as recently as 12,000 years ago. But a vigorous minority of skeptical scientists were unmoved by the new findings. They contend that the skeletal remains are more likely to be deformed modern human beings, not a distinct species.

The groups of Australian and Indonesian researchers who announced the first findings a year ago and proclaimed the new species Homo Floresiensis describe the additional bones.

The bones were fragments of nine individuals of unusually small stature, little more than three feet tall, and judging by one skull, with brains the size of a chimpanzee's. The newly discovered lower jaw was almost identical to one previously found, except that it appeared to be 3,000 years younger.

A Rose in Bloom

Madhu Poli Gogoi

T.D.C. Part II (Arts), Major - English

A genuine smile is like a flower in full bloom, the expression of a heart full of love. It can cause the recipient to have a deep experience of love. The soul of a man can be healed and comforted by a loving smile just like a flower which has the capacity of cooling soothing effect upon a man.

God is the bestower who has gifted us the gift of smiling i.e. only to the human beings. Other than man no living creature can smile. Then why we keep ourselves aloof from the pleasure of smiling. But even so, we have to smile. When we come out from the womb of our mother the thing we know is how to cry or to utter a shrill sound, but a smile is a behaviour acquired by learning from the loving faces which surround us. Then again, we can choose to smile or to frown.

Sometimes to smile is to frown crucify. I might have to keep smiling when I am hurting inside. When an unwelcome visitor disturbs my work or my sleep I have to smile in God's name.

Unfortunately, to exploit others or to hide

out evil intentions we often put on false smiles. This destroys the fragrance of the flower that God intended a smile to be.

Smiles often lead to bursts of laughter. This relaxes the muscles of our faces and brings joy to our hearts and health to our lives. When others are amused by the jokes we make, we help in building up a genial community. How different is the cruel laughter of a murderer or a terrorist who has succeeded in killing his enemy or thousand of innocent people without any reason! We too murder when we deride or ridicule a brother or sister however politely.

Why don't we use this precious gift of the Almighty in the best possible way (freely we have received of the love God.) Freely and generously let us share it with others so that others could smile keeping their worries aside. Let us hope that the fragrance of the flower which our loving Lord has planted in everyone's heart will remain forever. □

Betrayed

Mandita Rajkumari
T.D.C. 2nd Year (Asts), Deptt of English

The sky was overcast with clouds which meant that it was going to rain for that day also. It had been raining continuously, giving much trouble to people. Outside, all drains, gutters beside the road were filled up with water, already and today's rain would overflow them.

"Ah! What a pity," remarked Ms Baruah, opening the window that faced towards the disheveled street and closing it again. She took the local newspaper in her hand and slowly read the headlines- "Devastating floods creating havoc." - She took a deep breath and then sighed while reclining in an armchair. The newspaper was still in her hands, but her mind and her eyes seemed to wonder somewhere, far away and long past by 'Dhemaji,' 'Floods', 'died', these words came automatically through her mouth. Yes, it was this flood, that devastating flood many years ago in her village which changed her entire life.

Ms Nirupama Baruah as she is known today, was a lively girl then - Niru whose entire life was changed because of the devastating flood which occurred in her village in Dhemaji District. Niru as she was fondly called by all was a very enthusiastic, never-say die kind of girl right from her childhood. Her ma and deuta dotted on her charming ways and witty talks so all the village people. In fact all of them agreed that she would one day make a name for herself in this world. She was brilliant in studies. Gradually, amidst love and care she grew up into a charming young lady. With encouragement from her parents she completed her graduation. Niru dreamt of taking up a profession. Soon she applied for a post of lecturer in a city college and was selected for it. Her joy knew no bounds and soon started making necessary arrangements to shift her base into the city. But due to heavy rains pouring down for

the last few days, it became impossible to leave immediately. In fact so heavy were the showers that the waters in the river were crossing the danger level mark. Niru hoped that the rain would stop and she could leave for her destination. The rain did cease for a while on that fateful night and she thought she would leave for the city the very next morning. But what she did know that it was just the silence before the storm.

In the night it again started raining uncontrollably and towards midnight village people were seen running here and there, the waters of the river gushing towards the village. Niru's parents were also panicked by this situation, and thought of shifting to a safer base. So three of them braving the floodwaters moved towards the village school for temporary shelter. But suddenly Niru's mother's foot slipped on the soft soil and she fell headlong into the water. All of a sudden, Niru's father jumped into the water to save his wife. Soon he was also out of sight. Niru frantically called out for her ma and deuta but there was no reply. She felt as if all strength was going out of her body and just kept murmuring ma, deuta until she fell unconscious.

The next morning showed the nightmare caused by the flood. Dead bodies of cattle, human beings were scattered. The houses have been submerged in water and all those who had escaped to the village school were now starving. Relief operations came after one or two days, the flood or clothing that were being distributed were taken by the people as hungry wolves. They poured on one another to get those commodities. Niru was found alive alone a wooden plank which was blocked by a huge tree. She was taken to the nearby hospital in town and after two days she regained consciousness. The first word that she uttered was ma, deuta and

again she fell silent. She felt as if Nature had betrayed her. Her parents were the only persons in her life and now she was all alone.

After she regained her health, she was shifted to a woman house, Nari Niketan. There she spent her days almost lifelessly just sitting besides the window from dawn to dusk. She was a completely changed woman, the once determined, happy-go-lucky girl was nowhere to be found.

Four months went by and Niru gradually began to improve. She found that other women had much bigger sorrows in their life and yet were continuing to live. She listened to their woes all day long not thinking about her own wounds. She later decided to organize these women and fight for their cause. Thus she turned to be a social worker instead of being a lecturer. During this time she met another social activist Mr. Neeranjan Baruah and later they married. Their married life turned into a bliss when daughter Namrata was born. Thereafter they spend many happy seasons, until Namrata's third birthday.

Only four days were left for Namrata's birthday and the Baruah household was alive with activity. Neeranjan had gone as a relief operator in the flood hit district of Dhemaji and was due to return after two days. Niru had tried to stop him from going there, but it was to no avail.

Neeranjan said that his duty came first. He also knew the cause of fear in her mind and so he assured her that he would be safe. Niru waited patiently for two days and when the time for his arrival came nearer she grew anxious. Her eyes were fixed on the door, anything he could return new. Suddenly the telephone rang. She picked up the receiver and said, 'Hello.'

'Is it Ms Baruah?' enquired a voice on the other side.

'Yes.'

'Well I am sorry to say that the relief operation pair led by your husband. Mr. Neeranjan Baruah had

gone missing.'

'Missing, no it can't be with me again, No' And Niru fell down, the receiver still on her hand. Her neighbors came running and tried to bring her to senses. Little Namrata was crying her heart out on seeing this commotion. With little steps, she pounced her way through the neighbours to her mother and cried out, 'Ma, ma, Utha Na.' Niru regained her sense and on seeing her daughter crying, took her daughter on her lap and cried.

Four days later the body was found and was cremated with honours.

'Jing' a loud ring of the doorbell interrupted the now 58 years old Ms Nirupama Baruah's thoughts.

'Oh! It may be her, she opened the door. There at her doorstep was her daughter Namrata.

'Ma, again lost in your thoughts as usual? Why do you do this, it will effect your health, Namrata said.'

'No, Majani, it won't. it only gives me the reminiscence of these happy days spent with your father and also... well leave it, how is your day at college today?'

'As usual challenging and tiresome, she said and went off to fresh herself.

Niru watched her daughter, now she had grown up. She looks just like her father but in attitude she was like her. Niru could not fulfill her dream but at last, she had been successful in completing her daughter's dream. Namrata had always dreamt of following her mother's footsteps a lecturer. She is now a lecturer of a well known college and she is very popular in her college in her enthusiastic ways.

'How time flies, this 22 years I have fought alone to raise my daughter. I was betrayed twice by Nature and I won't let it happen even again, Niru spoke slowly these words almost murmuring to herself and rushed to the kitchen to prepare for her daughter's meal. The rain had stopped by then. □

If you want ...

Ritumoni Boruah
T.D.C. 2nd year, English Major

If you want to keep,
Keep your promise.
If you want to cultivate,
Cultivate good manner.
If you want to read,
Read good books.
If you want to kill,
Kill your our pride,
If you want to write,
Write your mistake. □

Whenever I ...

Manamee Khanikar
B.A. 1st year, Major - English

Whenever I thought of you
I wanted to say how much I love you.
Whenever I looked into your eyes
I wondered what I found in them
Whenever I saw a beautiful scenery
I wanted you to stand beside me
Whenever I woke up in the middle of the night
I wanted to breath your fragrance
Whenever I thought of ageing
I wondered how you would look them
Whenever I thought of long decay paths
I wanted you to hold my hands
Whenever I think you couldn't be there
I wanted to break this journey.
Whenever I thought of life after death
I wanted to be there near you,
To be loved by you, and
Whenever I think you will be there
All the time with me
I wanted to melt in you and
Live a hundred years. □

Roses with thorns as Life is...

Sunny Bawri
T.D.S. 1st Year, Economic Major

Life's made up of smiles and tears,
Toys and sorrows mixed with fears;
And though to us it seems one sided
Trouble is pretty well divided.

If we could look in every heart,
We'd find that each one has its part
And those who travel fortune's road
Sometimes carry the biggest load.

Look for the good in man
Look for the fine in life
Look for the noble plan
Back of all bitter strife. □

উপ-সভানেত্রীৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে এই শুভ ক্ষণত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয় প্ৰমুখ্যে সন্মানীয় শিক্ষাগুরু তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লগতে মোৰ মৰমৰ বন্ধু-বান্ধৱীসকললৈ মোৰ আন্তৰিক অভিনন্দন আৰু শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

২০০৮-২০০৯ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত বিপুল প্ৰতিদ্বন্দিতাৰ মাজেৰে উপ-সভানেত্রী হিচাপে ভোট যুদ্ধত জয়ী হৈ কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিছিলোঁ। হয়তো সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ইতিহাসত পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে এগৰাকী ছাত্ৰী হিচাপে সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে মন জয় কৰি ভোট যুদ্ধত জয়ী হৈ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপ-সভানেত্রী পদৰ নিযুক্তি লাভ কৰিছিলোঁ। ভৱিষ্যতেও যাতে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰীসকলে ছাত্ৰসকলৰ সমানে ফেৰ মাৰিব পৰাকৈ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সকলো পদতে নিৰ্বাচনত অৱতীৰ্ণ হৈ নিজকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত সেৱক হিচাপে মনোযোগ দিবৰ বাবে অনুৰোধ জনালোঁ।

২০০৮-০৯ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ কাৰ্যকালত উপ-সভানেত্রী হিচাবে মোৰ কৰণীয় কাম বহুতো আছিল যদিও মাত্ৰ কেইটামান দিনত সকলো কাম কৰি উঠাতো সম্ভৱ নহ'ল। উল্লেখনীয় যে এইবাৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহত মোৰ উদ্যোগত আৰু অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ সহযোগত মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহৰ খেল ধেমালিত প্ৰথমবাৰৰ বাবে ছাত্ৰীসকলক লৈ জনপ্ৰিয় ক্ৰিকেট খেল আৰম্ভ কৰা হয়।

শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত আগৰ তুলনাত বৰ্তমান সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষা ব্যৱস্থা, ফলাফল অধিক উন্নত হৈছে। এই ক্ষেত্ৰত মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষৰ ঐকান্তিক প্ৰচেষ্টা প্ৰশংসনীয় আৰু নশলাগি নোৱাৰোঁ।

আমাৰ কাৰ্যকালৰ প্ৰতিটো দিশতে প্ৰয়োজনীয় দিহা পৰামৰ্শৰে নিৰ্দ্ধাৰিত কাৰ্যসমূহ সফলভাৱে ৰূপায়ন কৰাত গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা লোৱা মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ডঃ ৰাজেন তামূলী চাৰলৈ তথা শিক্ষাগুরুবৃন্দ আৰু কৰ্মচাৰী বৃন্দলৈ লগতে মোৰ নিৰ্বাচনৰ সময়ৰ পৰাই বিভিন্ন প্ৰকাৰে সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়াই অহা মোৰ বন্ধু-বান্ধৱী-ৰিভিক, চেং, হানচেং, মন্দীপ, সঞ্জয়, সাগৰ, লক্ষ্মণ, বিনোদ, দীপক, মনেন, লাভু, ভৰ, তন্ময়, জিতপল, শৰৎ, পংকজ, দুৰ্লভ, কুন্তলা, শিখা, ৰিতা, মৌনা, মৃগালী, গিতালী, মমী, নমী, দিপ্তী আৰু ভাইটী-ভণ্টী- নবজ্যোতি, বাণু, আনন্দ, চাজিদ (বুন) নৱদীপ, দিগন্ত, প্ৰণৱ, টুটল, প্ৰিয়াকচু, ৰিজু, কবিতা, সংগীতা, মেনকা, বিচা, ৰিতু, আৰফিনা, মনুমী আদিক আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ সকলো বিষয়ববীয়া, মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ বন্ধু-বান্ধৱী, ভাইটী-ভণ্টীক মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

প্ৰতিবেদনৰ সামৰণিত ভৱিষ্যতৰ ছাত্ৰ একতা সভালৈ আমাৰ অনুৰোধ যে আমাৰ কাৰ্যকালত সফল কৰিব নোৱাৰা কাৰ্যসমূহ বলিষ্ঠ পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নয়নৰ ক্ষেত্ৰত আগুৱাই যায় যেন। “ছাত্ৰ শক্তি মহান শক্তি” এই শক্তিক গৌৰবোজ্জ্বল কৰি তুলিবলৈ সৰল নেতৃত্বৰে আগুৱাই যোৱাৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিত্ৰতা অক্ষুণ্ণ ৰাখি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ স্বাৰ্থজড়িত সকলো সমস্যা সমাধানৰ পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিব বুলি আশা কৰিলোঁ।

সদৌ শেষত নৱনিৰ্বাচিত ছাত্ৰ একতা সভাৰ সকলো বিষয়ববীয়ালৈ মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। “জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়”।

শ্ৰীমতী বনজিতা গগৈ
উপ-সভানেত্রী
সোণাৰি মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

জয়জয়তে দেশমাতৃৰ চৰণ বুকুৰ তেজেৰে ধুবাই নিকা কৰা সেই শত শত 'স্বহীদ'ৰ আত্মালৈ অশ্ৰু অঞ্জলি অৰ্পণ কৰি সোণাৰি মহাবিদ্যালয় নামৰ জ্ঞান মন্দিৰটি গঢ় দিওঁতা বৰেণ্য মহানুভৱ ব্যক্তিসকলক সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম আগবঢ়াইছোঁ আৰু শ্ৰদ্ধাৰে সুঁৱৰিছোঁ। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, উপাধ্যক্ষ মহোদয়কে প্ৰমুখ্য কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকললৈ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম জনাইছোঁ। লগতে মোক ২০০৮-২০০৯ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত সাধাৰণ সম্পাদকৰ দৰে এটি গুৰু দায়িত্ব অৰ্পণ কৰি মহাবিদ্যালয়লৈ সেৱা আগবঢ়াই যাবলৈ সুবিধা প্ৰদান কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা বন্ধু-বান্ধৱীক মোৰ হিয়াভৰা মৰম আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

মোক সাধাৰণ সম্পাদকৰ দৰে গুৰুদায়িত্ব অৰ্পণ কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে সকলোকে সন্নেতৃত্ব তথা বলিষ্ঠ পদক্ষেপেৰে বহু কিবাকিবি আশা কৰিছিল। কিন্তু মই নাজানো, মই তেওঁলোকক কেনে নেতৃত্ব দিলো বা কি কৰিলো, এয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্য বিষয়। মই ভাবো সাধাৰণ সম্পাদকৰ দৰে এটি গুৰুত্বপূৰ্ণ দায়িত্ব পালন কৰিবলৈ যাওঁতে বহুতো বাধা-বিঘিনি অতিক্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে দক্ষতাৰে কাৰ্য নিৰ্বাহ কৰিবলৈ কিছু দক্ষতাৰ নিতান্তই প্ৰয়োজন হয়। তথাপি এই অভাজনে সীমিত জ্ঞানেৰে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ লগত অন্তৰঙ্গতা গঢ়ি তুলি মহাবিদ্যালয়খনে অনুভৱ কৰা অভাৱ অভিযোগসমূহৰ বুজলৈ সেইবোৰ পূৰণ কৰাৰ বাবে পাৰ্থমানে চেষ্টা কৰিছিলোঁ। মহাবিদ্যালয়খনৰ শৈক্ষিক পৰিবেশ তথা যি কোনো আভ্যন্তৰীণ উন্নতিত আহি পৰা কু-প্ৰভাৱসমূহ আঁতৰোৱাত পাৰ্থমানে চেষ্টা কৰিছিলোঁ।

শিক্ষানুষ্ঠান, কেৱল এটি সামান্য শব্দ মাথোন। কিন্তু এই সামান্য শব্দটোৱেই যেন অতীতৰে পৰা আৰম্ভ কৰি বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যতৰ সমাজৰ সু-সভ্যতাক প্ৰতিনিধিত্ব কৰি আহিছে।

বৰ্তমান যুগটো মূলতঃ জ্ঞানৰ যুগ। এই যুগটোত সকলোৱে প্ৰতিযোগিতাত নামি পৰিছে প্ৰতিযোগিতাৰ এই দ্ৰুত গতিত কোনেও কাৰোলে এবাৰ ঘূৰি চোৱাৰ অৱকাশ নোহোৱা যেন হৈ পৰিছে। বৰ্তমানৰ গোলকীকৰণৰ ব্যৱস্থাত নিজকে আদৰ্শ ব্যক্তিকৰূপে গঢ় দিয়াৰ প্ৰতিটো খোজ সাৱধানে পোলোৱাৰ সময় আহি পৰিছে। কিন্তু আমাৰ নৱ-প্ৰজন্মই এই ক্ষেত্ৰত বৰ দোষ লগাকৈ স্থলিত হোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। আমাৰ সমাজত কেৱল এচাম সংকীৰ্ণ মনোবৃত্তিৰ স্বাৰ্থপৰ লোকৰ বাবে আজি নৱপ্ৰজন্মৰ এই অৱস্থান। সেইবাবে আমাৰ বৰ্তমানৰ সমাজখনত এনেধৰণৰ ঠেক মনোবৃত্তিৰ লোকক বিৰোধ কৰি পুনৰ এখন সুস্থ-সবল সমাজ গঢ়ি তুলিবলৈ আমি নৱপ্ৰজন্মই হাতে হাতে ধৰি আঙুৱাই যাব লাগিব। কাৰণ সমাজখনক পুনৰুদ্ধাৰ কৰা তথা সমাজখনলৈ সুস্থ-সবল আৰু শৈক্ষিক পৰিবেশ ঘূৰাই অনা এই গুৰু দায়িত্বৰ ভাৰ পৰিছে কেৱল আমাৰ নৱ প্ৰজন্মৰ ওপৰতে।

মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰূপে মই আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত প্ৰতিভা বিকাশৰ আনুষংগিক বিষয় কিছুমানৰ প্ৰতি অনীহাৰ ভাৱ স্পষ্টভাৱে দেখা পাইছিলোঁ। এই কথাটো অপ্ৰিয় হ'লেও সত্য যে মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা অনুষ্ঠানসমূহত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপস্থিতিৰ সংখ্যা তেনেই নগন্য। সৰস্বতী পূজাত জাক-জমক সাজ-পোচাক পৰিধান কৰি যিটো উদ্যমেৰে আই সৰস্বতীক সেৱা কৰিবলৈ আহে সেই একে উদ্যমেৰে যদি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিটো অনুষ্ঠানতে মৰ্জিত সাজ-পোচাকেৰে অনুষ্ঠানবিলাকত ভাগ লোৱাহেঁতেন অন্ততঃ যিসকল প্ৰতিযোগীয়ে অংশ গ্ৰহণ কৰে তেওঁলোকৰ মনোবল বৃদ্ধি পালেহেঁতেন। মহাবিদ্যালয়ত আমাৰ বাবে অনুষ্ঠিত কৰা অনুষ্ঠানবোৰত যদি আমিহেই উপস্থিত নাথাকোঁ, তেনেহ'লে এনে অনুষ্ঠানবোৰ পতাৰ কিবা সাৰ্থক হ'বনে? নিশ্চয় নহয়। গতিকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে কেৱল শিক্ষাগ্ৰহণত ব্যস্ত নাথাকি অনাগত দিনবোৰত এই অনুষ্ঠানবোৰত অংশ গ্ৰহণ কৰিব বুলি আশা ৰাখিলোঁ।

এটি অভিনৱ কাৰ্যব্যৱস্থা :

মোৰ কাৰ্যকালত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ বাহি হোৱা পূৰ্জিৰ মহাবিদ্যালয়ৰ গ্ৰন্থাগাৰ সম্প্ৰসাৰণৰ বাবে প্ৰায় ৫০,০০০ টকা দান কৰা হয়।

মোৰ কাৰ্যকালত পালন কৰা কাৰ্যসূচী :

- ১। ১০-১৪ ডিচেম্বৰলৈকে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত আন্তঃ মহাবিদ্যালয় ক্ৰিকেট প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়।
- ২। ১৫-২২ ডিচেম্বৰলৈকে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ অনুষ্ঠিত কৰা হয়।
- ৩। ২৩/১২/০৮ তাৰিখে ছাত্ৰ বিজ্ঞান সমাৰোহ অনুষ্ঠিত কৰা হয়।
- ৪। মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাঙ্গনত দুখনকৈ শোকসভা অনুষ্ঠিত কৰা হয়।
- ৫। ৩১/১/০৮ তাৰিখে শ্ৰীশ্ৰী সৰস্বতী দেৱী পূজা উলহ মালহেৰে পালন কৰা হয় আৰু কৃতী ছাত্ৰী বুমা বিশ্বাসক "কমলাৱতী শইকীয়া সৌৱৰণী বঁটা" প্ৰদান কৰা হয়।
- ৬। ৫ জুনত "বিশ্ব পাৰিপাৰ্শ্বিক দিৱস" পালন কৰি সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰস্তাৱিত আদৰ্শ গাঁও 'নাফুক'ত গছপুলি বিতৰণ আৰু এখন আলোচনাচক্ৰ অনুষ্ঠিত কৰা হয়।
- ৭। তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাগুৰু মাণিক গগৈ চাৰৰ বিদায় সম্বৰ্ধনা সভা।
- ৮। ৩/০৮/০৯ তাৰিখে নৱাগত আদৰ্শ সভা অনুষ্ঠিত কৰা হয়।
- ৯। দুখনকৈ সাধাৰণ সভা অনুষ্ঠিত কৰা হয়।
- ১০। ৫ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখে শিক্ষক দিৱস অনুষ্ঠিত কৰা হয়।
- ১১। মোৰ কাৰ্যকালতে নতুনকৈ নিৰ্মাণ কৰা ছাত্ৰবাসটি মুকলি কৰা হয়।
- ১২। মোৰ কাৰ্যকালতে মহাবিদ্যালয়ৰ পথটো সম্পূৰ্ণ পকীকৰণ কৰা হয়।
- ১৩। মোৰ কাৰ্যকালতে প্ৰথম ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়াসকলক একোটাকৈ কোট প্ৰদান কৰা হয়।
- ১৪। মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰৰ প্ৰসাৱগাৰত পানীটেপৰ ব্যৱস্থা কৰা হয়।
- ১৫। মহাবিদ্যালয়ৰ নৱনিৰ্মিত শ্ৰেণী কোঠাত ফেনৰ ব্যৱস্থা।
- ১৬। লাইব্ৰেৰীৰ বাবে আৱশ্যকীয় কিতাপ ক্ৰয় কৰা হয়।
- ১৭। মহাবিদ্যালয়ৰ চাইকেল ষ্টেণ্ড উন্নত কৰা হয়।
- ১৮। মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মুখত খেল পথাৰৰ কাষত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে জিৰণি ল'বৰ বাবে পকী বেঞ্চৰ সুবিধা কৰা হয়।
- ১৯। পৰীক্ষা নিৰীক্ষণ কেন্দ্ৰটো আৰু গ্ৰন্থাগাৰ সম্প্ৰসাৰণৰ কাৰ্যব্যৱস্থা মোৰ কাৰ্যকালতে লোৱা হয়।
- ২০। মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বিশুদ্ধ খোৱা পানীৰ সুবিধাৰ্থে দুটাকৈ Water Filter and Freezing ৰ ব্যৱস্থা কৰা হয়।
- ২১। মহাবিদ্যালয়ৰ চাফ-চিকুণতাৰ বাবে ডাষ্টবিনৰ সুবিধা কৰা হয়।
- ২২। মহাবিদ্যালয়ৰ মূল তোৰণখন নতুনকৈ লিখনি আৰু ৰং কৰা হয়।
- ২৩। ছাত্ৰ আৰু ছাত্ৰীৰ জিৰণি কোঠাত খেলৰ সামগ্ৰী ক্ৰয়।
- ২৪। উন্নত Notice Board আৰু Acrylic Board ৰ সুবিধা কৰা হয়।
- ২৫। মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰেক্ষাগৃহৰ মঞ্চটো পুনৰ নিৰ্মাণ আৰু প্ৰয়োজনীয় সামগ্ৰী ক্ৰয় কৰা হয়।
- ২৬। নৱাগত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক বেগিঙত কঠোৰ বাধা প্ৰদান কৰা হৈছিল।

মহাবিদ্যালয়ৰ আৰু বহুতো জলন্ত সমস্যা আছিল তথা সমাধান কৰিব লাগিছিল যদিও সময়ৰ অভাৱ আৰু বিভিন্ন কাৰণত সমাধান কৰিব নোৱাৰিলোঁ। সেই সমস্যাসমূহ অনাগত দিনত নতুন কাৰ্যকৰী সমিতি আৰু শিক্ষাগুৰুসকলৰ সহযোগিতা আৰু পৰামৰ্শত সমাধা হ'ব বুলি সম্পাদকীয়ত উল্লেখ কৰিলোঁ।

সমস্যাসমূহ :

- ১। মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ জিৰণি চ'ৰা পাঠদান কক্ষৰ লগতে থকাত মাজে সময়ে পাঠদানত ব্যাঘাত জনোৱাৰ বাবে পৃথককৈ ছাত্ৰ জিৰণি চ'ৰা নিৰ্মাণ কৰিবলৈ মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষক অনুৰোধ জনালোঁ।

- ২। মহাবিদ্যালয়ত শৰীৰ চৰ্চাৰ বাবে অত্যাধুনিক আৰু বিজ্ঞানসন্মত জিম্ নথকাৰ বাবে শৰীৰ চৰ্চাৰ ছাত্ৰসকলে আশানুৰূপ ফল লাভ কৰিব পৰা নাই। নতুন সমিতিক মহাবিদ্যালয়ত বিজ্ঞানসন্মত মালটিজিম্ ব্যৱস্থা কৰিবলৈ অনুৰোধ জনালোঁ।
- ৩। মহাবিদ্যালয়ৰ খেল পথাৰখন উন্নত কৰিবৰ বাবে অনাগত দিনৰ কাৰ্যকৰী সমিতি আৰু কৰ্তৃপক্ষক অনুৰোধ জনালোঁ।
- ৪। ধোদৰ আলিৰ পৰা মহাবিদ্যালয়লৈ অহা-যোৱা পথটি পকীকৰণে মহাবিদ্যালয়ৰ ভৌতিক পৰিবেশ নিয়ন্ত্ৰণ কৰাৰ লগতে বাৰিষা কালত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ যাতায়াতৰ সুবিধা হ'ব আৰু ছাত্ৰ একতা সভাই তাৰ বাবে মাত মতি যাব বুলি আশা ৰাখিলোঁ।
- ৫। মহাবিদ্যালয়ৰ গ্ৰন্থাগাৰত কিতাপৰ সংখ্যা বৃদ্ধি কৰিব লাগে লগতে বিডিং কৰ্মৰ আকাৰ ডাঙৰ কৰিব লাগে।
- ৬। যি কোনো মূল্যৰ বিনিময়ত মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক পৰিবেশৰ বিকাৰসমূহ আঁতৰোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰিব লাগে।

আমাৰ ক'বলগীয়া :

সাধাৰণ সম্পাদকৰ দৰে গুৰু দায়িত্ব পালন কৰাত অনেকৰে অনেক ক'বলগীয়া থাকিব পাৰে। বছৰটিত আমি পালন কৰা কাৰ্যসূচীসমূহত ক'বাত নহয় ক'বাত ভুল ত্ৰুটি বৈ যোৱাটো অস্বাভাৱিক কথা নহয়। আপোনালোকে যেন সেই ভুলবিলাক নিজ ভাতৃ, বন্ধু, শিষ্য হিচাপে ক্ষমা কৰাৰ লগতে গঠনমূলক সমালোচনাৰে আঙুলিয়াই দিয়ে যেন।

সমবেদনা জ্ঞাপন :

আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সৈতে অতীত বা বৰ্তমান সময়ৰ লগত ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িতসকলৰ ভিতৰত বহুতৰে অকাল বিয়োগ ঘটিছে। তেখেতসকলৰ বিদেহী আত্মাৰ চিৰশান্তিৰ বাবে অদৃশ্য জনৰ চৰণত প্ৰাৰ্থনা জনাইছোঁ।

কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ :

আমাৰ কাৰ্যকালত বিভিন্ন দিশত দিহা-পৰামৰ্শ তথা গঠনমূলক পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, উপাধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগতে সমূহ শিক্ষাগুৰু আৰু সমূহ কৰ্মচাৰী বৃন্দলৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। প্ৰতিটো কাৰ্যসূচী সাফল্যমণ্ডিত কৰি তোলাৰ বাবে মোক বিভিন্ন সময়ত সহায়-সহযোগ আগবঢ়োৱা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়াৰ লগতে চন্দ্ৰা, বিৰাজ, সঞ্জয়, চন্দন, শশাংক, ভূপালী, ধ্ৰুৱ, প্ৰণয়, গণেশ, শান্তনু, সুনিল, মোৰ ভণ্ডি জ্যোতিস্মৃতা, বিংকী, সুৰভী, প্ৰিয়াক্ষ, বন্দিতা, অংকিতা তাৰোপৰি ছাত্ৰী নিবাসৰ সমূহ আৰাঙ্গী আৰু ছাত্ৰ নিবাসৰ সমূহ আৰাঙ্গীৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, দাদা বসন্ত আৰু ৰাজীৱ দালৈ হিয়াভবা আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

সামৰণি :

প্ৰতিবেদনৰ সামৰণিত ভৱিষ্যতৰ ছাত্ৰ একতা সভালৈ আমাৰ অনুৰোধ যে আমাৰ কাৰ্যকালত সফল কৰিব নোৱাৰা কাৰ্যসমূহ বলিষ্ঠ পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নয়নৰ ক্ষেত্ৰত আগুৱাই যায় যেন। “ছাত্ৰ শক্তি মহান শক্তি” এই শক্তিক গৌৰবোজ্বল কৰি তুলিবলৈ সৰল নেতৃত্বৰে আগুৱাই যোৱাৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিৱৰ্তা অক্ষুন্ন ৰাখি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ স্বাৰ্থজড়িত সকলো সমস্যা সমাধানৰ পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিব বুলি আশা ৰাখিলোঁ।

সদৌ শেষত এই মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰি মোৰ এই সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন সামৰিলোঁ।

“জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়”

“জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা”

নৱজ্যোতি সন্দিকৈ
সাধাৰণ সম্পাদক
সোণাৰি মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
২০০৮-০৯ চন।

সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাক্ বুলনিত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, মাননীয় উপাধ্যক্ষ মহোদয়, মাননীয় শিক্ষাগুৰুসকল, মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মচাৰীবৃন্দ আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়া তথা মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মোৰ মৰম, কৃতজ্ঞতা আৰু শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

২০০৮-০৯ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সহ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰিবলৈ দিয়া বাবে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। ২০০৮-০৯ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক হিচাবে নিৰ্বাচিত হৈ মই তেনে কোনো উল্লেখযোগ্য বৰঙণি আগবঢ়াব নোৱাৰিলোঁ তথাপিও অন্যান্য বিষয়ববীয়াসকলৰ প্ৰতিটো কাৰ্যত যথাসাধ্য সহায় সহযোগ আগবঢ়ালোঁ।

শেষত মোৰ কাৰ্যকালত বিভিন্ন দিশৰ পৰা সহায় সহযোগিতা আগবঢ়োৱা বাবে শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয় তথা শিক্ষাগুৰুসকল আৰু বন্ধু-বান্ধৱ লগতে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিলোঁ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যতৰ কামনাৰে মোৰ এই প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলোঁ।

“জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়”

- বিশ্বজিৎ দত্ত

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা

২০০৮-০৯ বৰ্ষ।

গুৰু খেল বিভাগৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই সেইসকল মহান ব্যক্তিক আদৰ্শৰে সঁৰিছোঁ যি সকল ব্যক্তিয়ে অশেষ কষ্ট, ত্যাগ আৰু হেঁপাহেৰে জ্ঞানৰ মন্দিৰ সোণাৰি মহাবিদ্যালয় স্থাপন কৰি নগৰখনৰ শিক্ষাৰ মানদণ্ড উন্নত কৰিলে। লগতে মই শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, ডঃ ৰাজেন তামুলী, উপাধ্যক্ষ শ্ৰীযুক্তা ৰতিপ্ৰভা গগৈ বাইদেউক প্ৰমুখ্য কৰি শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকল, মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মচাৰীবৃন্দ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক মোৰ মৰম, কৃতজ্ঞতা আৰু শুভকামনা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

মই সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকে কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ২০০৮-০৯ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত গুৰু খেল বিভাগৰ সম্পাদকৰ দৰে এটি গুৰু দায়িত্ব অৰ্পণ কৰি মহাবিদ্যালয়লৈ সেৱা আগবঢ়াই যাবলৈ সুবিধা প্ৰদান কৰিলে।

মই আশা কৰিছোঁ প্ৰতিষ্ঠা কালৰে পৰা মহাবিদ্যালয়খনি যি দৰে সুখ্যাতিৰে ইয়াৰ জ্যোতি বিলাই আহিছে অদূৰ ভৱিষ্যতে সেই জ্যোতি আৰু অধিক তীব্ৰতৰ হৈ উঠিব আৰু মোৰ মতে এই জ্যোতিয়ে চৌপাশৰ সমাজখনকো আলোকিত কৰিব।

মহাবিদ্যালয়ৰ ক্ৰীড়া সপ্তাহ হৈছে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰতিভা বিকাশৰ এক অন্যতম দিশ। গতিকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে শিক্ষা গ্ৰহণৰ উপৰিও এনেবিলাক দিশ অৱলোকন কৰি নিজৰ প্ৰতিভা বিকাশত গুৰুত্ব দিয়া উচিত। মই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকললৈ এই প্ৰতিবেদনৰ দ্বাৰাই অনুৰোধ কৰিছোঁ যে, অনাগত দিনবোৰত তেওঁলোকে মহাবিদ্যালয়ৰ ক্ৰীড়া সপ্তাহত উপস্থিত থাকে আৰু লগতে আনকো উৎসাহিত কৰে যেন।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ গুৰু খেল বিভাগৰ সম্পাদকৰ দৰে পদত অধিষ্ঠিত হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ খেল বিভাগত

কি কি কবিতা পাৰিলোঁ সেয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্য্য বিষয়। তথাপিহে মই মোৰ সাধ্য অনুসাৰে মোৰ কামত আত্মনিয়োগ কৰিছিলোঁ। আমি ডিব্ৰুগড়ত অনুষ্ঠিত হোৱা আন্তঃমহাবিদ্যালয়ৰ ক্ৰীড়া প্ৰতিযোগিতাত অংশ গ্ৰহণ কৰিছিলোঁ। কিন্তু উপযুক্ত যোগাযোগ আৰু আমাৰ প্ৰতিযোগীৰ সংখ্যাৰ অভাৱৰ বাবে আমি আন্তঃমহাবিদ্যালয়ৰ আনবিলাক প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰিলোঁ।

গুৰু খেল বিভাগৰ আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ মুহূৰ্তটো হৈছে মহাবিদ্যালয়ৰ ক্ৰীড়া সপ্তাহ। মই এই ক্ৰীড়া সপ্তাহত গুৰু খেল বিভাগৰ সম্পাদক হিচাবে আটাইবিলাক খেল অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। কিন্তু সময়ৰ পৰিমাণ কম হোৱাৰ বাবে আটাইবিলাক খেল প্ৰতিযোগিতা অতি কম সময়ত অনুষ্ঠিত কৰিব লগা হৈছিল আৰু সেই কাৰণে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে বহুতো অসুবিধাৰ সন্মুখীন হ'ব লগা হৈছিল আৰু ইয়াৰ বাবে মই সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছোঁ। আৰু মই আশা কৰিছোঁ মহাবিদ্যালয়ৰ ক্ৰীড়া সপ্তাহত খেল প্ৰতিযোগিতাসমূহত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে অংশগ্ৰহণ কৰি নিজ প্ৰতিভা বিকাশ কৰে যেন।

মোৰ কবলগীয়া : গুৰু খেল বিভাগৰ সম্পাদকৰ দৰে গুৰু দায়িত্ব পালন কৰাত অনেকৰে অনেক কিবা কবলগীয়া থাকিব পাৰে। মোৰ কাৰ্যসূচীসমূহত কৰবাত ভুল ত্ৰুটি বৈ যোৱাটো স্বাভাৱিক। আপোনালোকে যেন মোক নিজ শিষ্য, ভাতৃ, বন্ধু হিচাপে গণ্য কৰি ভুলবিলাক ক্ষমা কৰে যেন।

কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ : মোৰ কাৰ্যকালত বিভিন্ন দিশত দিহা পৰামৰ্শ তথা পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, উপাধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগতে গিৰিণ গগৈ ছাৰকে প্ৰমুখ্য কৰি সমূহ শিক্ষাগুৰু আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মচাৰী-বৃন্দলৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। মোৰ প্ৰতিটো কাৰ্যসূচী সাফল্যমণ্ডিত কৰি তোলাৰ বাবে মোক বিভিন্ন সময়ত সহায়-সহযোগ আগবঢ়োৱা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়াৰ লগতে অমূল্য, হানচেং, দিগন্ত, সঞ্জয়, বমেন, দুৰ্লভ, বিশ্ব, ঋত্বিক, তন্ময়, ঋতুৰাজ, পাপু, বনজিতা, ইত্যাদি আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে হিয়াভৰা আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

সামৰণি : প্ৰতিবেদনৰ সামৰণিত ভৱিষ্যতৰ ছাত্ৰ একতা সভালৈ আমাৰ অনুৰোধ যে আমাৰ কাৰ্যকালত সফল কৰিব নোৱাৰা কাৰ্যসমূহৰ বলিষ্ঠ পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নয়নৰ ক্ষেত্ৰত আগুৱাই যায় যেন।

সদৌ শেষত নৱনিৰ্বাচিত ছাত্ৰ একতা সভাৰ সকলো বিষয়ববীয়ালৈ মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

“জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়”

শ্ৰীসন্দিপ বুঢ়াগোঁহাই
সম্পাদক, গুৰু খেল বিভাগ
সোণাৰি মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
২০০৮-০৯ বৰ্ষ।

Inter College Cricket Time

1. Sandip Buragohain	- T.D.C. 1st Year	- Roll No- 248.
2. Prasun Rajkonwar	- T.D.C. 1st Year	- Roll No- 447.
3. Parth Jyoti Gogoi	- T.D.C. 1st Year	- Roll No- 449.
4. Hanseng Knowar	- T.D.C. 2nd Year	- Roll No- 181.
5. Pyoseng Chowlo	- T.D.C. 3rd Year	- Roll No-203.
6. Rupam Mohan	- T.D.C. 2nd Year	- Roll No-160.
7. Pranjali Gowala	- H.S. 2nd Year	- Roll No-57.
8. Arun Chowsong	- T.D.C. 1st Year	- Roll No-59.
9. Arifur Rohman	- H.S. 1st Year	- Roll No-181.
10. Dilip Bhuyan	- H.S. 1st Year	- Roll No-253.
11. Prany Jyoti Panyole	- T.D.C. 1st Year	- Roll No-37.
12. Sujit Ghosh	- H.S. 1st Year	- Roll No-262.
13. Tapan Kar	- H.S. 1st Year	- Roll No-222.
14. Shantanu Chowlik	- H.S. 2nd Year	- Roll No-28.

ল'ৰাৰ ১০০ মিটাৰ দৌৰ

প্ৰথম স্থান - মিণ্টু আলি।
দ্বিতীয় স্থান - ক্ষিৰোদ শ্যাম।
তৃতীয় স্থান - স্বপ্নজিৎ বৰগোহাঁই

ছোৱালীৰ ১০০ মিটাৰ দৌৰ

প্ৰথম স্থান - পাপুমণি সোনোৱাল।
দ্বিতীয় স্থান - বিজয়া কোঁৱৰ।
তৃতীয় স্থান - ভৈৰৱী গগৈ।

ল'ৰাৰ ২০০ মিটাৰ দৌৰ

প্ৰথম স্থান - স্বপ্নজিৎ বৰগোহাঁই।
দ্বিতীয় স্থান - মিণ্টু আলি।
তৃতীয় স্থান - ক্ষিৰোদ শ্যাম।

ছোৱালীৰ ২০০ মিটাৰ দৌৰ

প্ৰথম স্থান - বিজয়া কোঁৱৰ।
দ্বিতীয় স্থান - বিম্পী দাস।
তৃতীয় স্থান - পাপুমণি সোনোৱাল।

ছোৱালীৰ দৌৰ

প্ৰথম স্থান : স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ
১। বঞ্জিতা গগৈ।
২। ইচমিন চোলতানা।
৩। বিম্পী দাস।
৪। সৱিতা চাক।

দ্বিতীয় স্থান : ছাত্ৰী নিবাস স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

১। বিজয়া কোঁৱৰ।
২। পাপুমণি সোনোৱাল।
৩। লক্ষ্মী ফুকন।
৪। পল্লৱী গগৈ।

তৃতীয় স্থান : স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

১। পিংকী কুৰ্মী।
২। কোমাৰী চেত্ৰী।
৩। পুৰ্বী কোঁৱৰ।
৪। ভৈৰৱী গগৈ।

ল'ৰাৰ দৌৰ

প্ৰথম স্থান : স্নাতক সানমিহলি

১। উজ্জ্বল দাস।
২। চিয়চেং চাওলু।
৩। স্বপ্নজিৎ বৰগোহাঁই।
৪। মিণ্টু আলি।

দ্বিতীয় স্থান : উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

১। ক্ষিৰোদ শ্যাম।
২। দিলীপ ভূঞা।
৩। আফাক মনজুৰ।
৪। প্ৰসেনজিৎ দত্ত।

তৃতীয় স্থান : স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

১। প্ৰণৱ বৰদলৈ।
২। বিমল কিচাপু।
৩। সন্দিপ নাগ।
৪। বিশ্ব বিকাশ চক্ৰৱৰ্তী।

ল'ৰাৰ ৪০০ মিটাৰ দৌৰ

প্ৰথম স্থান - স্বপ্নজিৎ বৰগোহাঁই, ক্ষিৰোদ শ্যাম।
দ্বিতীয় স্থান - মিণ্টু আলি।
তৃতীয় স্থান - উজ্জ্বল দাস, দিলীপ ভূঞা।

ছোৱালীৰ ৪০০ মিটাৰ দৌৰ

প্ৰথম স্থান - বিম্পী দাস।
দ্বিতীয় স্থান - বিজয়া কোঁৱৰ।
তৃতীয় স্থান - পাপুমণি সোনোৱাল।

ল'ৰাৰ ৮০০ মিটাৰ দৌৰ

প্ৰথম স্থান - প্ৰণৱজ্যোতি বৰদলৈ।
দ্বিতীয় স্থান - স্বপ্নজিৎ বৰগোহাঁই।
তৃতীয় স্থান - ক্ষিৰোদ শ্যাম।

ছোৱালীৰ ৮০০ মিটাৰ দৌৰ

প্ৰথম স্থান - সৱিতা চাক।
দ্বিতীয় স্থান - বিম্পী দাস।
তৃতীয় স্থান - বিজয়া কোঁৱৰ, বঞ্জিতা গগৈ,
লক্ষ্মী ফুকন।

ল'ৰাৰ ১২০০ মিটাৰ দৌৰ

প্ৰথম স্থান - স্বপ্নজিৎ বৰগোহাঁই।
দ্বিতীয় স্থান - ক্ষিৰোদ শ্যাম।
তৃতীয় স্থান - বিমল কিচাপু।

ছোৱালীৰ ১২০০ মিটাৰ দৌৰ

প্ৰথম স্থান - বিম্পী দাস।
দ্বিতীয় স্থান - সৱিতা চাক।
তৃতীয় স্থান - পাপুমণি সোনোৱাল।

ল'ৰাৰ ১৬০০ মিটাৰ দৌৰ

প্ৰথম স্থান - উজ্জ্বল দাস।
দ্বিতীয় স্থান - স্বপ্নজিৎ বৰগোহাঁই।
তৃতীয় স্থান - ক্ষিৰোদ শ্যাম।

ছোৱালীৰ ১৬০০ মিটাৰ দৌৰ

প্রথম স্থান - বিম্পী দাস।
 দ্বিতীয় স্থান - জ্যোতিস্মৃতা সন্দিকৈ।
 তৃতীয় স্থান - বিজয়া কোঁৱৰ।
ল'ৰাৰ লং জাম্প
 প্রথম স্থান - পিয়ছেং চাওলু।
 দ্বিতীয় স্থান - ক্ষিৰোদ শ্যাম।
 তৃতীয় স্থান - উজ্জ্বল দাস।
ছোৱালীৰ লং জাম্প
 প্রথম স্থান - কাকলি ফুকন।
 দ্বিতীয় স্থান - জোনালি মুচাহাৰী, বঞ্জিতা গগৈ।
 তৃতীয় স্থান - কৰণা তেলী।
ল'ৰাৰ হাই জাম্প
 প্রথম স্থান - প্ৰণৱজ্যোতি বৰদলৈ।
 দ্বিতীয় স্থান - দিলীপ ভূঞা।

তৃতীয় স্থান - ক্ষীৰোদ শ্যাম।
ছোৱালীৰ ডিচকাচ থ'ল'
 প্রথম স্থান - কাকলি ফুকন।
 দ্বিতীয় স্থান - ভৈৰৱী গগৈ।
 তৃতীয় স্থান - বিজয়া কোঁৱৰ।
ল'ৰাৰ ডিচকাচ থ'ল'
 প্রথম স্থান - ক্ষীৰোদ শ্যাম।
 দ্বিতীয় স্থান - অৰূপ তেলী, প্ৰণৱজ্যোতি বৰদলৈ।
 তৃতীয় স্থান - ৰাজু শ্যাম, প্যচেং চাউলু।
ছোৱালীৰ চট ফুট
 প্রথম স্থান - সবিতা চাক।
 দ্বিতীয় স্থান - চন্দনা ঘোষ।
 তৃতীয় স্থান - গায়ত্ৰী ৰঞ্জনা গগৈ।

Marathan Race Competition, 2008, Annual Sports, Sonari College
Starting Time- 5.36 a.m.

Sl. No.	Name of the racer	Time arrival	Time re-quired	Sl. No.	Name of the racer	Time arrival	Time re-quired
1	Swapnajit Borgohain	-6.37	1.01	24	Deba Kr. Gupta	-7.03	
2	Ghan Changmai	-6.38	62	25	Bharat Gogoi	-7.03	
3	Ujjal Das	-6.40	64	26	Chanchal Das	-7.05	
4	Khirud Shyam	-6.41	65	27	Pranobjyoti Bordoloi	-7.05	
5	Dilip Bhuyan	-6.43	67	28	Dipankar Borah	-7.08	
6	Bijoy Boruah	-6.44		29	PankajJyoti Phukon	-7.09	
7	Prosenjit Dutta	-6.45		30	Rituraj Singh	-7.09	
8	Bimal Kishanu	-6.46		31	Rimpi Das	-7.11	
9	Rana Konwar	-6.47		32	Jyotismita Handique	-7.11	
10	Biswa Bikash Chakrabarty	-6.48		33	Papumoni Sonowal	-7.12	
11	Sashanka Rajkhowa	-6.49		34	Dhruba Sonowal	-7.13	
12	Joyanta Gogoi	-6.49		35	Rituraj Boruah	-7.14	
13	Rakesh Gogoi	-6.50		36	Utpal Gogoi	-7.14	
14	Birbal Urang	-6.50		37	Akbar Shakh	-7.15	
15	Abhijit Gogoi	-6.54		38	Rishiraj Gogoi	-7.16	
16	Ditu Ranjan Duwari	-6.57		39	Sandeep Nag	-7.16	
17	Nabadeep Boruah	-6.58		40	Juri Gogoi	-7.16	
18	Lashman Chasa	-6.59		41	Chandan Deb	-7.20	
19	Debajit Borah	-6.59		42	Rituraj Gogoi	-7.20	
20	Nilutpal Gogoi	-7.00		43	Bhairabi Gogoi	-7.24	
21	Mintu Ali	-7.00		44	Pinki Kurmi	-7.24	
22	Litul Dihingia	-7.01		45	Ranjita Gogoi	-7.24	
23	Diganta Ganju	-7.01		46	Bhagyashree Gogoi	-7.25	
				47	Tapash Deb	-7.25	

সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতেই সেইসকল মহান ব্যক্তিক অতি শ্ৰদ্ধাৰে সঁৱৰিছোঁ যিসকল মহান ব্যক্তিৰ অনেক ত্যাগ আৰু শ্ৰমৰ বিনিময়ত ঐতিহ্যমণ্ডিত আমাৰ মহাবিদ্যালয়খন গঢ় লৈ উঠিল। তাৰ পাছত মই শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, ডঃ ৰাজেন তামূলী ছাৰ, উপাধ্যক্ষা শ্ৰীযুতা ৰতিপ্ৰভা গগৈ বাইদেউকে প্ৰমুখ্য কৰি শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকল, মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকে মোৰ মৰম, কৃতজ্ঞতা, শুভকামনা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

২০০৮-০৯ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদকৰূপে বিনা প্ৰতিদ্বন্দিতাবে সেৱা আগবঢ়োৱাৰ সুযোগ দিয়াৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকে কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদকৰূপে মই কিমানদূৰ সফল হ'লোঁ সেইয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্যৰ বিষয়। তথাপি মই প্ৰতিটো কাৰ্যসূচীয়েই সফলতাৰে ৰূপায়ন কৰিছিলোঁ। মোৰ কাৰ্যকালত বিশেষকৈ প্ৰথমে মই মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰীশ্ৰী সৰস্বতী পূজা আয়োজন কৰিছিলোঁ। ছাত্ৰ একতা সভাৰ সকলো বিষয়ববীয়াৰ লগতে ছাত্ৰাবাসৰ বন্ধু, ভাইটি, আৰু ছাত্ৰী নিবাসৰ আবাসীসকলক লৈ সুকলমে অনুষ্ঠিত কৰোঁ। মহাবিদ্যালয় বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহত মই সাংস্কৃতিক বিভাগত থকা প্ৰতিযোগিতাসমূহে সকলোৰে সহযোগত সফলতাৰে অনুষ্ঠিত কৰিছিলোঁ। অৱশ্যে অপ্ৰিয় হ'লেও এইটো সত্য যে, আন বৰ্ষৰ তুলনাত এইবাৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহত বিভিন্ন খেল-খেমাৰ প্ৰতিযোগিতাসমূহৰ উপৰিও সাংস্কৃতিক বিভাগৰ অন্তৰ্গত প্ৰতিযোগিতাসমূহত প্ৰতিযোগীৰ অংশ গ্ৰহণৰ সংখ্যা আছিল অতি কম। গতিকে মই মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকে অনাগত ক্ৰীড়া সমাৰোহৰ বিভিন্ন খেল-খেমাৰ লগতে সাংস্কৃতিক বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতাসমূহত অংশগ্ৰহণ কৰি অনুষ্ঠানসমূহ সাফল্যমণ্ডিত কৰি তুলিবলৈ অনুৰোধ জনালোঁ।

মোৰ এই এবছৰীয়া কাৰ্যকলাপত মোৰ কাৰ্যসূচী সূচাৰূপে পৰিচালনা কৰাত সু-দিহা পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱাত সাংস্কৃতিক বিভাগৰ উপদেষ্টা শ্ৰীযুত প্ৰবীণ বৰা ছাৰ, শ্ৰীযুত জ্যোতি ফুকন ছাৰ, শ্ৰীযুত ৰীনা বৰঠাকুৰ বাইদেউ, শ্ৰীযুত পল্টু পাল ছাৰলৈ মোৰ কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই আগবঢ়ালো। মোৰ দায়িত্বত থকা প্ৰতিটো কাম কাজতে মোৰ লগত ছাৰ দৰে লাগি থকা দাদা মণ্টু (মানস প্ৰতীম) অমৰ দা, বসন্ত দা, লাতু দা, বিকাশ দা, ভৰ দা, বিৰাজ দা, তথা মোৰ বন্ধুবৰ আনন, দীপ, ৰানা, ছানীয়া, শান্তনু, শশাংক, চন্দন, ভূপেন, উৎপল, বীৰবল, ধ্ৰুৱ ইত্যাদি তাৰোপৰি ছাত্ৰী নিবাসৰ সমূহ আবাসী আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয় ববীয়াসকললৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

সৰ্বশেষত মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে হৈ যোৱা মোৰ ভুল-ত্রুটিবোৰৰ বাবে আপোনালোকৰ ওচৰত মাৰ্জনা বিচাৰি মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিছোঁ।

সোণালী মহাবিদ্যালয় সদায়ে যেন এখন আদৰ্শ মহাবিদ্যালয় হিচাপে জিলিকি ৰয় তাৰ কামনাৰে-

শ্ৰীপ্ৰণয় জ্যোতি পাংয়ুক
 সম্পাদক, সাংস্কৃতিক বিভাগ
 ২০০৮-০৯ বৰ্ষ।

সংগীত বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ জ্ঞান মন্দিৰৰ ইতিহাসে গৰকা সোণাৰি মহাবিদ্যালয়লৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিলোঁ। এই আপাহতে সেইসকল ব্যক্তিকো সঁৱৰিছোঁ যিসকলৰ অশেষ কষ্ট আৰু ত্যাগেৰে এই মহান তথা পৱিত্ৰ জ্ঞানমন্দিৰটি স্থাপন কৰিলে। লগতে মাননীয় অধ্যক্ষ ডঃ বাৰ্জেন তামুলীদেৱ, মাননীয় উপাধ্যক্ষা শ্ৰীযুক্তা ৰতিপ্ৰভা গগৈ বাইদেউ প্ৰমুখ্যে সমূহ শিক্ষাগুৰু আৰু কৰ্মচাৰী বৃন্দলৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা নিবেদিছোঁ আৰু এই শিক্ষানুষ্ঠানৰ ২০০৮-২০০৯ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সংগীত বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে সেৱা আগবঢ়াবলৈ যিসকলে মোক সুযোগ দিলে তেওঁলোকলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। লগতে কলেজৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

সম্পাদকৰ দায়িত্ব লোৱাৰ আগলৈকে বহুত কিবা কিবি কৰিম বুলি ভাবিছিলোঁ যদিও বাস্তৱক্ষেত্ৰত তাক সম্পূৰ্ণৰূপে ৰূপায়িত কৰিব নোৱাৰিলেও সীমিত সা-সুবিধাৰ মাজেদিয়ে ভবাধিনিক অসম্পূৰ্ণ হ'বলৈ দিয়া নাছিলোঁ। কাৰ্যকালৰ প্ৰথম কেইদিনত আমাৰ “কলেজ সপ্তাহ” অনুষ্ঠিত হৈছিল। প্ৰতিযোগিতাসমূহত যিমান প্ৰতিযোগীয়ে অংশ গ্ৰহণৰ আশা কৰা হৈছিল সেয়া হৈ নুঠিল যদিও অংশ গ্ৰহণ কৰা প্ৰতিযোগীসকলৰ শৃংখলাবদ্ধতা, প্ৰতিভা আৰু পাৰদৰ্শিতা সঁচাকৈয়ে লেখত ল'বলগীয়া।

কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত প্ৰতিযোগিতাসমূহ সূচাৰূপে চলোৱাত বিভিন্ন দিশত সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱাৰ বাবে বিভাগীয় তত্ত্বাবধায়ক শ্ৰীযুত ৰঞ্জিত বৰগোহাঁই ছাৰ আৰু ৰীতা দত্ত বাইদেউ, ৰীণা বৰঠাকুৰ বাইদেউ, বাণী দেৱী বাইদেউ আৰু বিভিন্ন সময়ত সহায় সহযোগ আগবঢ়োৱা ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়া আৰু শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, দাদা-বাইদেউ, বন্ধু-বান্ধৱ, নৱজ্যোতি, লাটুদা, মণ্টুদা, অমলদা, বিমলদা, ভৱৰদা, পাপুদা, চম্ফাদা, বিৰাজদা, ৰাণা, আনন্দ, নিৰ্মল, আনন্দ, প্ৰণয়, দীপজ্যোতি, শান্তনু, ধ্ৰুৱ, শশাঙ্ক, দাস, চোনিয়া, সংগীতা, প্ৰণীতা সকলোলৈকে মৰম আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। দায়িত্ব পালনত কৃতকাৰ্যতা অথবা ব্যৰ্থতাৰ বিচাৰ আপোনালোকৰ কিন্তু কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পৰা সন্মুখীন হোৱা সকলোবোৰ মোৰ বাবে অভিজ্ঞতা তথা স্মৃতি হৈ ৰব।

সংগীত বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে থকা কালছোৱাত মোৰ জ্ঞাত-অজ্ঞাতে বৈ যোৱা দোষ ত্ৰুটিৰ বাবে কলেজৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা শিক্ষক অধ্যক্ষৰ ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিলোঁ।

পৰিশেষত- বিদায়ৰ অপৰাহ্ন বেলাত মনৰ মাজত ভুমুকি মাৰিছে কলেজখনত কটোৱা দিনবোৰৰ টুকুৰা স্মৃতি- হাঁহি, কান্দোন, আনন্দ, উচ্ছাস, মুহূৰ্তবোৰ। অনুভৱৰ খিৰিকিয়েদি অবাধে বিচৰণ কৰিছে কলেজ আৰু মোৰ মাজত থকা মধুৰ সম্বন্ধবোৰ ছিঙি আঁতৰি যোৱা দুখৰ বতাহছাটিয়ে। হাবিয়াস হৈছে সোণালী অতীতক পুনৰাই আজুৰি অনাৰ.....

কিন্তু আমাৰ ভাৱৰ গতিৰে চলাই নিব জানো পাৰি সময় ঘড়ীৰ গতি ...? তথাপিও চিনাকি ঘাটত পুনৰ লগ হোৱাৰ প্ৰতিশ্ৰুতিৰে বৈ যোৱা ভুল-ত্ৰুটিবোৰৰ ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা জনাই.....।

জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

“জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা”

গণেশ তামুলী
সম্পাদক, সংগীত বিভাগ
২০০৮-০৯ বৰ্ষ।

সংগীত প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফলসমূহ

বিহু নৃত্য প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

- ১। প্ৰথম - প্ৰণামিকা গগৈ
- ২। দ্বিতীয় - ৰনুমী বৰা
- ৩। তৃতীয় - মৌনা গগৈ

বিহুগীত

- ১। শ্ৰীনিতুল গগৈ।
- ২। বিয়াজুদ্দিন আহমেদ।
- ৩। দেৱজিৎ গগৈ।
জিস্তিজিনা ফুকন।

আধুনিক নৃত্য

- ১। শ্ৰীমতী ৰনুমী বড়া
- ২। শ্ৰীমতী প্ৰিয়ংকা শৰ্মা
শ্ৰীমতী পৰিস্মিতা আৰন্ধৰা
- ৩। শ্ৰীজ্যোতিষ তাঁতী।
শ্ৰীমতী সংগীতা শৰ্মা।

পাৰ্বতি সংগীত

- ১। প্ৰিয়াশ্ৰী গগৈ।
- ২। সংগীতা শৰ্মা।
- ৩। জুৰি দত্ত।
সুস্মিতা গগৈ।

ভূপেন্দ্ৰ সংগীত

- ১। প্ৰিয়াশ্ৰী গগৈ।
- ২। চিৰন্তন গগৈ।
- ৩। চয়নিকা চেতিয়া।

ৰাভা সংগীত

- ১। শ্ৰীমতী প্ৰিয়াশ্ৰী গগৈ।
- ২। শ্ৰীঅনুপম শৰ্মা।
- ৩। শ্ৰীমতী চিমা বৰগোহাঁই।

বনগীত

- ১। প্ৰিয়াশ্ৰী গগৈ।
- ২। জুৰি দত্ত।
- ৩। প্ৰিয়ংকা দত্ত।

জ্যোতি সংগীত

- ১। শ্ৰীমতী প্ৰিয়াশ্ৰী গগৈ।
- ২। শ্ৰী চয়নিকা চেতিয়া।
- ৩। শ্ৰীঅনুপম শৰ্মা।

খেলা গীত

- ১। প্ৰিয়াশ্ৰী গগৈ।
- ২। অনুপম শৰ্মা।
- ৩। প্ৰিয়ংকা দত্ত
নমিতা দত্ত।

আধুনিক গীত

- ১। শ্ৰীমতী প্ৰিয়াশ্ৰী গগৈ।
- ২। শ্ৰীঅভিজ্ঞান অনুভৱ।
- ৩। বিয়াজুদ্দিন আহমেদ।

শ্ৰেষ্ঠ সংগীত প্ৰতিযোগী

- শ্ৰীমতী প্ৰিয়াশ্ৰী গগৈ।

সাহিত্য বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয় ডঃ ৰাজেন তামুলী ছাৰ, উপাধ্যক্ষা বতিপ্ৰভা গগৈ বাইদেউ, শিক্ষাগুৰু সকল, ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্য-সদস্যা তথা মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মোৰ শ্ৰদ্ধা আৰু আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিলো।

২০০৮-০৯ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাহিত্য বিভাগৰ সম্পাদিকা হিচাপে বিনা প্ৰতিদ্বন্দিতাবে সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুযোগ দিয়াৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক মোৰ মৰম-চেনেহ আৰু ধন্যবাদ জনাইছো।

২০০৮-০৯ বৰ্ষৰ সাহিত্য বিভাগৰ সম্পাদিকা হিচাপে মই নিজাববীয়াকৈ একো লেখত লবলগীয়া কাম কৰিব নোৱাৰিলেও কবিতা আবৃত্তি, ৰচনা, চুটি গল্প, ঠাইতে লিখা গল্প, চিত্ৰাঙ্কন প্ৰতিযোগিতা পাতি ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ সাহিত্যৰ প্ৰতি আনুগত্য আনিবলৈ চেষ্টা কৰিছো।

শেষত মোৰ এই এবছৰীয়া কাৰ্যকালত মোৰ কাৰ্যসূচী সূচাৰূপে পৰিচালনা কৰাত মই প্ৰধানকৈ মোৰ বিভাগীয় উপদেষ্টা শ্ৰীযুত ৰঘুনাথ কাগয়ুং ছাৰ, শ্ৰীযুত সুনীল দত্ত ছাৰ, শ্ৰীযুত সুশীল সুৰী ছাৰ, শ্ৰীযুক্তা দীপাঞ্জলি বাইদেউ, শ্ৰীমতী অনিতা বাইদেউ তথা শ্ৰদ্ধাৰ সমূহ শিক্ষাগুৰুবৃন্দলৈ মোৰ সহস্ৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা যাঁছিলো। লগতে মোৰ গোটেই কালছোৱাত মোক সম্পূৰ্ণভাৱে সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱাৰ বাবে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়া সকলৰ লগতে অমূল্য, সন্দিপ, হানছেং, প্ৰিয়ংকা, আৰফিনা, মুনমী, দুলু লৈ অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো।

সদৌ শেষত অনিচ্ছাকৃতভাৱে মোৰ যদি কিবা ভুল-ভ্ৰান্তি হৈছিল তাৰবাবে মই সদৌটিৰ ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিছো।

শেষত, সোণাৰি মহাবিদ্যালয় এখন আদৰ্শময় মহাবিদ্যালয় হওক তাৰে কামনা কৰি প্ৰতিবেদন সামৰিলো।

বিতুমনি বৰুৱা
সম্পাদক, সাহিত্য বিভাগ
২০০৮-০৯ বৰ্ষ।

থলীতে লিখা কবিতা	উদগনি : উৎপল কুমাৰ তাঁতী অনুৰাগ প্ৰতীম দাস।
১ম স্থান : বিতোপন গগৈ	থলীতে লিখা চুটি গল্প
২য় স্থান : স্মৃতা বৰুৱা	১ম স্থান : জোনমনি গগৈ
৩য় স্থান : মনালিছা ৰাজকুমাৰী	২য় স্থান : বিতোপন গগৈ
ইংৰাজী : অনুৰাগ প্ৰতীম দাস (উদগনি)	৩য় স্থান : মলয়া গগৈ
থলীতে লিখা প্ৰবন্ধ (অসমীয়া)	উদগনি : আনচিং পাংগিং।
১ম স্থান : নাই	কবিতা পাণ্ডুলিপি
২য় স্থান : নাই	১ম স্থান : বিতোপন গগৈ
৩য় স্থান : মনালিছা ৰাজকুমাৰী	২য় স্থান : মনালিছা ৰাজকুমাৰী
উদগনি : দেৱজিৎ চেতিয়া ফুকন	: ননী মাধৱ ফুকন
ইংৰাজী প্ৰবন্ধ :	৩য় স্থান : স্মৃতা বৰুৱা, স্বস্তিকা শৰ্মা।
১ম স্থান : নাই	ছবি অঁকা :
২য় স্থান : নাই	১ম স্থান : ললিত নাৰায়ন ফুকন
৩য় স্থান : নাই	২য় স্থান : আনচিং পাংগিং

৩য় স্থান : জয়ন্ত বৰুৱা	৩য় স্থান : ঋতুপৰ্ণ চুতীয়া, পল্লৱী গগৈ
অসমীয়া কবিতা আবৃত্তি :	উদগনি : জোনালী বিশ্বকৰ্মা।
১ম স্থান : স্মৃতা বৰুৱা	৯। অসমীয়া কবিতা আবৃত্তিৰ ফলাফল :
২য় স্থান : চয়নিকা চেতিয়া	তাং ১৬-১২-০৮
৩য় স্থান : বিপ্লৱ গগৈ, চিমি বৰগোঁহাই	১ম স্থান : শ্ৰীমতী স্মৃতা বৰুৱা
৮। চুটি গল্প লেখন :	২য় স্থান : শ্ৰীমতী চয়নিকা চেতিয়া
১ম স্থান : নাই	৩য় স্থান : শ্ৰীবিপ্লৱ গগৈ, শ্ৰীমতী চিমি বৰগোঁহাই।
২য় স্থান : নাই	

Debating Secretary's Report

At the starting of my Annual report, I would like to convey my sincere honour to respected principal Dr. Rajen Tamuli Sir, vice-principal Mrs. Ratiprova Gogoi Madam and all my teachers of our College.

As I was being selected as "Debating Secretary" of my good wishers and loving friends, I am greatly thankful to them for handling this respectable portfolio and for giving me an opportunity to serve for this college. Well, I do not know up to which limit I have succeeded in my duty and promises made to you but I believe that I had contributed a very little to the Debating and Quiz in the college. During my session, I organized all the competition under debating section in college week. In remembering my duty, I always provided my helpful hand in all the activities of our student union.

At last, I request to all of you to forgive me, for my ignorance. Also I would like to give my cordial thanks to respected Mr. Raghunath Kagyung Sir, Mr. Susil Suri Sir, Mrs. Deepanjali Gogoi Madam for their valuable achieve and co-operation. Again, thankful to my friends, Munmi, Ritu, Risha, Hanseng, Amullya, Ranjita ba, Sandip, Diganta and all the members of our students union for their help in my competition.

In my last column, I wish a bright future of "Sonari College".

"Long Live Sonari College"

Long Live Sonari College Students Union"

Miss Arfina Ahmed
Debating Secretary.

তৰ্ক বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ দ্বাৰা অনুষ্ঠিত প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফলসমূহ

আকস্মিক বক্তৃতা	দ্বিতীয় স্থান - দিগন্ত গঞ্জ আৰু বিশ্বজিৎ দত্ত।
প্ৰথম স্থান - চাও হানচেং কোঁৱৰ।	তৃতীয় স্থান - অজয় তালুকদাৰ আৰু আৰ্ছিফ ইকবাল হুচেইন।
দ্বিতীয় স্থান - প্ৰণবিকা দিহিঙ্গীয়া।	বাতৰি পঢ়া (অসমীয়া)
তৃতীয় স্থান - মনালিছা ৰাজকুমাৰী।	প্ৰথম স্থান - স্মৃতা বৰুৱা আৰু মেঘালী বৰুৱা।
তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা	দ্বিতীয় স্থান - বিতুপৰ্ণ চুতীয়া।
প্ৰথম স্থান - চাও হানচেং কোঁৱৰ।	তৃতীয় স্থান - চয়নিকা চেতিয়া।
দ্বিতীয় স্থান - নিৰুপমা তেলী।	বাতৰি পঢ়া (ইংৰাজী)
তৃতীয় স্থান - বিতুপৰ্ণ চুতীয়া।	প্ৰথম স্থান - চাও হানচেং কোঁৱৰ।
কুইজ প্ৰতিযোগিতা	
প্ৰথম স্থান - ৰূপম তাছা আৰু উৎপল চাংমাই।	

সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই সেইসকল মহান ব্যক্তিক শ্ৰদ্ধাৰে স্মৰণ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ, যি সকল মহান ব্যক্তিৰ অনেক ত্যাগ আৰু শ্ৰমৰ বিনিময়ত ঐতিহ্যমণ্ডিত আমাৰ মহাবিদ্যালয়খন গঢ় লৈ উঠিল লগতে মই মহাবিদ্যালয়খনৰ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয় ডঃ ৰাজেন তামুলী ছাৰ, বিভাগীয় তত্ত্বাবধায়ক শ্ৰীযুত মোহিধৰ চেতিয়া ছাৰ তথা সমূহ শিক্ষাগুরু আৰু কৰ্মচাৰী বৃন্দলৈ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম জনাইছোঁ।

২০০৮-২০০৯ বৰ্ষৰ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদক ৰূপে মনোনীত কৰি ছাত্ৰ একতা সভাৰ একোটা বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰতি সেৱা আগবঢ়োৱাৰ সুযোগ প্ৰদান কৰাৰ বাবে অধ্যক্ষ ডঃ ৰাজেন তামুলী ছাৰ আৰু সাধাৰণ সম্পাদক নৱজ্যোতি সন্দিকৈলৈ এই সুযোগতে কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদকৰূপে মই কিমান সফল হ'লোঁ সেইয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্যৰ বিষয়। তথাপিও মই প্ৰতিটো কাৰ্যসূচীয়েই সফলভাৱে ৰূপায়ন কৰিছিলোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ ক্ৰীড়া সপ্তাহত মই যথেষ্ট সক্ৰিয় ভাৱে অংশ গ্ৰহণ কৰি নিজৰ কৰ্তব্য কৰি গৈছিলোঁ।

মোৰ কাৰ্য-কালত বিভিন্ন সময়ত মোক সু-পৰামৰ্শ আৰু সহায় আগবঢ়োৱা বাবে ছাত্ৰবাসৰ সকলো ছাত্ৰ, মোৰ বন্ধুবৰ্গ সহপাঠী আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে হৈ যোৱা মোৰ ভুল ক্ৰটিবোৰৰ বাবে আপোনালোকৰ ওচৰত মাৰ্জনা বিচাৰি মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলোঁ।

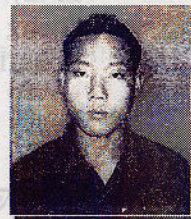
সোণাৰি মহাবিদ্যালয়খন সকলো দিশতে উজ্বল ভৱিষ্যত কামনা আৰু সদায়ে যেন এখন আদৰ্শ মহাবিদ্যালয় হিচাপে জিলিকি ৰয় তাৰে কামনাৰে-

শ্ৰীসঞ্জয় বৰগোহাঁই

সম্পাদক, সমাজ সেৱা বিভাগ

২০০৮-২০০৯ বৰ্ষ।

শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

জয়জয়তে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়কে প্ৰমুখ্য কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ, কৰ্মকৰ্তা, বন্ধু-বান্ধৱী আৰু ভাইটি-ভগিটিলৈ মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

২০০৮-০৯ বৰ্ষৰ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত মই শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে প্ৰাৰ্থিত্ব আগবঢ়াই প্ৰতিদ্বন্দিতাৰে নিৰ্বাচিত হ'লোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মান অক্ষুণ্ণ ৰাখি মই মোৰ দায়িত্ব সূচাৰূপে পালন কৰিম বুলি গোপনীয়তাৰ শপত বাক্য পাঠ কৰি কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিলোঁ। কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ অতি কম সময়ৰ ভিতৰত মহাবিদ্যালয়ৰ ৩৭ তম বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহ আৰম্ভ হয় ১৫-১২-২০০৮ তাৰিখৰ পৰা ২২-১২-০৮ তাৰিখলৈকে অনুষ্ঠিত হয়।

শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ অন্তৰ্ভুক্ত খেলসমূহৰ ভিতৰত পাঞ্জা, শক্তি উত্তোলন, ভাৰোত্তোলন, দেহশ্ৰী, যোগাসন

প্ৰতিযোগিতাসমূহ অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ কলেজ কৰ্তৃপক্ষই গুৰুত্ব সহকাৰে প্ৰয়োজনীয় সকলো সা-সজুলি তথা উপযুক্ত প্ৰশিক্ষণৰ ব্যৱস্থা কৰিলে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে যথেষ্ট উপকৃত হ'ব। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ শাৰীৰিক তথা মানসিক বিকাশ ঘটোৱাত শৰীৰ চৰ্চাই এক বিশেষ বৰঙণি যোগাব পাৰে। অধ্যয়নৰ লগতে শৰীৰ চৰ্চাকো প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বাধ্যতামূলক কৰি লোৱাতো অত্যন্ত প্ৰয়োজনীয়।

মোৰ কাৰ্যকালতো বিশেষকৈ ক্ৰীড়া সপ্তাহৰ সময়ত বিভিন্ন দিশত সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়াই অহা মোৰ সতীৰ্থসকল যেনে, - সৰ্বশ্ৰী- বিৰাজ, শান্তনু, ভূপেন, চন্দন, নৱজ্যোতি, প্ৰতাপ, লামা, অমৰ জীৱন, বিকাশ, স্বাত্বৰাজ, বনা, গণেশ, পাপু, দিগন্ত, পংকজ, সঞ্জয়, প্ৰিয়চেং, বিৰল, ধ্ৰুৱজ্যোতি, উৎপল, বসন্ত, সকলোলৈকে আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। পৰিচালনাৰ বাবে বিচাৰক হিচাপে আমন্ত্ৰিত কৰি অনা শ্ৰীযুত গোপীনাথ ৰায়দেৱ তথা দেহশ্ৰী আৰু যোগাসন প্ৰতিযোগিতাৰ মুখ্য বিচাৰক হিচাপে আমন্ত্ৰিত কৰি অনা ডঃ ৰাজেন গগৈ দেৱলৈও আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। লগতে মোৰ সকলো দিশত সহায় সহযোগিতা তথা তত্ত্বাবধায়ক শ্ৰীযুত চক্ৰপাণি ছাৰলৈয়ো আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। লগতে মোৰ সৎভাৱ আৰু বিশ্বাস থকা সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকো প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন ইমানতেই সামৰিলোঁ।

“জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়”

জয়তু ছাত্ৰ একা।

ধন্যবাদেৰে-

শ্ৰীচক্ষমা বাণ্ডু

সম্পাদক, শৰীৰ চৰ্চা বিভাগ

২০০৮-২০০৯ বৰ্ষ।

ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন

২০০৮-০৯ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদক হিচাপে কাৰ্যনিৰ্বাহ গ্ৰহণ কৰিছিলোঁ আৰু মই মোৰ কাৰ্যকালত যি দায়িত্ব আছিল তাক মই সুকলমে পালন কৰিছিলোঁ।

শেষত মই মোৰ এবছৰীয়া কাৰ্যকালত বিভিন্ন দিশত সহায় সহযোগিতা তথা দিহা-পৰামৰ্শ দি কৃতার্থ কৰা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক, বিভিন্ন বিভাগৰ বিষয়ববীয়াসকল, শিক্ষাগুরু আৰু মোৰ বন্ধু-বান্ধৱীসকলক পুনৰ কৃতজ্ঞতা জনালোঁ। শেষত মই মোৰ দায়িত্ব পালন কৰোঁতে বহুতো ভুল থাকি যাব পাৰে তাৰ বাবে মই সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিলোঁ।

মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতি কামনা কৰি ছাত্ৰ জিৰণি চ'ৰা বিভাগৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলোঁ।

“জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়”

মঃ চাজিদ হুচেইন

সম্পাদক, ছাত্ৰ জিৰণি কোঠা

২০০৮-০৯ বৰ্ষ

ছাত্ৰী জিৰণি চ'ৰা বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ পৰম শ্ৰদ্ধেয় অধ্যক্ষ ডঃ বাজেন তামুলীদেৱৰ প্ৰমুখ্যে পৰম শ্ৰদ্ধাভাজন শিক্ষাগুৰুবৃন্দ তথা মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়া আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ অগ্ৰজ, অনুজ আৰু সতীৰ্থসকললৈ লগতে যিসকল মহান ব্যক্তিৰ অনেক ত্যাগ আৰু শ্ৰমৰ বিনিময়ত ঐতিহ্যমণ্ডিত আমাৰ মহাবিদ্যালয়খন গঢ় লৈ উঠিল সেইসকল মহান ব্যক্তিক মই শ্ৰদ্ধাৰে সুঁৱৰিছোঁ।

গত ২০০৮-০৯ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ছাত্ৰী জিৰণি চ'ৰা বিভাগৰ সম্পাদিকা হিচাপে বিনা প্ৰতিদ্বন্দিতাৰে নিৰ্বাচিত হৈ মহাবিদ্যালয়লৈ সেৱা আগবঢ়াবলৈ পোৱাৰ বাবে মই আনন্দিত। মোৰ কাৰ্যকালত ছাত্ৰী জিৰণি চ'ৰাটোৰ বৰ বিশেষ এটা উন্নতি নহ'লেও কোঠাটোৰ চাফ-চিকুণতাৰ ওপৰত লক্ষ্য ৰখাৰ লগতে পৰ্দাৰ ব্যৱস্থাও কৰা হয়। লগতে ২০০৮-০৯ বৰ্ষৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহত নতুনকৈ টেকেলী ভাঙা, ৰচী টনা, স্কিপিং আদি খেল অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হয়। ইয়াৰ উপৰিও ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিভিন্ন কাম-কাজত পূৰ্ণ সহযোগিতা আগবঢ়াইছিলোঁ।

শেষত মোৰ কাৰ্যকালত বিভিন্ন দিশত দিহা-পৰামৰ্শ দি সহায় আগবঢ়োৱা শ্ৰদ্ধাৰ ৰঘুনাথ কাগয়ুং ছাৰ, সুচিত্ৰ নাৰায়ন ৰাজখোৱা ছাৰ, ৰশ্মি মহন বাইদেউলৈ মোৰ শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা জনালোঁ। লগতে মহাবিদ্যালয়খনৰ সমূহ শিক্ষাগুৰু আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়া সকলক পুনৰ কৃতজ্ঞতা জনালোঁ। ইয়াৰ লগতে মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰাবাস আৰু ছাত্ৰীনিবাসৰ সমূহ সদস্যকে আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জনাই মোৰ অনিচ্ছাকৃত ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা খুজিলোঁ।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতিৰ কামনাৰে-

মিছ পিয়াকু চাউলিক

সম্পাদিকা, ছাত্ৰী জিৰণি চ'ৰা বিভাগ

লঘু খেল বিভাগৰ প্ৰতিবেদন

মোৰ প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই সেই সকল মহান ব্যক্তিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিব বিছাৰিছোঁ যি সকল ব্যক্তিয়ে অশেষ শ্ৰম আৰু ত্যাগৰ বিনিময়ত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়খন গঢ়ি আজিৰ অৱস্থাত উপনীত কৰালেহি। সেই সকল ব্যক্তিক মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা নিবেদিতছোঁ। লগতে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ প্ৰমুখ্যে শিক্ষাগুৰু সকল আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়া তথা সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকে আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা ও কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। ২০০৮-০৯ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক নিৰ্বাচনত মোক লঘু খেল বিভাগৰ সম্পাদক ৰূপে নিৰ্বাচিত কৰি মহাবিদ্যালয়লৈ সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুযোগ দিয়াৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

মহাবিদ্যালয়ৰ লঘু খেল বিভাগৰ সম্পাদক ৰূপে অধিষ্ঠিত হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ দ্বাৰা আয়োজিত বিভিন্ন কাৰ্যসূচীত মই নিজকে আত্মনিয়োগ কৰিছিলোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ সম্পাদক লগতে আন বিষয়ববীয়াৰ কাৰ্যসূচীত মই সক্ৰিয় ভাৱে সহযোগিতা আগবঢ়াইছিলোঁ। মোৰ কাৰ্যসূচী সুচাৰুৰূপে পালন কৰিছিলোঁ বুলি মই ভাৱোঁ। ইয়াত যদি কিবা দোষ-ভুলটি ৰৈ গৈছিল তাৰ বাবে সকলোৱে ক্ষমা কৰি দিয়ে যেন। মহাবিদ্যালয়ৰ ক্ৰীড়া সপ্তাহত মই নিজৰ কৰ্তব্য সুচাৰুৰূপে পালন কৰিছিলোঁ। একতা সভাৰ উদ্যোগত আয়োজিত বিভিন্ন কাৰ্যসূচীত মই বিভাগীয় সম্পাদক সকলক প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰতে যিমান পাৰোঁ সিমান মোৰ ফালৰ পৰা সহায়-সহযোগিতা তথা দিহা পৰামৰ্শ আগবঢ়াইছিলোঁ। মোৰ বিভিন্ন কাৰ্যসূচীত বিভাগীয় সম্পাদক সকলৰ লগতে মোৰ মৰমৰ বন্ধু তাপস, চন্দন, নাজীম, মিন্টু, বিকি, বিশ্বিকাশ, প্ৰসেনজিৎ আৰু মৰমৰ বান্ধৱী বেণী, মধুপলী, ৰিয়া, ত্ৰিবেণী, জানমণি, পল্লৱীলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জনাই এই প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলোঁ।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতি কামনাৰে-

জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

ইন্দ্ৰজিত দাস

সম্পাদক, লঘু খেল বিভাগ

Badminton 3rd - Pallab Kar.

Boy's Single

1st - Abhishek Paul.
2nd - Purusuttam Borah.
3rd - Dipankar Chetry.

Girl's Single

1st - Raishma Khatun.
2nd - Paharee Chutia.
3rd - Sumi Gogoi.

Boy's double

1st - Debasis Garg
Dipankar Chetry.
2nd - Abishek Paul
Arifur Rohman.
3rd - Shazid Hussain
Mirza Asif.

Girl's Double

1st - Raishma Khatun
Prastuti Gogoi.
2nd - Raisa Khatun
Mayuri Borah.
3rd - Sunny Bauri
Punam Dhillon.

Mix double

1st - Abhishek Paul
Pallavi Barthakur.
2nd - Masud Ahmed
Pinki Mitia.
3rd - Manuranjan Hazarika
Pallavi Gogoi.

Table Tennis

Boy's Single

1st - Abhishek Paul.
2nd - Biswa Bikash Chakraborty.

Girl's Single

1st - Sunny Bauri.
2nd - Prastuti Gogoi.
3rd - Raisa khatun.

Boy's double

1st - Abhishek Paul
Biswa Bikash Chakraborty.
2nd - jitupan Borgohain
Anuj Gogoi.
3rd - Pallab Kar
Purushuttam Borah.

Girl's double

1st - Sunny Bauri
Raisa Khatun.
2nd - Tribeni Chetry
Punam Dhillon.
3rd - Prastuti Gogoi
Modhu Poly Gogoi.

Mix double

1st - Sunny Bauri
Biswa Bikash Chakraborty.
2nd - Purusuttam Borah
Prastuti Gogoi.
3rd - Pallab Kar
Tribeni Chetry.

Chess

Girl's Single

1st - Juri Gogoi.
2nd - Reshma Khatun.
3rd - Sabita Mohanty.

Boy's Single

1st - Rituraj Sing.
2nd - Purusuttam Borah.

3rd - Anshuman Baruah.

Carrom

Boy's Single

1st - Tapash Deb.

2nd - Indrajit Das.

3rd - Debajit Borah.

Boy's double

1st - Mintu Ali

Pallav Kar.

2nd - Hirokkyoti Baruah

Sanjeeb Deb.

3rd - Indrajit Das

Akbar Sheikh.

Girl's Single

1st - Surabhi Saikia.

2nd - Raisa Khatun.

3rd - Bandana Das.

Girl's double

1st - Bandana Das

Dipali Prodhan.

2nd - Surabhi Saikia

Sujata Tapadher.

3rd - Janmoni Gogoi

Pinki.

Mix double

1st - Pallav Kar

Triveni Chetri.

2nd - Raisa Khatun

Prafulla Sagar.

3rd - Pranjeet Saikia

Pinaki Das.

সোণালী মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰবক্তাসকল

সোণালী মহাবিদ্যালয়ৰ অন্যান্য প্ৰবক্তাসকল

গ্ৰন্থগাৰিকা সহ গ্ৰন্থাগাৰৰ কৰ্মচাৰীসকল

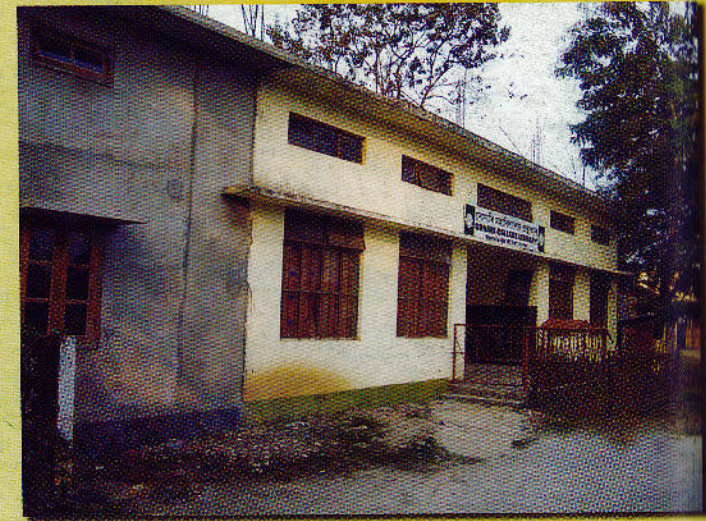
সোণালী মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মচাৰীবৃন্দ

বিদায় মুহূৰ্তত অৱসৰপ্ৰাপ্ত মানিক গগৈ ছাৰ

মহাবিদ্যালয়ৰ ফুলনি

মহাবিদ্যালয়ৰ গ্ৰন্থাগাৰ

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

ছাত্ৰীনিবাস

ছাত্ৰাবাস